

PIANO MAN

Ștefan Caraman

2000

TEXT

archives

équivalences

2002

ORIGINAL EDITION: FLORIN PARASCHIV (ed.)

- © 2000 ŞTEFAN CARAMAN (Tulcea, Romania) [TEXT]
© 2000 PARALELA 45 (Piteşti &c, Romania) [ISBN 973–593–245–8]

PRESENT EDITION (RESPIRO):

- © 2000–2002 ŞTEFAN CARAMAN (Tulcea, Romania) [TEXT]
© 2001 ADINA DABIJA (Sherbrooke QC, Canada) [LOGO respiro]
© 2002 ADRIAN REZUŞ (Nijmegen, The Netherlands) [EDITOR]
© 2002 ÉQUIVALENCES [PDF $\LaTeX$ – PDF/SCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF $\TeX$ 14.H [© 2001 HÀN THẾ THÀNH] &
created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & PDF/SCREEN**

$\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ
PDF/SCREEN © 2001 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]
PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ
PRINTED IN THE NETHERLANDS – FEBRUARY 8, 2002

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 3 din 158

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Ștefan Caraman
Piano Man 2002

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 4 din 158

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 5 din 158

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Numele meu *a fost* Ștefan. Asta numai pentru că trebuia să încep de undeva. Pentru că altfel v-aș fi spus că *sînt* un invalid nenorocit care trebuie să moară. Toți murim, dar cîți cunosc? Mi-a dat cinci zile. Atît a spus doctorul, „cinci zile, cel mult“. Cu toată puterea cuvîntului său mi-a spus. Plus tîrfa asta care toată dimineața mi-a plîns pe umăr.

Exact pe cel pe care nu-l mai simt. Așa cum nu mai simt picioarele, spatele, c. . . ul, toate, mai puțin mîna dreaptă. Cu care mîzgălesc foile astea. Și capul. Sînt un invalid și jumătate așa cum aș glumi dacă nu ar fi vorba de propria mea persoană. Pe umărul căreia tîrfa asta plînge de dimineață. La un moment dat mi s-a părut că detectez și un bocet. I-am spus, „auzi dragă, să nu-ți aud gurița, altfel ai terminat-o cu mine, m-ai înțeles!?!“ Femeie; bocește întruna. A trebuit să-i arunc pixul direct între ochi ca să o fac să tacă. Paradoxal, exact atunci cînd ar fi trebuit să plîngă – o lovisem ca lumea – a tăcut. A tăcut și a plecat. „Mă duc să-ți fac un ceai; doctorul spune că îți face bine“. Am început să rîd. Cum pot înghiți unii toată vrăjeala asta de doi bani pe care o aruncă orice medic de spital orășenesc. Mai întii îți spune că mai ai cinci zile și mai încolo ți-o trage, „ceai de plante, îți face bine“. Morții mării lui de bine! Sau poate că are dreptate, cît ești în viață, trebuie să fii mereu dispus să-ți faci un bine. Sau să accepți să ți-l facă cineva. Numai că nu e cazul meu. Mie nimeni nu are dreptul să-mi facă bine; cu atît mai puțin eu însumi. Trebuie să mă vedeți ca să vă dați seama că nu exagerez.

Arăt ca dracu'. Ca o sperietoare uitată pe câmp, multă vreme după ce cultura a fost strînsă și depozitată. Țsta sînt eu, o sperietoare uitată pe câmp, după ce roadele le-au strîns de mult, alții.

M-au adus aseară. Doctorul mi-a strîns mîna și – la dracu'! – am simțit o undă de compasiune. Sau cam așa ceva. I-am spus, „doctore, după ce mă îngroapă ăștia și dacă te ține buzunarul, nu uita să-mi aduci la mormînt niște flori; eu am să stau pe cruce și am să privesc, poate îți dau și o salutare“. Mi-a zis că va veni negreșit, dar că speră ca asta să nu se întîmple prea curînd. Minciuni de doctor. Dacă toți muribunzii i-ar cere doctorului chestia asta, ar trebui să-și ia o normă, două de popă. Și apoi, îl doare în c. . . de morțile noastre. Am scris ale noastre... da, am scris bine; eu sînt deja ceea ce se numește muribund. Eu **am fost** Ștefan. Va trebui să încep să mă obișnuiesc cu ideea. Uite am să scriu de zece ori, sînt muribund. Deci: SÎNT MURIBUND, SÎNT MURIBUND, SÎNT MURIBUND, SÎNT MURIBUND, SÎNT MURIBUND, SÎNT MURIBUND, SÎNT MURIBUND, SÎNT MURIBUND, SÎNT MURIBUND, SÎNT MURIBUND. Nu m-am obișnuit cu ideea.

Cum mi-a venit ideea de a scrie într-un jurnal... Cînd eram în liceu, aveam un coleg – colegul meu de bancă Costel – pe care toți îl strigam Kermit, semăna bine cu broasca aia; ținea un jurnal. În fiecare noapte, cînd tot căminul se cufunda în somn, Kermit ieșea din dormitor, intra în W.C., se așeza pe tron și scria. A reușit să ne păcălească broasca asta timp de doi ani. Mai întîi am crezut că are vreo iubită la etajul de dedesubt; apoi am crezut că era labagiu. Adică, un labagiu mai mare

decît oricare dintre noi, odată ce în loc să și-o tragă scurt sub pătură, se deranja tocmai la W.C. L-am prins chiar eu. L-am lăsat să se ducă, apoi am ieșit după el, am intrat ușor în cabina vecină, m-am cățărat pe tron și... Kermit mîzgălea un caiet. Din cînd în cînd se scărpină în cap, probabil se gîndea la ceva anume, după care scria repede. L-am auzit chiar gemînd de vreo două trei ori. Ceva îl durea.

A doua zi la prînz l-am obligat să ne arate tuturor ce scria el în jurnal. Îi venea greu. Și a început să plîngă. Pînă la urmă s-a lăsat convins și ne-a citit. Kermit era îndrăgostit. N-am reținut mare lucru, cred că o propoziție, nu știu de ce. Zicea Kermit „pe mine nu mă iubește nimeni pentru că semăn cu un broscoi; poate că ar trebui să mă sinucidă“. Am rîs pînă la leșin. Cine a mai văzut o broască să se sinucidă? Pînă la urmă tot noi, în ultimul an. Kermit, într-adevăr, s-a sinucis. Lăsase o scrisoare lungă, pe care am găsit-o la el sub pernă abia după ce l-au îngropat. Își luase viața pentru că profesorul de fizică avea de gînd să-l pice la bac. Iar visul lui Costel era acela de a intra la facultate, la aviație. De ce îmi aduc eu aminte despre Kermit la ora asta? Numai pentru că scria jurnal?

Nu știu de ce scriu. Poate pentru că mă bucur pentru mîna mea dreaptă. Pentru funcționalitatea ei. Un motiv mai stupid nu există. Este, totuși, singura care poate face ceva. Și face. Cînd i-am spus tîrfei să-mi aducă hîrtie și pix, a înlemnit. „Ce-ți trebuie?“, m-a întrebat cu precauție, știa că fac urît, mai ales de cînd... Nu m-am ascuns niciodată de ea. Nici atunci cînd am înșelat-o cu Cristina. Ea m-a

întrebat unde am umblat două zile și două nopți încheiate, iar eu i-am răspuns „M-am culcat cu Cristina; alte întrebări?“ Nu se supăra numai pentru atîta lucru. Încă de cînd ne-am luat am avertizat-o „draga mea, sînt om de familie, aduc banul în casă, mă ocup de treburile casei, dar dacă-mi pică vreo bucățică, n-o iert“. A fost de acord. „Poate facem și copii.“ Cu asta nu a fost. Mă întreb dacă avea de ales.

„Vreau să țin un jurnal. Mai am cîteva zile de trăit, vreau să știe mama cum“. E adevărat, cui îi pasă, dar dacă tot am dreptul la atît de puține iluzii de ce să nu abuzez. Și mi-a adus. I-am spus, „după ce crăp, i le dai lu' mama.“ Oricum, orice aș face, mama apreciază. Și mă ia în serios. Sînt încă la vîrsta cînd oamenii își mai pot impresiona mamele. Am doar 31.

M-am îmbolnăvit la doi ani după ce am terminat facultatea. Lu-cram la o firmă de succes, aveam toate șansele ca să urc rapid în ierarhie. Eram loial, munceam pe brînci, tocmai îmi cumpărasem ca-sa, aveam o soție tînă, mulți spun că și frumoasă. Nu-mi lipsea decît un destin mai ca lumea. Boala mi l-a aranjat așa cum trebuie. Ceva cu limfa, nu mai știu. Tot ce știam era că trebuie să urmez tratamen-te peste tratamente, convenționale și neconvenționale. S-a dovedit că degeaba. Cinci ani prin spitale și sanatorii și în curînd la groapă. Ce simple sînt uneori lucrurile. Și cum mă mai mir eu încă de ele. Pentru că, trebuie să o scriu și pe asta, deși mare plăcere nu îmi face, cred că nici nu-mi prea pasă, în acești cinci ani am reușit să devin un ani-mal perfect. Un lucru cert – dacă vrei să transformi un om într-un

dobitoc, internează-l. Dar nu la nebuni (de acolo rezultă plante), ci la orice spital, indiferent de afecțiune. Într-un salon de spital – a fost primul lucru pe care l-am aflat – dispăre orice urmă de umanitate. Faptul că toți sînt schilozi ori le lipsește cîte un organ, face din ei niște răutăți. Cretini. Atunci cînd m-au internat prima oară, am locuit într-un salon în care se înghesuiau doisprezece inși. Pentru numai opt paturi. Pentru că nu aveam dureri, pentru că eram tînăr și pentru că nu mai aveam suficienți bani, a trebuit să coabitez în același pat cu un bătrîn. Avea probleme cu prostata. Motiv pentru care mirosea groaznic a urină. Mai ales cînd sora medicală uita să mai vină iar moșul încerca să mai schimbe partea. Este drept nu am avut parte de acest calvar decît două zile, pentru că boșorogul a murit. L-au luat cu pătura l-au trîntit pe o targă cu roțile și l-au aruncat la morgă. De unde nu l-a luat nimeni pentru că nu avea cine. Și a ajuns la groapa comună.

Apoi, nu a mai fost adus nimeni lîngă mine. Ar fi trebuit să fiți acolo să vedeți cu cîtă invidie eram urmărit de ceilalți văzîndu-mă cum mă lăfăi de unul singur în pat.

Primul lucru pe care îl înveți în spital este să fii cît mai vulgar. În mica junglă – e drept, pasivă, dar la fel de crudă – cu înfățișarea unui salon de refacere, trebuie să știi să te aperi. Iar cel mai greu lucru este să te aperi în fața unui dușman care nu-ți poate nici un rău. În spital toți bolnavii sînt dușmani. Cu cît sînt mai suferinzi, cu atît devin mai periculoși. Să te bați fără să pricinuiesti nici o rană, să cari la lovituri

fără să atingi pe nimeni, să provoci și să-ți fie provocată suferința – gratuit, absolut gratuit. E un fel de război în care mai întâi se moare și abia apoi se dau ordinele de atac. Pentru că toți combatanții sînt deja terminați. Și cu toate acestea, nici unul nu cedează. Este mai degrabă – și abia acum încep să realizez – o înfruntare surdă nu cu ceilalți vecini de salon ci cu viața, cea care, exact ca o c. . . ă, te trădează. Dar cum poți înfrunta viața? Unul bolnav de cancer, spre exemplu, folosea foarte des, expresia „p. . . mea“. Pe care o rostea întotdeauna răstit. „Ștefane-n p. . . mea“, striga cîteodată la mine, „dă în p. . . mea muzica aia mai încet, în p. . . mea; nu mai poate omul să doarmă-n p. . . mea“. A murit destul de curînd; mi se face dor uneori de p. . . lui. Și știți de ce îi plăcea să spună asta? Pentru că boala îl făcuse impotent. Fiindcă organele lui genitale nu mai funcționau, organismul îi furnizase creierului, lipsit de orice cenzură, informația, „p. . . mea“. Mulți bolnavi folosesc adeseori în momentele lor de defulare (foarte dese) aluzii la organele ori aparatele care nu mai funcționează. Desigur, și eu.

Nu am fost atît de naiv încît să roșesc atunci cînd cineva înjura lîngă mine, dar, atunci cînd eram sănătos, evitam cuvintele grele; pur și simplu ne le puteam comite. S-ar fi putut spune că eram un individ educat; lăsam o excelentă impresie. Nimic nu lăsam să treacă; nimic din zona mea obscură nu reușea să răzbată pînă la lumină, pînă acolo unde oricărui chior i-ar fi sărit în ochi faptul că eu sînt, de fapt, altul. Pînă și eu credeam că sînt un produs reușit. Respiram cîteodată

ușurat, sincer fericit la gîndul că în comparație cu mine, ceilalți, mulți alții, sînt adevărații depozitari ai mizeriei ce se întinde îndeobște în sufletul unui om.

Mama obișnuia să mă ofere drept exemplu rudelor mai mult sau mai puțin apropiate, succesul meu social figura în deschiderea fiecărei mese, în locul rugăciunilor, iar tata, atunci cînd reușea să fie treaz, îmi cerea bani, ceea ce însemna foarte mult în răceala care caracteriza relațiile noastre. Dar cine știe, poate că viciul lui era suficient de puternic, sau poate că el era suficient de slab, iar eu nu eram decît pușculița miraculoasă din care putea să-și tragă uneori bani, pentru vreo p. . . ă îndelung rîvnită, sau pentru un pahar două. Tată, te felicit pentru moartea ta. Măcar pentru faptul că nu trebuie să-ți mai miros picioarele. Debut de jurnal reușit.

Și totuși echilibrul acesta s-a rupt. În numai cîteva zile, după niște analize de rutină. Începusem să am niște amețeli ciudate, mai ales seara. Crezusem că totul se datora muncii căreia îi dedicam aproape toată ziua, dar persistența acestora m-a îndemnat spre cabinetul doctorului. Nu mai știu diagnosticul, de fapt nu l-am știut niciodată, rețin doar fața îngrijorată a individului care mă testase, lacrimile tîrfei și goana precipitată a mamei mele după medicamente aproape imposibil de găsit.

M-au internat imediat. Spitalul Municipal, camera 203. Acolo, în camera 203, mi-am lepădat întreaga educație, acolo mi-am ucis ima-

ginea, acolo am început să mor *eu*. N-am regretat asta niciodată. Și nimeni altcineva.

Am luat o pauză de zece minute. Între timp am băut un ceai. Tîrfa asta face un ceai al dracului de bun. Pune mai întîi miere de albine, apoi o felie groasă de lămîie pe care o strivește cu lingurița chiar în preparatul apicol, toarnă apa fierbinte și le amestecă. Iese un ceai... De astăzi mi-am propus să mă alint. Dacă tot mai am puțin de trăit măcar s-o fac boierește. Așa că am pus-o să-mi ducă cana la gură, să-mi dea să sorb, puțin cîte puțin, să mă ștergă pe buze, pe cămașă, să-mi mai dea să sorb, pînă am terminat cana. Apoi am înjurat-o. O femeie adevărată este aceea care te face tot timpul să o înjuri. Tîrfa asta este o astfel de femeie. Poate și pentru că mi-e ciudă. Arată încă bine, nu are riduri, nu are copii și, pînă la urmă, nu are de ce să fie atît de îngrijorată. Are suficient timp ca să-și refacă viața. Ei bine chestia asta mă scoate din minți. Îmi trece uneori prin cap ideea că dacă eu sufăr atunci trebuie și ea să sufere la fel ca mine. Dacă eu sînt pe moarte, atunci și ea trebuie să-și ia catrafusele și să vină cu mine. Ca în Egiptul antic. Numai că nu pot să o oblig să facă așa ceva. Nu am puterea. Și o înjur. De fiecare dată. Mă întreb totuși de ce nu mă evită. Este posibil să își bată joc de mine. Știe că turbez văzînd-o fîțîindu-și c. . . ul prin preajmă – de la o vreme observ că poartă numai fuste mini; am întreat-o într-o zi, la spital, cînd a venit în vizită, i-am spus „ce p. . . a mă-tii vii, dragă, cu fustele astea așa scurte? Se uită aștia la tine ca la o c. . . ă”; mi-a răspuns că așa se poartă și că medicii

sînt mult mai atenți cu mine de cînd se îmbracă așa; cred că se culcă cu unul dintre ei; ei bine, chestia asta nu mă doare – cum își distribuie tinerețea și sănătatea prin areal. Tîrfa de nevastă-mea.

M-a întrebat dacă scriu și despre ea. I-am spus că atîta timp cît îmi stă suficient de multă vreme prin preajmă, nu am cum să o evit. E curioasă. Știu bine că e curioasă. Vrea să știe ce scriu despre ea, ce amintire sînt pregătit să-mi fixez pe creier pentru ultimul drum. Își face iluzii. Ca orice femeie. Cum o să scriu frumos despre ea cînd mai are de trăit atîta, cînd mulți ani de acum încolo o să-și împartă viața și patul cu altul? Sau cu alții, așa cum fac toate femeile care au trecut o dată prin căsătorie. Printr-o căsătorie cu unul ca mine, evident. Cum să-i dedic gînduri memorabile (memorabile pentru cine?) cînd fiecare ceas petrecut în preajma ei este un adevărat chin? M-aș simți mai bine în preajma morții dacă nu cumva chiar asta mi se întîmplă acum. Nu, draga mea soție, n-am să scriu nimic frumos despre tine. Ba dimpotrivă, îți doresc ca tot ce vei citi după moartea mea să te facă să mă urăști. Să mă urăști atît de mult încît să nu mai treci niciodată pe la mormîntul meu, să pleci din oraș, ba chiar și din țară și să te arunci în brațele oricărui bărbat care ți-o va cere, numai ca să-mi faci mie în ciudă. Așa cum îți fac eu acum dedicîndu-ți exclusiv cîteva rînduri, pe care te blestem să le ții minte. Și le vei reține, pentru că fiecare cuvînt pe care-l scriu este încărcat cu venin, pentru că fiecare frază te conține și asta mă umple de invidie și de draci. Nu puteai să mori tu? Să stai tu în scaunul ăsta incomod, să scrii tu jurnale,

sau să croșetezi pentru vreo casă de copii așa cum făcea proasta aia de la televizor. Auzi tîmpenie, să știi că mori și să croșetezi pentru niște secături care mai tîrziu se vor p... a pe crucea ta. Și îți făceam eu ceaiuri, îți le turnam pe gură ba, cu asentimentul tău și chiar și fără, te ajutam să crăpi mai repede. Ai să citești și ai să te minunezi. Ce rău îmi pare că nu pot fi de față ca să-ți văd mutra aia simpatică căzînd pe jos, pe acolo pe unde se tot p... ă cîinele ăla de care te rog să scapi și tu nu vrei, să te văd urlînd de nervi și trîntind cu foile de masă, de poza mea cu tine la mare, de patul nostru comun în care ne-am f... și ne-am răsf..., de patul în care ți-ai împletit chiuretajele precum puloverele și în care ai refuzat să-mi faci un copil, regret atît de mult chestia asta încît nici nu-mi mai vine să mor.

Se spune că în fața morții, omului îi revin în minte secvențe ale trecutului, toate amintirile mai mult sau mai puțin impresionante; le retrăiește ca și cum s-ar întîmpla tocmai în acele clipe. Și eu îmi amintesc tot felul de lucruri, mai mult ca niciodată, dar asta numai pentru că nu am ce face. Sau poate că toți morții își amintesc doar pentru că nu mai au ce face. Ce poți să mai faci atunci, în pat, cu o lumîinare la cap, cu două trei rude bocind cică discret dar căutîndu-te și-n c... după ceva bani sau bijuterii. Cît de bine știu. Cînd a murit bunica din partea tatălui (singura pe care nașterea mea a găsit-o în viață), pe la patul ei s-a iscat o bătălie în toată regula. Pentru că bunica a fost în tinerețe o femeie bogată, una care a rămas așa pînă la capăt. Ce nu știau boii ăia era faptul că bunica avea un suflet cu adevărat

bogat, iar toate bijuteriile pe care le adunase de-a lungul vieții păleau, deveneau pe lângă el tablă ruginită. N-au știut niciodată ce rudă au avut. Boii! Veneau umăr lângă umăr, cu lumînările aprinse, cu cîte o lacrimă stoarsă cu de-a sila pe obraz. Parcă-i văd înghesuindu-se la pat, vorbindu-i încetișor abia stăpînindu-și însă urletele, lacome de avere, strîngîndu-i mîna de bun rămas... nu știau că de fapt ei pleacă, că ei urmau să se ducă dracului odată cu toată familia, cu banii lor cu tot, cu ipocrizia lor, cu stupiditatea lor, cu mine. Pînă și cu mine. După ce au băgat-o în pămînt nici n-au mai apucat să pună pomana; s-au aruncat toți ca niște hiene asupra camerei în care locuise. I-au răsturnat patul, i-au violat cufărul, i-au rupt toate hainele, i-au terfelit amintirea într-atît încît popa a refuzat de atunci să mai officieze vreo slujbă familiei. Aurul l-au găsit pus într-un loc la vedere – în cutia pe care scria „piper“. Eram de față. Abia intrasem la liceu. Au început să se certe, să arunce cu bijuteriile și cu monezile vechi, într-un circ care pe mine m-a făcut să rîd. Doamne, ce-am mai rîs. Rîdeam cu toată disperarea de care eram capabil la vîrsta aia de paisprezece ani. Și eram disperat, nu glumă, odată ce eram singurul care o iubise pe bătrînă. Știa. Sînt convins, deși nu mi-a arătat-o niciodată. Bătrînii nu-și arată niciodată sentimentele celor mai tineri. La ce bun? Dar ce dovadă de iubire mai puternică decît faptul că nu mi-a lăsat nimic deși eram singurul nepot. La trei unchi și două mătuși. Aurul urîțește oamenii; bunica m-a iubit. Am rîs pînă m-am c... pe mine. Le-am spus, „mă uit la voi și îmi vine să mă c... pe mine; asta nu vă spune

nimic?“ Nici nu m-au băgat în seamă. Pe mine nu m-a băgat niciodată cineva în seamă.

Abia acum observ că afară este o dimineată frumoasă. Pot să văd plopii de la Regia Autonomă, un colț din balconul vecinilor de la scara C, pe care habar nu am cum îi cheamă, sînt noi, oricum crapă și ăștia, apoi cerul, deschis, albastru. De cîte ori privesc pe geam mă calmez. Iar eu sînt nervos. Esența dracilor picurată în trupul defect al unui singur umanoid, ăsta e Ștefan care nu privește pe fereastră. Să păstrez convenția – *a fost* Ștefan. Natura are în ea ceva anesteziant probabil, nu-mi dau seama ce. Cînd mă vor apuca durerile – îmi închipui că la un moment dat trebuie să mă apuce niște dureri ceva, trebuie să simt că mor; ar fi culmea să mor așa, ca prostul, fără puțin chin, fără nițel teatru tragic, fără să mă scap pe mine și să vină tîrfa și să mă șteargă deși, sînt aproape sigur, nici nu o să se atingă de mine, este genul de femeie care înțelege foarte bine că trebuie să mori dacă trebuie să mori, nimic spectaculos, nimic unic, așa încît ștersul la c. . . să nu mai merite efortul ei delicat; măcar din punctul ăsta de vedere am un mare noroc că trăiește mama – o s-o rog să mă întoarcă cu fața la geam; să văd cerul, poate și cîteva păsări, de regulă ciori, dar mă voi mulțumi și cu alea, să văd colțul balconului de la scara vecină, să simt că în aer există ceva, așa ca în piesa aia care-mi plăcea mie în adolescență, „Something in the Air“, să privesc așa pierdut prin amestecul ăla natural de zgomote și culori, eventual să fie și seară, ca să văd apusul, cum se duce soarele, cum mă duc și eu, și să nu văd

nici un om. SĂ NU VĂD NICI UN OM.

Întotdeauna mi-a plăcut natura. În copilărie, petreceam vacanțele la țară, fie în curtea de păsări, fie în grădina de legume. Stăteam în mijlocul curții, în fund, înconjurat de găște, rațe și găini, de curci, bibilici și porumbei, de găinațul lor împuțit, de păduchii minusculi, negri, stăteam ascultînd pierdut zgomotul foșgăielii lor, bîrfele lor ilogice, mi se întîmpla deseori să defechez acolo, în fața tuturor acelor păsări stupide, pentru ca apoi să le urmăresc cum se bat pentru o înghițitură de rahat, să le urmăresc și să rîd ca un apucat, victimă a superiorității mele dobîndite probabil prin educație dar fără să mă gîndesc o clipă, și evident că nu aveam cum, fără să mă gîndesc o clipă la cît de aproape eram eu însumi de un asemenea rol, un rol dedicat doar mie, pe care, iată, îl joc cu atîta convingere încît îmi vine să cînt de bucurie, să rîd de mine așa cum rîdeam de orătării, să rîd și să mă înfrupt temeinic din c. . . – închipuiți-vă un individ rîzînd cu gura plină de fecale. Nu-i așa că e mișto?

Nu am exercițiul coerenței, sau dacă l-am avut, l-am pierdut pe undeva, cu ani în urmă. Aș fi reușit să aștern în paginile astea de jurnal și impresii forjate la cald, imagini ale copilăriei mele, protejat de mama și de tata, dăruit cu talent și stăruință, chestii de care nu se bucură orice copil. În ultima vreme, însă, cealaltă copilărie îmi invadează tot orizontul memoriei, nu-mi dă pace, pune stăpînire pe mine, mă terorizează, îmi dezvăluie lucruri pe care am crezut că le-am uitat pentru totdeauna, îmi pune pe tavă întreg rahatul inițierii

mele nereușite. O oglindă dincolo de care mă privește chipul trist al unui copil construit frumos dar locuit de furii. Îmi lipsește puterea să o sparg. În realitate, nu am avut-o niciodată.

Încă nu simt mare lucru în ceea ce privește moartea mea. Când doctorul mi-a spus că mai am de trăit cinci zile, nici n-am râs și nici n-am bociat. Să fiu sincer, la început nici nu l-am crezut. Vorbea atît de natural încît mi-am închipuit că glumește; doctorii au acest obicei de a-și bate joc de starea sănătății pacienților, cinci ani de zile mi-au fost suficienți ca să învăț asta. În spitalele prin care m-au tîrît, am întîlnit tot felul de doctori, dar nici unul uman. Au plăcerea nebună de a te face să te simți inutil și umil. La vizitele de dimineață se lasă întotdeauna însoțiți de cele mai planturoase asistente și numai ca să facă în ciudă fraierilor plini de bube și bandaje. Vin, îți ridică într-o scîrbă care ar face să schelălăie pînă și un cîine mîna palidă, nici măcar nu te privesc, în schimb belesc ochii la c. . . ul bombat al asistentelor, le vorbesc insidios, fac pe interesanții și astea încep să chicotească, apoi îți spun sec să te întorci pe partea cealaltă și-ți bagă termometrul în c. . . , este momentul în care îți aruncă poanta favorită, aia cu „arăți foarte bine astăzi, parcă ai fi viu“, sau pe aia cu „astăzi te externăm, dricul deja așteaptă“, și rîd superior, de fapt fără nici un chef, rîd și asistentele, cu dinții ăia albi, ireproșabili, buzele roșii, apetisante, iar tu ești obligat să asști la tot acest circ de doi bani în care ești singurul prost care și-a cumpărat bilet. Și la ce preț.

I-am răspuns că n-are umor, cred că îmi era puțin greață. Numai

că găozarul mi-a luat barba între degetele boante ale mîinii lui drepte m-a privit chiar în ochi, lucru cu care – se vedea de la o poștă – nu era obișnuit de nici o culoare, și mi-a zis, „gagiule, mai ai timp de o limbă, două; dacă ții să ai amintiri plăcute de pe această lume, atunci este cazul să te grăbești“.

Acum aștept febra. Știu că trebuie să apară, o simt pe aproape. Dar și asta-i c...ă, nu se grăbește; mai vine, mai se uită, se retrage discret dracul știe pe unde, apoi iar îi văd fața roșie și tot așa. Se comportă la fel ca un șarpe, sîșie, sîșie, pînă te amortăște, iar după aceea hop, la gît. Cred că încă nu am început să mor; mi se pare mie sau percep un fel de nerăbdare?

Am mai luat o pauză. N-am avut ce să fac. Tîrfa a venit lîngă mine. A trebuit să strîng foile și să mi le bag sub fund (cît chin, cît efort, cîteva au căzut pe jos, mi le-a a dat într-un tîrziu, mă întreb și acum de ce), niciodată nu știi de ce este în stare o femeie. O și vedeam aruncîndu-se asupra mea, individ lipsit de apărare, luîndu-mi foile și citindu-le. Ar fi fost ca și cum s-ar fi băgat cu forța în sufletul meu. Întotdeauna a vrut asta. Cred că singurul motiv pentru care a rămas cu mine toți acești ani a fost curiozitatea. A vrut să intre cu totul în sufletul meu și să înceapă să-l ronțăie precum un șoricel pînă să mi-l facă zdrențe. N-a reușit și asta a întărit-o. Habar nu aveți de cîte este în stare o femeie atunci cînd își dorește cu adevărat ceva. Tîrfa asta a mea o să mă urmărească așa pînă la moarte. Stă tot timpul la pîndă, îmi urmărește fiecare mișcare (e un fel de a spune, pentru mine

noțiunea asta și-a pierdut sensul), gata să sară la momentul oportun. De multe este în stare o femeie atunci când își dorește ceva. De ce oare mă repet atîta? Nu, nici să nu vă treacă prin minte așa ceva – nu mi-e frică de ea. Cum să-mi fie frică. O pot dovedi oricînd.

I-am spus, „te bag în p. . . a mă-tii!“ „Dar ce ai dragă, am făcut ceva nepotrivit?“ Mare hoță, dar cu mine nu-i merge. „Te bag în p. . . a mă-tii!“ „Așa, pur și simplu? Nici n-ai intrat bine în casă...“ „Așa, pur și simplu, te bag în p. . . a mă-tii!“ „Dă-mi totuși un motiv!“, ah! ce nervi îmi face atunci cînd se încapățînează. „TE BAG ÎN P. . . A MĂ-TII ȘI CU ASTA BASTA!“; am aruncat cu cana după ea. A ieșit plîngînd. Nu, nu o să intre niciodată în sufletul meu. Nu mai are timp.

Ar trebui să apară mama; știe că m-au adus. Nu prea am chef să-i văd fața, privirea aia speriată, oftatul mascat de o discreție suficient de stridentă, toate rahaturile alea pe care le fac mamele atunci cînd copii lor se apropie de moarte. Mă gîndesc că nu mi-e milă de ea. De ce? Oricum rămîne în viață, numai ea va putea trăi la maximum spectacolul abandonului în propria singurătate, fără soț, fără copii, fără putere, numai ei îi va fi oferită șansa de a suferi. O suferință plină, soră cu nebunia... Doamne! femeia asta trebuie felicitată.

Cînd a murit tata, mi-a oferit un *show* pe cinste. *Mamă, cînd vei citi toate astea, te rog, nu mă condamna prea aspru; știi, eu am fost întotdeauna mai aiurea, de aia tata nici nu prea s-a consumat cu mine, cred că nici nu mă iubea, probabil îi eram indiferent. Așa că atunci cînd la capul meu rece îți vei reaminti și de tata și, mai ales,*

de rîsul meu de atunci puțin cam deplasat, să știi că nu o făceam în ciudă, de fapt nu eram vesel deloc, ba chiar îmi părea rău, în felul meu sufeream, eu așa sufăr, rîd, rîd pînă mă c... pe mine, așadar, mamă, rîdeam pentru că tu boceai într-un asemenea hal încît pur și simplu nu mă puteam stăpîni; semănai cu baba aia la care m-ai dus atunci cînd am făcut hepatită ca să mă taie sub limbă și să mă descînte; își tot apleca tîrtăcuța zbîrcită deasupra gurii mele și, în timp ce secționau venele, bolborosea cuvinte fără înțeles. Așa îmi închipuiam eu atunci că-i făceai bătrînului, te chinuiai să-i scoți limba afară și să i-o tai. Între timp, vorbeai în neștire, ceva între urlet și romanță, te legănai deasupra lui ca creanga aia de gutui din fața casei de la țară, cu care mă tot speriai atunci cînd eram mic, noaptea... mamă, cum dracului să nu rîd.

Mama care mi-a dat să sug lapte de la piept. Întotdeauna m-am întrebat cum era. Pentru ea. Pentru mine. Simțea ceva? O traversa vreun fior erotic atunci cînd gura mea făcută ventuză îi mozolea sînul bogat? Făcea precum tîrfa mea tăvălită în pat, rîzînd isteric, îndesîndu-și sîniile între dinții mei, sau în testicule în căutarea sexului pregătit să-i ejaculeze direct în bot? Sau mă privea tandru, cu privirea aia umedă, de vită, un boț de carne luptînd atît cît putea ca să supraviețuiască, dînd din mîini și din picioare, urlînd la nevoie, cerșind propriul drept la viață în stilul cel mai imbecil cu putință. Ce noroc au unele femei – să hrănească șerpi. Mama nici acum n-a aflat. Și n-o va afla niciodată. Ar trebui să o iubesc numai pentru asta.

N-am mai urmărit de multă vreme emisiuni T.V. La spital nu aveam voie; de fapt nici nu aveau așa ceva. Seara când toată lumea se retrăgea în casă și, în lipsă de altceva, privea la televizor, noi fixam ca niște păpuși dezarticulate întunericul de afară pigmentat doar cu câteva lumini de la blocurile vecine și de la stîlpii de pe stradă, apoi întunericul dinăuntru, cu figurile inexpressive ale celor din paturi, figuri nebărbierite, trase, cu ochii beliți de boală, cu respirațiile lor greoaie, cu horcăiturile lor, cu gemetele lor, cu bășinile lor, cu gândurile plutind prin salon, grele, soioase sortite să moară înainte de a fi rostite. Din când în când mai crăpa câte unul; la un moment dat devenise un lucru obișnuit. Te trezeai dimineața, salutai pe toată lumea și vedeai că unul dintre ei nu-ți mai răspunde; ne ridicam toți în capul oaselor, priveam oarecum indiferenți spre locul ocupat de tăcere și începeam să apăsăm pe butonul alarmei. Simultan. Apăsam, tăcuți, hotărît, poate chiar cu ciudă, la unison, urla alarma ca o nebună, era ca și cum ne-am fi aflat pe Titanic (într-un fel toți ne aflam pe Titanic – toți urma să fim înghițiți de ape), mie mi se întîmpla întotdeauna să-mi vină să duc mîna la chipiu, dar nu o făceam, n-aș mai fi apăsat, aș fi ieșit din ritm, apăsam pînă venea sora de serviciu, întotdeauna chioară de somn, împiedicîndu-se de tocul ușii de la intrare, apoi strigătul ei disperat, „faceți odată liniște!!!“... și liniștea.

Într-un tîrziu venea o hoască urîță și grasă împingînd un fel de targă pe roțile, o proptea de marginea patului, îl apuca parcă în gheare pe nenorocitul ăla care murise și-l trîntea pe mobil. Drumul afară,

privirile noastre rătăcite într-acolo, și un miros persistent de rahat cu sînge. Pîna venea o infirmieră ca să șteargă. Apoi începeam din nou să ne urîm. Era mult mai comod.

Am obosit puțin. Dar trebuie să scriu. Abia acum îl înțeleg pe Kermit, avea o problemă și trebuia să o rezolve. Mai întîi a scris în jurnal ăla, jurnalul lui, soluția lui provizorie, pîna niște cretini printre care și eu, și-au băgat picioarele în toată această taină, cu disprețul vîrstei lor, cu ura lor, cu instinctele lor crude, demolînd-o. Cînd n-a mai găsit refugiu – unde poate găsi refugiu o broască? – și-a pus lațul. Pe motiv că nu putea să dea la aviație. Minciună. Kermit atinsese limita, lui atît îi fusese permis să suporte. Și și-a pus ștreangul. Acum eu am o problemă care trebuie rezolvată. Și scriu, și scriu, ca un dement scriu, *tu nu vezi, mamă, cîte tăieturi, cîte pete, cîte cuvinte refuzate, și asta numai pentru că trebuie s-o mierlesc*. Ar mai fi chestia aia cu lăsatul a ceva în urmă. Dacă eu n-am putut să plantez un pom, sau să fac un copil, atunci măcar să scriu un jurnal, să nu mor așa dintr-o dată, să mai rămînă ceva din mine afară, ceva care dacă nu să-i bucure pe ceilalți, atunci măcar să-i chinuie. Să-i chinuie pentru că și eu m-am chinuit; este nedrept să suferi singur. Și plictisitor.

Îmi vine să-mi fac nevoile. O strig. Vine. „Vreau să mă c. . . și să mă p. . .“ „Bine.“ În curînd o să vină cu plosca și cu tava. Simt o plăcere vecină cu extazul văzînd-o pe tîrfa asta umblîndu-mi la pantaloni, scoțîndu-mi-o afară și băgînd-o în sticla aia inestetică. Mi-o ține în mînă pentru că altfel sula mea bleagă iese afară și udă tot covorul.

Așa cum s-a întâmplat la spital, prima dată. A venit una, mi-a scos-o, a băgat-o în sticlă și a plecat. Sexul ăsta timpit a ieșit și a udat tot patul. Când s-a întors aia, a început să urle la mine ca o apucată. „Să te f... în gură“, i-am zis. Și mi-a dat cu suportul de perfuzii în cap. Tîrfa asta e ceva mai isteată. Știe ce trebuie să facă. Cu dreapta mi-o ține în timp ce cu stînga îmi îndeasă tava sub c... Și încearcă să citească. Zgomotul produs de mațele mele leneșe și bolnave o țin însă departe. Ce bine e cînd îți dai drumul! Mațele se ușurează maiestuos, vezica și ea, p... sîsîie adormită, mai tragi și o bășină.

Am început să scriu prostii. Dar fără ele ce mai rămîne din mine?

Sună telefonul. Realizez brusc că multe din ce scriu sînt stimulate de cîte ceva. Acum de telefon. „Cine este?“ Nu-mi răspunde. Aud doar cum șușotește. Înseamnă că vorbește cu amantul. Asta nu mai are pic de respect; eu sînt gata să mor și ea flirtează. „Cine p... a mă-tii este?“, îi mai strig o dată. Abia acum îmi spune, „Maică-ta, vine după-amiaza asta să te vadă.“ Ar trebui să-mi cer scuze. Nu-mi cer. Mama. Cine poate nega asta – și eu am o mamă. Care vine să mă vadă. Credeam că **ea** nu mai există. Credeam că are decența asta, să nu mai existe pentru mine. O înlocuisem de multă vreme cu o altă mamă, una pe care am născut-o eu, și nu ea pe mine, una pe care o iubeam pentru că nu avea pretenții, pentru că nu mă f... la cap așa cum face asta care pretinde a-mi fi mamă. Acea nu trăia decît în imaginația mea, avea drepturi, avea obligații, mă iubea fără limită, la fel cît o iubeam și eu; în plus, nu avea sex. Mama pe care o recunosc

eu nu are sex. Și nici defecte. Asta de aici este însă atât de reală. Și nu pot să fac abstracție de ea. Nu pot să fac abstracție de ea. În sfârșit, ce mai face? De când a murit bătrînul s-a retras la casa ei și rar am mai văzut-o. Și doar ca să îmi aducă ceva mîncare la spital. Pînă cînd i-am interzis să mă mai viziteze. Am impresia că și-o trage cu cineva. Pe toți dracii! toate femeile din jurul meu se f. . . fără nici o rușine. Fără să mă întrebe, fără să-mi ceară acordul. Ar trebui să le-o reproșez dar știu, vor spune că doar mi se pare, că ele îmi sînt de fapt fidele, că doar eu exist pentru persoana lor, bla, bla, bla. Pentru cine mai contez eu acum? Cred că nici măcar pentru mine.

A început să mă doară capul. Asta numai din cauza scrisului; niciodată nu mi-a plăcut. Nici acum, dar este ceva care mă împinge de la spate. De parcă m-ar viola. Am să descriu exact cum mă doare capul și ce îmi vine să scriu din cauza asta. M-a apucat acum două-trei minute. Durerea a început de undeva de la ceafă și a urcat rapid direct în tîmple. Acolo s-a oprit și de acolo a început să mă domine. Și cu cît mi-o trage mai tare cu atât se aprinde și-mi încinge capul cu niște doage fierbinți. Am mai pățit așa ceva în urmă cu două săptămîni. Și acum o lună și ceva. Și acum două luni cred. Revine din ce în ce mai des și din ce în ce mai puternic. Ultima oară mi-am pierdut cunoștința. Mi-e clar că asta o să mi se întîmple și acuma. Deci am să scriu pînă n-am să mai știu de mine.

Mă doare capul. Ah! ce mă doare capul. MĂ DOARE CAPUL! Doare mă capul. Mă capul doare. Capul doare mă. Capul doare mă? Doare

capul mă. Cap... mă doare... Ca p... mă doare... Cap... mădoare...
 Capul mă... doarme... Capul meu doarme... Capul... meu moare...
 Moare..... mă cap. Doremi mă... cap... pișon... Mă cap... mă cap nu
 doremi mă mai... Dormi în cap... mă doare. Doamne ce mă doare.
 Doamne Dumnezeu! capul... capul... capul... mă... doare...

Am tras un somn ca lumea. „Ai dormit bine?"; tîrfa, mimează
 buna dispoziție. „Cîteodată ești atît de proastă... cum te mai suportî?
 În locul tău mi-aș fi pus funia de multă vreme, pînă și eu aș fi uitat
 de mine.“ „Am întrebat doar dacă ai dormit bine.“ „Fă-mi ceva să
 mănînc, mi-e foame.“ Chiar mi-e foame. Nici n-am ajuns bine acasă
 și mi-a revenit pofta de mîncare. Poate că totuși... eu știu... mă simt
 așa de bine. S-au mai întîmplat miracole. Nu, doctorul ăla e orice
 dar nu tîmpit. Îmi fac iluzii ca să-mi justific mai tîrziu disperarea. E
 clar, o să belesc p. . . *Iartă-mă, mamă, că vorbesc așa de urît; vei citi
 toate astea – pentru că știu că le vei citi – și așa mort cum o să fiu
 mă vei judeca. Te vei întreba cum am ajuns pînă în halul ăsta, cum
 a putut un tînăr așa educat să cadă în mlaștina vulgarității gratuite,
 fără să se gîndească măcar la faptul că și-ar putea răni mama. Mamă,
 dar sînt atît de sincer... Cuvintele mele sînt viețile mele; trăiesc nu
 una, ci o înfinitate de vieți, mici, fără însemnătate, sînt sfîșiat de
 atîtea fragmente, toate îmi aparțin și eu aparțin tuturor, și vreau să
 le supraviețuiesc, așa cum vreau să-mi supraviețuiesc, nu vezi cum
 cobor pe toboganul ăsta al disoluției, nu vezi cum mă duc, cum sînt
 înghițit de moarte fără milă, fără șansă, fără să pot face odată pace?*

Pentru că nu-mi doresc nimic altceva, decât să capăt puțină liniște. Dar cine să mi-o dea? Cui să i-o cer? Așa că, mamă, eu nu voi putea niciodată spune că voi muri, nu mi se potrivește; eu belesc p... Și belesc ditamai darabul.

De fapt, n-am dormit deloc bine. Ba chiar am visat urât.

„Poftim ouăle, vrei să te ajut?“ „Nu, mulțumesc, prefer să mă murdăresc și singur.“ „Ai ochii roșii.“ „Cum dracului vrei să-i am?“ „De ce mă chinui?“ „De ce nu?“ „De ce mă chinui?“ „Ce-ai vrea să fac?“ „Fii rezonabil.“ „Cu muribunzii nu este bine să glumești; cunoști vreunul în situația mea capabil să fie rezonabil?“ „Poate că te gîndești prea mult la asta.“ „Poate că nu mă gîndesc deloc.“ „Minți.“ „N-ai de unde să știi, ești prea proastă.“ „De ce, Doamne? De ce?“ „Iartă-mă; te rog iartă-mă.“ „Ba nu te iert, nu meriți.“ „Atunci măcar nu mai plînge; chestia asta mă scoate din minți.“ „Ba am să plîng cît am să vreau eu. Am să urlu ca să te enervez, să te enervez așa de tare încît să începi și tu să urlu cu toată neputința ta, din toți bojocii infirmității tale blestemate și cu care mi-ai mîncat zilele!“ „Uite, de data asta n-am să mă enervez. Nu vrei, treaba ta. Ce mai contează? Stai acolo și plîngi. Uple-ți botul cu sarea aia amară, revarsă-ți-o în casă, în bloc, în tot cartierul! Fă și tu ca aia, <vă dau muie la tot cartierul!>. De ce să vii lîngă mine, lîngă soțul tău muribund, să mă ții de mîna, să-mi spui că mă iubești? Doar să-mi spui că mă iubești. Chiar dacă mă minți. Și eu să-mi strecor mîna asta paralytică în chiloții tăi, să-ți mîngîi peria de sîrmă organică, labiile; doar atît, să ți le mîngîi; mi-ar

face bine. Aș suporta mai ușor.“ „Eu cred că ai început să o iei razna.“ „America a fost descoperită deja. . .“

Deja încep să mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să rup toate foile pe care am scris. Să le fac bucățele, bucățele și să mi le îndes în gură. Pentru că cine merită tot c. . . ul ăsta dacă nu tot eu. Tot ce creierul ăsta dement a început să degajeze ar trebui introdus în același trup.

N-am curaj și cred că, fizic, nici nu pot. Ar trebui s-o chem pe tîrfa aia să mă ajute – abia așteaptă.

A bătut la ușă un popă. I-am strigat să intre. „Nu contribuiți cu bani la construcția noii biserici?“ „Părinte, uită-te la mine; ce crezi că m-ar putea face să dau bani în folosul unui zeu ipotetic?“ „Dumnezeu este mare și bun, iar mila lui este nemăsurată.“ „Ba eu cred că tocmai la mine și-a cam consumat bateriile.“ „Dragul meu, nu vorbi cu păcat; niciodată nu este prea târziu pentru a fi mîntuit.“ „Părinte, doctorii mi-au mai dat de trăit doar cîteva zile; Dumnezeu ăsta mai poate face ceva ca să-i contrazică?“ „Neumblate sînt căile Domnului; poate că prin post și rugăciune vei atrage asupra dumatăle mila lui nesfîrșită și va făptui o minune.“ „Vorbești cu cuvintele altora; nici dumneata nu le crezi. Cum să mă rog, ia spune-mi, cum să mă rog? Să-i spun Doamne Dumnezeule, sau Isuse Cristoase, mai dă-mi ceva zile de trăit și dacă tot ești generos, fă astfel încît picioarele mele să se miște, mîinile mele să lucreze, p. . . mea să f. . . , capul meu să judece normal; dacă mă rog așa, mă aude? Zi părinte, mă aude?“ „Sufletul dumatăle adăpostește o mare tulburare, ar putea fi lucrarea unui demon. Pocăiește-te, tinere

om, și nu lua numele Domnului în deșert.“ „De pocăit, m-aș pocăi, n-ar fi mare lucru, dar lipsește rezultatul palpabil. Am impresia, părinte, că nici tu nu știi exact ce se întâmplă în tot rahatul ăsta cu Biserica, cu Dumnezeu, cu Isus Cristos, cu Mîntuirea și toate celelalte. Pot să pun pariu, ba chiar pot să jur că, în locul meu, te c...i de mult pe tine. Parcă te văd bocind de spaimă, tremurînd din toate încheieturile și dînd fuguța fuguța la domnul doctor. Apropro, părinte, ți-e frică de moarte?“ „Fiul meu, văd aproape zilnic doi sau trei morți; la fiecare îmi găsesc puțin timp să reflectez la destinul lui și îmi închipui că în locul lui aș putea fi eu. Mi-e frică de moarte, așa cum îi este frică oricărui om. Mă rog însă Domnului să mă mîntuiască și atunci cînd îmi va veni sorocul, să-mi dea putere să nu-L rățăcesc.“ „Vorbești frumos, părinte, dar uită-te la tine; ești încă tînăr, mai ai încă planuri, vrei să construiești o biserică, poate ai și copii, umbli cu cutia milei... moartea este pentru tine încă un spectacol la care ai și tu un mic rolșor acolo. Dar, părinte, reține bine, NU TE-A LOVIT ÎNCĂ ÎN BOT! Eu mor, părinte, tu știi asta? Eu mor! Numai cînd mă gîndesc că voi începe să vomez, să mă c... pe mine, să delirez, să o umplu pe mama de oroare, pe tîrfa aia de nevastă-mea, pînă și pe tine, părinte, numai cînd mă gîndesc la toate astea, îmi pierd orice chef de a-i turna lui Isus pe gît osanale. Și, fie vorba între noi, la cîte a văzut ăsta, nici moartea mea, nici rugăciunile mele nu-l mai încălzesc. Zi mai bine cîți bani îți trebuie și lasă-mă în pace. Mergi la tîrfa aia să-ți dea.“ „De ce îi spui așa? De ce nu-ți respecti femeia?“ „Asta deja nu mai e treaba

ta, părinte. Dacă voi simți vreodată nevoia să-mi descarc sufletul, am să te caut, deși, nu știu cum se face, dar nu sînteți de găsit niciodată atunci cînd e nevoie de voi.“ „Am să mă rog pentru sufletul tău, fiule.“ „Lasă-mă-n...”

Episodul cu popa m-a dat peste cap. Sînt în halul ăsta de cinci ani de zile și nu m-am gîndit măcar o dată la Dumnezeu. Nu că mi-ar părea rău, socotelile mele cu El sînt de multă vreme încheiate, de cînd a murit bătrînul. Știți cum a murit bătrînul? *Îți mai aduci aminte, mamă? Hai că îți aduc eu, chit că am să te chinui puțin. Am să te perpelesc nițel în sucul propriu că prea m-a durut purtarea ta de atunci. Eram la spital, moșul dădea impresia că se simte bine și tu îi udai buzele cu puțină apă. Cînd m-a văzut a început să plîngă; el, care în viața lui n-a vărsat o lacrimă pentru nimeni. Și acum mă întreb ce dracului l-a apucat. Îi era rușine? Îi era milă de noi, așa cum stăteam la capul lui, el, omul obișnuit să vegheze la capetele noastre? Simțea că moare? Chiar nu-mi dau seama. I-am spus că chestia aia nu-l onorează și a tăcut imediat. Ți-aduci aminte, mamă, cum își înghițea lacrimile, numai să nu-l mai văd eu plîngînd? Ținea pumnii strînși și-și trăgea des nasul. Iar tu îi udai buzele și boceai. Ca o proastă boceai, nu te ducea mîntea că așa îi faci numai rău. Își închipuia că ți-a spus doctorul ceva, ceva ce el nu trebuia să afle, de parcă nu de soarta lui era vorba; și se temea. Apoi i s-a făcut rău, a început să se agite, bolborosea ceva legat de cantitatea de sînge pe care vaca aia de asistentă se tot codea să i-o mai administreze, cantitate care – amintește-ți – îi ieșea*

toată prin c... , mișca haotic mâinile și picioarele, se zvîrcolea ca un dement, dar niciodată, niciodată mamă, n-a spus „eu mor!”. Eu i-am apucat mâna dreaptă, care se făcea tot mai rece, în același timp i-am apucat și piciorul drept, la fel de rece, iar tu te-ai lăsat moale pe patul vecin și ai început să urli de propria ta milă. Cum ai putut să faci asta? Nici măcar nu l-ai atins înainte să moară. Poate a vrut asta. Poate a vrut să mai simtă deasupra frunții sale palma ta zbîrcită de atîta muncă și chin absurd. Tu boceai și-ți spuneai într-una, „de ce ne-ai lăsat? de ce ne-ai făcut una ca asta?” de parcă tata nu se duse-se să moară, de parcă tocmai mergea la c... e (atunci cînd mergea la c... e nu-i spuneai nimic, deși știai, știai foarte bine că o face), sau la o băută. I se întîmpla atît de des. Mișcările lui au devenit din ce în ce mai anemice în timp ce urletele tale din ce în ce mai puternice. Și mai enervante. Mama mea dragă, în momentele alea îmi venea să-ți trag una peste bot! Dar una din aia să-ți sară toată fasolea, să-ți iasă din cap dintr-o dată toată durerea aia falsă cu care te dădeai în spectacol. Încercam să-mi fixez în cap un gînd, o amintire, ceva care să-mi rămînă după toată povestea asta dureroasă, unică, și tot ce-mi oferea momentul era bocetul tău exasperant și un gînd obsesiv, o exclamație, „taci dracului!!! taci dracului!!! taci dracului!!!“.

Nici cînd a venit c... a aia de infirmieră cu targa cu roțile nu te-ai mișcat din patul ăla. Stăteai acolo și te uitai ca muta și nu făceai nimic ca s-o împiedici să-l tîrîie pe tata pe jos spre targa care nu ajungea pînă la pat. A trebuit să-i mușc eu un șut în c... ul ăla mare și împuțit

și să-l iau pe tata în brațe. L-am dus pînă la salvare, îți mai amintești asta? L-am dus pînă la salvare în brațe; era greu, mirosea groaznic a sînge și c. . . , dar era tata și m-am simțit mîndru că pot să-l duc și eu o dată în brațe cîțiva metri. A fost cea mai stupidă mîndrie care m-a traversat vreodată. Dacă mi-aș fi amintit că mie mi se întîmplă, aș fi rîs din toată inima. Iar tata, dacă plutea pe undeva pe sus, sînt sigur că a zîmbit la mine, iar ție ți-a tras o înjurătură, exact cum meritai.

Chiar nu-mi închipui unde ar mai putea avea loc și Dumnezeu. Dacă mă gîndesc bine, în orice situație, dar în oricare, ăsta nu face decît să încurce lucrurile. Mai bine fără El. Tîmpenia dracului! Îl înscriu tot cu majusculă.

I-am spus tîrfei să mă ducă lîngă fereastră. Acum soarele bate exact în casă. Chiar în capul meu. Simt cum capul mi se încălzește progresiv. Îmi place. Aș putea spune că mă simt bine dar rațiunea mea este atît de atentă. Îmi furnizează permanent informații cu privire la situația mea. „Ești un invalid plin de c. . . “, îmi spune rațiunea. „Dar, cu toate astea, mă simt foarte bine; e interzis?“, îi răspunde cu curaj zdreanța aia de suflet. „Invalizii muribunzi au doar impresia că se simt bine; în realitate se mint ca proștii. Tu ești un prost.“ Rațiunea mea mă umple de nervi. Realizez că a trecut foarte multă vreme de cînd nu mai țin cu mine. Face orice ca să mă distrugă. Îmi cenzurează toate stările pozitive iar pe cele negative le amplifică. Privind pe fereastră, spre plopul de la Regia Autonomă, ar trebui să spun, „Doamne, ce frumusețe!“, sînt chiar frumoși. Numai că singurul

gînd care mi se permite, este, „ce n-aș da să-mi pot mișca mîna stîngă; să mă scarpin cu ea în c. . . .“ Un gînd gratuit, dar singurul disponibil. Totuși, soția mea este o femeie care suferă, are pe cap mai mult decît un monstru. Pe care îl hrănește, îl șterge pe bot, îl schimbă, uneori, cînd i se permite, îi și vorbește. Rațiunea, numai ea, îmi duce la gură cuvintele: „tîrfa, vaca dracului, se f. . . cu altul, taci dracului“.

Cred că rațiunea mea a înnebunit.

Poate că ar trebui să-mi reîncep, atît cît îmi permite trupul, activitățile obișnuite cîndva. Înainte de boală, o vreme chiar și după, îmi plăcea să ascult muzică – eram colecționar; benzile, discurile, zac prin toată casa, pline de praf, uzate, invalide ca și mine – să citesc, să vorbesc la telefon. Să vedem: YES – „Starship Trooper“, JOURNEY – „Send Her my Love“, COMMODORES – „Three Times a Lady“, PINK FLOYD – „Welcome to Machine“, EURYTHMICS – „Miracle of Love!... nume; niște piese muzicale *pop* de care mă leagă cîteva amintiri pe care acum nu pot decît să scuip. La ce-mi folosesc? La ce-mi folosește să-mi amintesc că am deflorat prima mea iubită ascultînd împreună „Peaceful, Easy Feeling“. Dacă cineva, în afară de mama și, poate, tîrfa aia, va citi jurnalul, se va întreba, mai întîi, cine a cîntat piesa asta. Uite că n-am să vă spun. Să vă bateți capul ăla nătăflet, dacă vă interesează. Iar dacă mai vreți una, „No One (Ever) Is to Blame“ – a doua deflorare. Din păcate și ultima – începusem să cad.

Mă mir cum am reușit să rețin atîtea nume. Așa cum mă mir cît de mult timp din viață mi-am pierdut ascultînd niște producții

superficiale, făcute de indivizi superficiali, pentru indivizi superficiali. Care uneori îmi furnizau emoții estetice. Cîtă risipă de sine. Puteam face atîtea. De exemplu să stau de vorbă cu tata; n-am reușit niciodată să schimb cu el mai mult de patru, cinci fraze pe conversație. N-a forțat nici el. N-am forțat nici eu. Sau puteam să citesc marile romane, aveam atîta timp. Sau măcar puteam să merg la c. . . e; pînă și asta îmi asigura un suport inițiativ ceva mai consistent. Nu, eu ascultam muzică. Stăteam cu căștile pe urechi și imitam ca o maimuță ce frazau alții. Știam totul despre staruri. Știam pînă și ce chiloți poartă, cu cine s-au culcat și cu cine nu. La ce mi-a folosit? Mi-este așa de ușor să mă întreb asta acum, cînd, de fapt, habar nu am la ce mi-a folosit toată viața. Viața este un fapt secundar. Cui îi folosește un fapt secundar?

În față am doi litri de vin. I-am spus tîrfei să mi-i aducă. Vreau să mă îmbăt. Am și uitat de cînd am mai făcut-o. Așa că am să beau cîte un pahar... ba nu am să beau direct din sticlă. Primul gît. Nimic deosebit. Doar senzația de cald din gît și din intestine. Și probabil, ba chiar sigur, imaginea absolut grețoasă a unor mișcări anormale executate de un trup necunoscut. Al doilea gît. Mai consistent, m-a făcut să rîgîi. Căldura ajunge la cap și imediat la mînă. Băga-mi-aș, nici o senzație mai ca lumea decît cea a beției! Acuma beau fără să mai contabilizez. Beau cu poftă, înghit precum un pelican și zău că mi-ar veni poftă de f. . . dacă aș mai fi avut cu ce. În lipsă adun totul în creieri, acolo unde se adăpostesc toate chichițele mele. Abia acum încep să scriu fără cenzură deși mă îndoiesc că aș fi avut pînă acum

vreuna.

Sînt la a doua sticlă. N-am scris nimic pînă n-am machit-o pe prima. Tîrfa asta se uită la mine ca la un om bolnav, chestie care mă va umple în curînd de draci, așa cum mă enervează orice evidență legată de persoana mea, mama trebuie să apară, iar eu mă îmbăt ca un porc. Dar vreau să mă îmbăt ca un porc. S-ar putea să fie pentru ultima oară.

Acum sînt chiar beat. Mă simt cald și mă c... pe toată lumea. Mă p... pe ea. Cred că cel mai bine este să fii beat. Suportîți totul mult mai ușor. Faptul că voi crăpa mi se pare o chestie chiar amuzantă. Eu mort. Adică, cenușiu la față, tîrfa asta făcîndu-se că regretă, mama jelindu-și din nou propria soartă... atît de important pot să fiu? „Mai adu-mi o sticlă, băga-te-aș în p... a mă-tii!“ Știți ce face tîrfa aia? Chiar îmi aduce. Vrea să mă vadă beat, să rîdă de mine... ba nu; vrea să mă vadă lat, ca mai apoi să-mi ia foile și să le citească. M-am prins, „auzi, dacă te atingi de foile mele ai încurcat-o; îți fac un scandal cum n-ai mai avut tu de cînd te-a violat tac-tu, atunci la paispe ani. Ce, crezi că nu știi? Mi-a spus mă-ta – cînd aveai paispe ani, tac-tu s-a îmbătut și te-a violat. Ți-a dat-o și-n gură. Știu bine, nu mă face s-o bag și p-asta în jurnal, să citească și mama și să te renege. Ai grijă, dacă află mama, află tot neamul și toată delicatetea ta s-a dus dracului.“ „Ești dement; te-ai tîmpit de-a binelea“. Cu ce o ajută faptul că are dreptate?

Amețesc doar la cap și la mîna dreaptă. Să-mi bag p... dacă ches-

tia asta nu-i chiar dubioasă. Adică, sînt gata să cînt, dar numai cu gura și cu mîna dreaptă. Celelalte sînt moarte. Ar trebui să plîng. Cică bețivii plîng după cei morți... cică doar bețivii sînt sinceri. Eu sînt sincer întotdeauna. Uite, acuma chiar m-am îmbătat, simt că m-a luat; nevestă-mea e tot tîrfa, eu tot trebuie să mor, mama tot trebuie să vină și să mă f... la cap... cred că am băut degeaba. Poate că ar trebui să trag un pui de somn. Sau poate că nu. Oricum, îmi vine să vomit. Și, în același timp, să rîd.

Am borît. Dar n-am mai rîs. Privesc la pasta verzuie împrăștiată peste tot și nu-mi vine să cred că provine din stomacul meu. Tîrfa asta șterge fără nici un chef pătura cu care stau învelit; o văd, îi vine să mă ia la bătaie. Mă întreb, cînd o să cedeze? Să-mi tragă o mamă de bătaie, așa cum n-am mai luat-o niciodată în viață. Nu m-ar mira; îmi dau seama că o caut. Și-mi dau seama că asta nu rezolvă cu nimic lucrurile; asta nu rezolvă nimic. M-am îmbătat.

Ca să adorm nu trebuie să mă gîndesc la nimic. Trebuie să-mi golesc capul. Ieși... mă fixează pe o idee, o gaură care să mă înghită, să mă mestece... dorm, dorm, dorm... dormi pe p... a mă-tii! Respiră adînc; am spus adînc, boue! și taci dracului din gură! nu mai vorbi atît, de aia nu dormi. Gata! Liniște! Moale, moale, moa... ce faci tată? A, nu vrei să vorbești cu mine; bine, tac și eu, uite merg să fac o baie, să mă spăl la ouă, ții minte ce urît îți era să faci baie? Brrr! ce rece-i apa în vara asta, totul e rece în vara asta, pînă și eu... da' tu cine p... mea mai ești? cine? a, da, și cu ce ocazie pe aici? lecții de zbor?

da, da, înțeleg, ești nou, abia ți-au dat drumul... tot din spital? da? fără autopsie? așa e, ce mai contează, bine, du-te, zboară mai departe, *don't forget to write*; fiecare concluzie se bazează pe premise / fiecare premisă are la bază informații / fiecare informație înglobează date / de exemplu data viitoare /... «ai că-i bună! nu?» ai zi că-i bună, nu mă minți, zi să fie mă-ta c...ă dacă minți, să n-ai paie la cloșcă, să-ți cadă fața, să mori înecat într-un butoi cu mucii; bine, acum te cred... hei! alo! bă! fă-mi și mie loc, ce p... mea! bineînțeles că am bilet, dar ce credeai? nu nene, nu sînt clandestin, umblu și eu aiurea, e adevărat, poftim? a, nu, nu știu de unde știu, am ajuns aici și cu asta basta; ce? de data asta nu, puțin mai târziu, a! să nu uit, l-ai văzut cumva și pe tata? da? unde? tot fața aia nevinovată? și de cîte ori nu i-am spus; bă, tată, fii dracului mai bățos, pune-le-o! ce te-ai muiat așa? ce mare brînză ai făcut? le-ai cedat și acuma umblu după tine prin suburbii, că n-avem noi față de centru... dom' doctor! dom' doctor! ce-i bagi dom'le A2 cînd el are 01? cum de unde știu? scrie și pe buletin, f...vă muma-n c...! că numai voi l-ați băgat în pămînt; și vaca aia ce rumegă atîta? luați-i otava din față, nu vedeți că-i stearpă? tăiați-o! dați-o la abator! n-o mai alimentați degeaba... nu, așa nu se mai poate, trebuie să vin să fac puțină ordine, ce, credeți că ați scăpat? nu nene, și aicea la voi trebuie ordonate puțin lucrurile, să le pună unul cap la cap, să le dea un sens, o logică, un start, bîntuiți ca niște oi căpiate și nu-i lăsați nici p-ăia de jos de aicea în pace, le tot populați mințile cu vina voastră, n-ați crezut – ați spus că, gata, lumînarea, popa, crucea,

groapa, cîteva pomeni și Doamne Doamne – canapea Relaxa... nț! n-ați nimerit-o! Doamne Doamne v-a tras-o, ce să vă fac? mi-e milă de voi, lasă, lasă, nu mai tot insistiți atîta, și tu... tată... ce faci?... tată?... ce faci?... dă-mi drumul!... ce ai!... dă-mi dom'le drumul!... ți-o fi dor, dar nu așa o rezolvi p-asta... mai așteaptă puțin... azi... mîine...

Mă doare capul. Mă doare așa de tare încît îmi vine să urlu. Și urlu. Habar nu aveți cum urlă Ștefan. Gura căscată larg, un gîjuit languros de bărbat în plină ejaculație, bale în jurul gurii, farmec, mult farmec... și stil. Tîrfa aia apare alarmată, se uită la mine cu ochii beliți... „ce te uiți?... mă doare!... mă doare!...” Chiar mă doare, urlu ca un apucat, deja este a doua oară, și asta se uită la mine și nu știe ce să-mi facă. „Să-ți aduc un calmant?” Ce proastă. Doamne ce proastă! Auzi, să-ți aduc un calmant. Mie îmi plesnește capul și ea îmi aduce calmante. „Aduci pe p... a mă-tii! Doamne, ce mă doare! Fă ceva! N-auzi? Fă ceva?” Hohotesc, urlu, o fac pe proastă în toate felurile, cuvintele abia ies, pe silabe, pe diftongi și triftongi, uneori cu sonor, alteori fără, între dorința de a-i spune cît mai multe și puterea de a o face încep să apară decalaje supărătoare, asta mă supără și mai tare, mă enervează, capul își vede mai departe de explozii și implozii, strînge în mijlocul lui toate durerile posibile, tot chinul, toate astea se depun acolo, se sedimentează, mă fac mic mic, un punct concentrat de durere și scîrbă... dar scriu. Să vadă și mama cînd o să citească, cît de mult am suferit, că n-am murit așa ca boul, poc una în cap și, gata, la galantar; *uite, mamă, m-am chinuit și eu, pe mine m-a durut capul;*

m-a durut tare, îmi plesnea scăfîrlia în milioane de fragmente, care s-au împrăștiat în toate direcțiile, ție nu ți-a ajuns nici una, mamă? Nu te-a lovit nici una în botul ăla cu care îți place atît de mult să bocești? Parcă te văd cu capul meu rece în brațe, încercînd să-l încălzești la piept, strîngîndu-l între țîțele alea mari cu care cîndva m-ai hrănit și mă întreb și acuma, ca prostul mă întreb, de ce m-ai hrănit, de ce p. . . mea nu m-ai aruncat la ghenă așa cum face toată lumea normală astăzi, scăpai de o grijă și mă scăpai și pe mine, chiar de mai multe griji. Ce dracului ai avut în cap atunci cînd dobitocul ăla de doctor trăgea de mine cu disperare, așa cum mi-ai povestit și sînt sigur că nu m-ai mințit, cînd eu urlam, tu urlai, boul ăla urla, toți urlam ca niște bestii, ca niște monștri dintr-un film SF prost, și pentru ce? Ca să aduceți pe lume un mort? Ce-am trăit eu din viața mea? Cît mi s-a permis? De ce spermatozoidul ăla nenorocit s-a oprit exact în găozul care cu atîta trudă și durere m-a adus pe lumea asta pe care mă străduiesc din răspuțeri s-o recunosc? De ce nu s-a oprit în palmă? Ai vrut tu și cu tata copii. Uite că ați avut unul. Unul bun. Așa, ca să vă ajungă. Unul care nu știe altceva decît să vă spurce și să se vaite că îl doare capul. Îmi pare rău, mamă, altceva nu știu. Altceva nu pot. Sînt invalid, sînt muribund, aud din ce în ce mai prost, vorbesc din ce în ce mai încet, sînt din ce în ce mai irascibil. Înțelege și tu, mamă, nu pot fi altfel; nu-mi convine că trebuie să mor. Și capul ăsta... mă doare. Cred că este de la vin.

Acum sînt mahmur. Și capul care mă doare... m-am oprit o vreme

ca să mă liniștesc. De data asta n-am mai leșinat. Pînă și boala mea este aiurea. Am o boală bolnavă. Îmi dau seama că starea psihică contribuie la tot c. . . ul ăsta. Între timp, tîrfa mi-a adus două calmante, le-am băut cu greutate, de fapt mi-e tot mai greu să înghit ceva, maxilarele au devenit neputincioase, abia mă mai ascultă și în gură percep mai nou un gust amar, cred că de la bilă. Acolo se întîmplă ceva. Inima bate aiurea, ficatul, plămîinii... Trupul este rezultatul unei alianțe monstruoase. Ajunge să te lase un organ și-l urmează toate. Așa s-a scris istoria fizicului lui Ștefan; din cedări și trădare. Din păcate nu există o justiție a trupului – aș fi condamnat toate organele la moarte. Și aș fi executat ordinul personal.

Aia s-a retras în bucătărie. Nici n-am venit bine acasă, și nu mă mai bagă în seamă. A fost o vreme cînd umbla după mine în limbă. Și eu alergam după ea în limbă. Amîndoi alergam în același mod. Și cu ce ne-am ales? O înțeleg perfect. Chiar dacă există riscul să citească ce-am scris... oricum... Să-l iei de bărbat exact pe cel pe care îl iubești, în ciuda opoziției ambelor familii, să-ți asumi riscul renegării și să te alegi cu ce? Cu un putregai împuțit, care te tîrăște cinci ani prin spitale, pe c. . . ul căruia îți cheltui toate economiile, leafa aia mică de la școală, și căruia trebuie să-i suportți toate flegmele verbale, toate loviturile, toată ura lui îndreptată, de fapt, împotriva cui? În plus, să fii zilnic ținta compasiunii grețoase a colegilor, prietenilor, rudelor, vecinilor, a tuturor celor care m-au cunoscut sau care mă cunosc și care sînt pur și simplu idioți crezînd că astfel le voi păstra cine știe

cum, vreo amintire, vreun gând bun, sau poate fac asta numai ca să o ajute pe ea... nu, nu, nu, știu eu. Nu fac decît să-și satisfacă instinctul social, acela care te obligă la gesturi fabricate, în fața unor situații fabricate. Ce reprezint eu? Situația mea? Un ins bolnav, gata de moarte. Reacția? Compasiunea față de victimă și față de familia sa. Un obicei ordinar la care se supun docili ca niște oi bete. N-a venit niciunul – habar nu aveți voi cît am așteptat în spital să se întîmple asta, cred că aș fi suportat mai ușor; cred că aș fi suportat asta mult mai ușor – să-mi spună în față, să mi-o tragă pur și simplu în meclă, „băi Ștefane“, să-mi zică, „dacă e să mori, mori în p... a mă-tii, dar să știi că, deși chestia asta nu o să afecteze prea mult lumea, așa, în context cosmic vreau să zic, ba chiar nu o s-o afecteze cu nimic, să știi că m-am simțit bine atunci cînd am fost împreună; ia și tu niște portocale, mănîncă-le, trăiește și tu atît cît mai ai“. N-a venit niciunul.

Mi-a adus „rățușca“– chestia aia de sticlă în care te p... i fără să te ridici din pat. Mi-o ține în mîină, neutru, o observ atent, nici nu mă bagă în seamă. N-ar trebui să am pretenții. Sînt cinci ani de cînd n-am mai tăvălit-o. Îmi este aproape imposibil să cred că n-a făcut-o atîta vreme. „Ai pe cineva?“ Pare surprinsă, dar simt că aștepta să o întreb. „Vorbești prostii, ca întodeauna.“ „Tu nu simți nevoia să te f... ? Nu mă minți, nu ai de ce. Sînt imobilizat, ce pot să-ți fac?“ „N-am pe nimeni, dacă asta te interesează.“ „Și cum te satisfaci; hai spune-mi, cum te satisfaci? Sînt curios. Mor să aflu.“ Mă

ambalez și simt că în creierul meu, numai acolo, trage să se înființeze o erecție. „În nici un fel.“ „Vorbești ca o c...ă; ce crezi, că mă protejezi? De ce anume? Ce mă mai poate scoate din minți mai mult decât... mai mult decât... știi tu?“ „Ți-am mai spus, n-am pe nimeni.“ „Dar te masturbezi, nu-i așa? Degetele umezite în gură, hai zi, coborînd ușor spre sîni, haltă de cîteva minute pe sfîrcuri, apoi travaliu spre buric, labii, clitoris... iar labii, iar clitoris...“ „Termină!“ „Labiile se umezesc, plăcerea capătă amplitudine, începi să gîfii, uneori gemi ușor, alteori doar expiri o cantitate dublă de aer...“ „Termină ți-am spus!“ „Introduci inelarul în vagin, îl scoți, iar îl bagi, iar îl scoți, ritmul crește în intensitate, degetul mic intră ca din greșeală în anus și rămîne uitat acolo, limba traversează apăsător buzele uscate de arșița pasiunii neîmpărtaşite, descrie cercuri concentrice, iar tu gemi, gemi, orgasmul te fugărește cu biciul lui fierbinte, te ajunge și te plesnește... nu-i așa, draga mea? Draga mea?“

M-am ales cu o baie caldă de urină. Lichidul transparent – pînă și p...atul meu este bolnav – mi se scurgea pe buze, pe bărbie, apoi picura la intervale egale pe jos... pic, pic, pic. „Te-am iubit, să știi!“ , i-am strigat în bucătărie. „Ca un nebun te-am iubit; pentru p...a ta aș fi alergat pînă la Lechința și înapoi; acum ce vrei să fac? sînt mort, nu vezi? sînt mort și te bag în p...a mă-tii!“

Încerc să rememorez prima mea amintire; cea mai veche. Să vedem... la grădiniță, cînd m-a bătut educatoarea în cap pentru că m-am c... pe mine. Nu. A-ha! cînd nu aveam încă doi ani și m-a dus tata la

pîrîu. M-a băgat în apă, pîrîul era plin de noroi, m-am mînjit și rîdeam. Rîdea și tata. Asta îmi aduc aminte – s-a întîmplat cu siguranță.

L-am iubit pînă am împlinit paisprezece ani. Cînd am intrat la liceu. Apoi nu l-am mai iubit așa de mult. Iar mai tîrziu chiar deloc. Devenise bețiv și se ducea la c...e. Îmi spuneam atunci că răul pe care i-l face mamei nu poate fi iertat. Și îl condamnam pentru asta. Acum îmi dau seama că nu era decît un rahat de complex. El se ducea la f... , iar eu habar nu aveam ce-i ăla. Era un teritoriu interzis pentru mine și, în intimitate, rîvneam la spațiile întinse ale acestuia. Habar nu aveam cum arată o p...ă, nu o văzusem decît pe mama de cîteva ori dezbrăcată – e drept, avusesem erecții, urmate imediat de ejaculare – dar nu cunoscusem încă femeia. Nu fusesem încă satisfăcut. Iar tata intra săptămînal în cîte una, i se întîmpla foarte rar să o mai și ascundă. Pentru chestia asta îl uram. De ce nu și eu? Aveam paisprezece ani, mi se scula, ejaculam, consideram că eram pregătit. Apoi prietenii care se inițiaseră deja. Aproape toți trecuseră pe la femei, toate mult mai în vîrstă decît ei. Pe mine nu a venit nici una să mă ia. Pentru că eu așa credeam, că femeile acelea mature, planturoase, c...ele patentate ale cartierului, urmau să vină pe la fiecare, să-l ridice și să-l inițieze în arta amorului liber. Nu știu de ce, pe mine nu m-au ales niciodată. Și le-am așteptat întotdeauna. Într-un fel le aștept și acum.

Cred că nici el nu prea mă mai băga în seamă. Se răcise de noi, venea tîrziu, mai întotdeauna beat, cîteodată o bătea pe mama, uneori

o viola (cred că prima labă am făcut-o într-o noapte de septembrie, privind pe gaura cheii cum o sodomiza pe mama, dar nu pot să garantez; de atunci m-am masturbat atît de des încît am pierdut șirul)... aducea însă mereu banii acasă și pentru asta era tolerat. Și acum mă întreb de ce l-a plîns mama atunci cînd a murit. Uneori femeile sînt așa de încurcate. Ba nu, întotdeauna.

M-am oprit puțin ca să-mi fixez mai bine în minte adolescența, zonele ei obscure. Nu știu de ce trebuie să scriu numai despre acestea. Dar trebuie să scriu numai despre ele? Poate că jurnalul, pe care mă căznesc în fiecare minut să nu-l dau dracului și să-l rup, n-ar fi decît o făcătură, un efort inutil. Poate că ăsta am fost eu, Ștefan, un balon încărcat cu obsesii, iar viața mea, exact cum o descria unul la televizor, odată, zicea „viața omului este ca părul de la c. . . – scurtă și plină de c. . . “. În plus, nu-mi convine să-mi pierd timpul aiurea. De parcă așa mai avea. În fine, totul este acum inutil.

M-am apropiat întotdeauna greu de femei. Tata a fost principalul vinovat. Potențialul său erotic depășea limitele normale. Iar pentru mine nu a mai rămas nimic. Cînd m-a conceput a lăsat slobode toate calitățile și defectele posibile, mai puțin talentul de a avea oricînd o femeie. Pentru mine femeile au fost o problemă. Nu am reușit niciodată să o rezolv. Prima femeie pe care am atins-o, a fost abia în anul al doilea de liceu. De fapt, ea s-a apropiat de mine, în timpul unui ceai dansant. Aveam aceeași vîrstă. Cred că eram colegi, nu-mi mai amintesc cu exactitate. Eram amîndoi puțin băuți, oboșiți, stîrniți

și, înspre dimineață, singuri; ceilalți plecaseră prin oraș ca să vadă răsăritul de soare de pe cea mai înaltă clădire. Noi am rămas alături, într-un fotoliu pat, ne uitam unul la altul nedumeriți, imobilizați într-o amorteală în spatele căreia însă, bubuiam cărbunii încinși ai instinc-telor. Știu doar că ne-am sărutat – habar nu aveam cum, dar pînă la urmă am convenit amîndoi că cea mai satisfăcătoare poziție este aceea cu limba adînc înfiptă în cerul gurii celuilalt – saliva ni se scurgea pe bărbii, probabil că gemeam. I-am băgat mîna sub tricoul turcoaz, și i-am atins sîinii. Am ejaculat instantaneu, iar gustul salivei nu mi s-a mai părut la fel de aromat. Probabil că am fi putut face sex, dar nici nu mi-a trecut prin cap. Cred că nici ei.

În schimb practicam cu frenezie onanismul. Singurul lucru pe care l-am făcut întotdeauna cu competență. Dădeam lecții. Laba. Ciacîrul. Bătutul în cap. Îmi erau la dispoziție astfel cele mai frumoase fe-mei: colege, actrițe, profesoara de limba engleză, soția unui văr. Mi le închipuiam pe toate dezbrăcate, mîngîindu-mă tandru pe creștet, pe obraji și făcînd dragoste cu mine într-un mod așa de candid, încît, mai tîrziu aflînd totul despre sex, am avut o adevărată depresie. O făceam de două, trei ori pe zi. În W.C., sub pătură, în baie, oriunde era disponibilă puțină discreție. Mult timp mi-a ieșit din cap ideea unui futing real, pînă într-o zi, înainte de a pleca în armată, cînd mi s-a dăruit prima femeie. Era din Maramureș, venită pentru a căuta de lucru. Pînă la urmă s-a dedicat sexului, din care oricum nu cîștiga bani, dar reușea să-și procure mîncarea. M-a agățat pe stradă, în timp

ce veneam acasă de la film. Cred că de la „Last Waltz“. M-a rugat să o ajut la căratul câtorva sacoșe pline cu cartofi. Am intrat, am așezat sacoșele pe hol, ea s-a lăsat în genunchi, mi-a scos-o, și-a băgat-o în gură și a început s-o mozelească. Apoi și-a întins sperma imatură pe față. O făcea cu asemenea satisfacție... Am fugit îngrozit, așa cu sexul scos în afară, umed, plin de scîrbă. Mă simțeam umilit, desființat, violat. M-am oprit în spatele unui bloc și am început să plîng. De atunci, toate întîlnirile, fericite sau nu, s-au încheiat cu cîte un plîns zdravăn. Fără să vreau îi descoperisem calitatea curativă. Sau doar așa mi se părea.

Am continuat s-o bat în cap, mulți ani de atunci încolo. Cred că pentru totdeauna. Întîlnirile mele erotice au fost rare, din ce în ce mai rare. De fapt, la ce îmi foloseau? Ideea de a mă culca cu o femeie presupunea atîtea complicații, atîtea jocuri și strategii, atîta tîmbălău sentimental și pentru ce? Pentru un vagin în care intrai și ieșeau de cîteva ori, într-un interval de timp întotdeauna prea scurt. Și venea și faza aia împutită, de după, cînd nu mai aveai chef de nimic, îndoiala privind calitatea prestației, golul sufletesc, chiloții sifonați, uneori chiar pătați (am avut și am un adevărat complex – unul dintre puținele care mă vor însoți și dincolo de mormînt – acela al chiloților murdari, fie ai mei fie ai altora; pur și simplu nu suport), tot c. . . ul acela postcoit. În schimb, laba mă satisfăcea pe deplin. Eram doar eu cu mine însumi. Imaginația mea pe care continui să o consider pură, îmi furniza cele mai frumoase femei și, în același timp, cele

mai curate, sensibile, materne. Mai ales materne. Nu reușesc să-mi amintesc absolut nimic, dar nu pot să cred că în copilărie nu s-a întâmplat ceva major, ceva definitiv, care să mă facă să-mi doresc cu atîta ardoare o mamă. Deși am avut una. Deși am una. Îmi voi reaminti, fără îndoială.

Și totuși m-am însurat. Am luat-o pe tîrfa asta și acum trebuie să mă spăl cu ea pe cap. Așa cum trebuie să se spele ea pe cap cu mine. Atunci, m-am îndrăgostit de ea. A fost prima femeie pe care am iubit-o. M-am aruncat în brațele ei cu disperarea unui înecat. Avea un aer de victimă, de prințesă gata să cadă din turnul închisorii sale... cred că îmi era adresată. Era foarte aproape de femeia pe care mi-o închipuiam atunci cînd îmi umpleam mîinile cu spermă. Era ideală. Dacă o să citească vreodată toate astea, poate mă va ierta; dacă nu, treaba ei. Ne-am iubit cu frenezie, timp de doi sau trei ani, într-un fel de semiclandestinitate forțată; nici părinții ei, nici ai mei nu vedeau cu ochi buni relația noastră. Apoi, ne-am căsătorit.

Iar, începînd cu a doua zi, am început să ne urîm. Sistematic. Lucru care se întâmplă și astăzi.

Am descoperit amîndoi că între dragoste și căsătorie există o mare prăpastie. În cazul nostru nu exista nici un pod. Am hotărît tacit că trebuie să ne suportăm într-un fel și ne-am angajat astfel pe autostrada unei convenții care, o vreme, a ținut. Probabil că ar fi ținut și în continuare, dacă n-ar fi intervenit boala. După doi ani de spitalizări, tratamente și cheltuieli, i-am cerut să mă lase. I-am spus că este li-

beră să plece unde dorește, că nu are rost să stea după c...ul meu – îmi era clar că nu aveam să mă mai însănătoșesc niciodată. N-a vrut. Iată un lucru pe care nu l-am înțeles niciodată. De ce n-a vrut să plece? Chiar m-a iubit? Mă mai iubește? Îi este milă? M-am gândit că poate are nevoie de motive. Și am început să mă comport mizerabil. De parcă s-ar fi putut și altfel. Aveam grijă să-i transform vizitele la spital într-un calvar. Începeam să o înjur, imediat cum intra pe ușă și nu o lăsam pînă nu părăsea salonul în lacrimi. Iar ea revenea regulat, îmi aducea haine curate, mîncare, ziare, în schimbul a ce? A unui trup defect care nu făcea decît să împrăștie în jur duhori și scîrbă. Am rămas cu obișnuința asta. Atunci încă mă durea, credeam că îi fac un bine montînd-o să plece. Acum nu mă mai sinchiesc. Dacă aș avea un cuțit aș fi în stare să o cretez fără nici un resentiment. Ba m-aș simți ofensat să vină unul și să-mi pună chestia asta în cîrcă. Bănuiesc că și ea trăiește același lucru. S-a săturat de mine, o știu, dar plecînd cu ce ar rămîne? Are nevoie înjurăturile mele, de fața mea dezgustătoare, de mirosul pe care-l eman... are nevoie de mine. Cum spuneam, femeile sînt așa de încurcate.

N-am înșelat-o de multe ori. Pentru unicul motiv că pur și simplu mi-a dispăcut să mă culc cu o femeie. Atunci cînd mi s-a întîmplat, a fost rezultatul unor conjuncturi care, nepregătite, m-au prins – mi se întîmpla să mă îndrăgostesc. Ca și cu ea, și cu celelalte trăiam revelația întîlnirii cu femeile visate în din ce în ce mai lungile, din ce în ce mai sofisticatele partide de onanism. Pentru că și după căsătorie

Îl practicam cu aceeași fervoare. Lucru pe care i l-am ascuns cu mare grijă. Nu pentru a o proteja – nu eu eram acela care trebuia să o fac; cel puțin așa credeam – ci pentru a-mi proteja propria intimitate. În fiecare moment dedicat masturbării dispăream ca pentru totdeauna, imaginația mă răpea cu totul, femeile dorite cu atîta ardoare, baldachinele, mîngîierile materne, toate erau doar ale mele; cum puteam aduce în lumea asta pe cineva care ar fi fost în stare s-o năruie și, odată cu ea, pe mine.

În schimb o informam cu promptitudine atunci cînd veneam de la femei. Nu știu dacă s-a sinchisit vreodată cu adevărat de atîta lucru; asta mă face să bănuiesc că, prin cine știe ce întîmplare, îmi identificase viciul. Poate că așteaptă și acuma momentul să mi-o arunce în față, să-mi spună exact atunci cînd îmi va fi chinul mai mare că știe totul despre mine, că sînt un labagiu notoriu, un avorton, un nenorocit care i-a făcut plăcere să-i stea prin preajmă și asta doar ca să-și bată joc de el. De el și de viciul lui rușinos. Sau poate că mă înșela și ea. Caz în care ar trebui să o felicit pentru calitatea disimulării. Niciodată n-am depistat semne care să mă facă să o bănuiesc de infidelitate. Iar după ce m-am îmbolnăvit, nici nu mi-a mai prea păsat. Poate doar în momentele de furie, stîrnite de propria mea infirmitate – printre altele, am rămas impotent încă din primul an de boală.

Am încasat lovitura mai greu decît aș fi putut crede. Nu mai puteam avea o femeie. Ce conta că într-o partidă de sex autentică ori una imaginară? Toată sexualitatea mea, deviată sau nu, fusese pur

și simplu radiată din funcțiile biologice. Aș fi preferat ca boala să-mi imobilizeze absolut toate organele, să fiu orb, surd și mut, să mă urîțesc într-un asemenea hal încît să nu mă pot privi nici chiar eu în oglindă, să mă c. . . pe mine, orice, totul în schimbul unei oricît de rare erecții.

M-a durut. Și, ca întotdeauna, mi-am exorcizat suferința în răbdarea celorlalți. În spital asupra asistentelor. Nu a existat una care să nu fi primit măcar odată un deget în p. . . ă, ori mușcătură zdravănă de pulpă, mai ales atunci cînd erau obligate să-mi facă injecții, ori perfuzii. Unele, cele mai bătrîne, mă tolerau. Chicoteau ușor, trăgeau cîte o înjurătură de complezență, dar nu făceau urît – înțelegeau. Una, tanti Vali cred, a venit într-o noapte, mi-a scos ușor sexul și a început să îl frece. I-am spus că nu are nici o șansă și mi-a răspuns că știe. Mi-a dat voie apoi să-i sug sfîrcurile. Am supt-o ca un disperat. Am spus o prostie – am supt-o chiar disperat. Nu vă puteți da seama cum sug sfîrcurile unei femei un disperat, unul căruia senzațiile erotice i-au devenit inaccesibile. Sugeam asemenea unui miel în luna februarie – mielul sfînt. Sugeam de disperare, iar ea mi le dăruia din milă. Cred că la un moment dat i-am și spus mamă, sau poate așa îmi place să-mi amintesc. I-am băgat degetul în vagin, i l-am cotrobăit. Femeia se umezise și vorbea în neștire. Mi-a spus că mă iubește, că este în stare să-și dea și viața pentru mine, vorbea prostii, firește; nu era decît reacția stîrnită de un deget străin adînc înfipt în p. . . ă. M-am bucurat, puțin mai tîrziu, pentru orgasmul ei. Care trăda evident

faptul că lipsise multă vreme dintre cracii acestei femei trecute. După ce a plecat am început să plîng. Apoi mi-am mirosit degetul. Mirosea oribil. Nu știu de ce, dar de atunci m-a evitat întotdeauna. Chiar mă iubea?

Majoritatea, însă, se revoltau și se întîmpla adeseori să mă trezesc cu o pereche de palme peste ochi, ori cu cîte un obiect aflat prin apropiere. Nu mă durea.

După-amiaza se apropie de sfîrșit. Văd cum apune soarele și-mi place. Este una dintre puținele emoții estetice care mi-au rămas valide. Privesc apusul și mă gîndesc că pe undeva seamănă cu situația mea. Mă înșel, eu nu apun, eu chiar cad. Sună soneria. Cred că este mama. Am să pun foile astea sub fund, nu vreau să știe. I-am spus și tîrfei de nevastă-mea să nu cumva să se scape că a belit-o cu mine – după moarte o să mă transform în cel mai al dracului vîrcolac și numai după c. . . ul ei am să mă țin. Este un argument care, în general, ține.

Întîlnirea cu mama a fost oribilă. A intrat; văzîndu-mă a izbucnit într-un plîns isteric. Chestia asta m-a scos instantaneu din minți. După care a început să mă doară capul. Îngrozitor. „Fiul meu! Fiul meu!“, urla ea pradă unei disperări cu care eram obișnuit. În condiții normale m-ar fi plictisit, sau m-ar fi făcut să rîd. Dar pe mine mă durea capul. Mă durea așa de tare încît mă mir că nu m-am c. . . pe mine. Oricum, asta tot se va întîmpla într-o zi. S-ar putea chiar de mîine. „Capul! Capul!“, mă văitam absolut sincer. Pîna și mie începea să-mi fie milă de halul în care ajunseseam. Scenă de un comic absurd: mama

strîngea în brațe trupul meu neputincios; mă strîngea tare, țîțele ei mari îmi apăsau cu putere fața, sufocîndu-mă; „Fiul meu! Fiul meu!“, se văicărea chiar în urechea mea dreaptă; „Capul! Capul!“, îi șopteam semiconștient între țîțe.

Tîrfa aia stătea și se uita. Nu puteam s-o văd dar o simțeam. Alături de durerea aia de cap privirea ei plată era exact ce îmi mai lipsea. N-a înghițit-o pe mama niciodată. Probabil că, privindu-ne, jubila – două ființe cu destine incomplete, tîrîndu-se în fața ei ca niște gîngăanii. În clipa aia aș fi strîns-o de gît cu atîta ură încît i-ar fi ieșit prin orbite nu doar ochii ăia de scorpie, nu doar creierii, ci și tot c. . . ul ăla din suflet, pe care mi-l tot așează în chip de victimă. Dar înainte de toate, viața mea era amenințată de travaliul lacrimogen al maică-mii, focalizat între țîțele alea mari care-mi luau tot aerul. Ar fi fost absurd să mor așa. De parcă, altfel, ar fi fost chiar normal. „Dă-te-n p. . . mea jos de pe mine!“, i-am strigat cu ultimele puteri.

N-a făcut-o decît mult mai tîrziu. S-a așezat lîngă mine, s-a șters la ochi cu batista și m-a privit dojenitor, „dar urît mai vorbești tu, mamă!“ Și pe mine mă durea capul.

O tăcere lungă s-a așternut atunci între noi. Răstimp în care mi-am făcut numărul cu durerea de cap. De data aceasta integral. Ba chiar cu un bonus – o vomă leneșă, scurgîndu-se pe bărbie. Cînd mi-am revenit stăteau amîndouă, lîngă mine. Mîinile le miroseau puternic a oțet. Ce idee tîmpită – să-i dai unuia leșinat cu oțet pe la nas. Femei.

Mama mă privea îngrijorată dar nu reușea să vorbească. Nu credea

că ajunseseam *deja* aici. Nu o mai văzusem de aproape șase luni. Îi interzisesem cu desăvîrșire să mă mai viziteze. La început nu a vrut să mă asculte; punea totul pe seama bolii și suporta cu o anumită seninătate. Îi stătea bine cu aerul ăla de sfîntă; ar fi putut face carieră printr-o misiune pe undeva prin Africa. Dar nu cu mine. A trebuit să-i spun că toată noblețea gestului său nu are nici o valoare atîta vreme cît știam că tata o f... o dată în c... Văzusem. A fost ca o bombă prăvălindu-se candid pe zidul unei case părăsite. Mama seamănă, pe undeva, cu o casă părăsită. Singurele vietăți care mai trăiesc acolo sînt bufnițele și șobolanii. Chestiile alea provoacă întotdeauna scîrbă.

Dacă ar fi trecut și peste asta cred că aș fi început să o iubesc. Aș fi început să o iubesc cu adevărat. Nu a înțeles. Persoana ei era mai importantă; nici măcar în clipa aia n-a consimțit să renunțe la ea. Pur și simplu nu i-a venit ideea. Leșinul ei m-a făcut să casc. O pierdusem. La rîndul ei, mă pierduse. Orice gest al ei nu mai prezenta pentru mine nici cel mai vag interes.

„Cum te simți?“, m-a întrebat privind pe fereastră. Ceva mai tîrziu. „La întrebarea asta tîmpită nu răspund; alta.“ N-aveam nici un chef să dau tocmai eu, invalidul, victima, cu barosul în cimentul bine întărit de la gura canalului nostru de comunicații. Cred că nu mai avea nici rost. Nici dacă singura mea speranță de viață stătea în împăcarea cu mama, nu aș fi făcut nici un singur pas s-o obțin. Eu deja alunecam. Simțeam cum mă frige c... ul.

Atunci a luat între mîinile ei mîna mea stîngă. Un calcul superfi-

cial dar, întâmplător, valabil – nu mi-o puteam smulge, era inertă. A început să mi-o mîngîie și chiar dacă nu simțeam nimic, chestia mi-a făcut bine. În sensul că nu vedeam nimic rău în asta. Apoi am început să plîng. Pentru prima oară în hohote și asta numai din cauza infirmității – mușchii capului funcționează ca dracul. „Adu o cafea! repede!“, i-am strigat tîrfei, refugiată ca de obicei în bucătărie. „Poftim?“ „O cafea pentru mama mea!“ Mamei mele i-a plăcut asta. Cimentul prezenta fisuri evidente.

Am băut cafeaua în tăcere. Adică doar mama a băut-o în tăcere; pentru că eu trebuia s-o sorb. Nu știu cum de nu li s-a făcut scîrbă. Tîrfa aia mi-a luat apoi ceașca din mîină și a dispărut în bucătărie. „Mamă, sînt pe moarte.“ „Ei, și tu, nu te mai osîndi atîta. N-a fost decît o criză severă, acum ești în plină refacere.“ „Pînă și tu te c... i pe tine, mamă; vrei să-ți repet – SÎNT PE MOARTE! E bine?“ „Te rog, orice altceva, numai fii calm, da? Calm, îți face atît de rău să te enervezi.“ „Dar cine se enervează, mamă? Eu mă enervez? Cu ce să mă mai enervez? Pentru ce? Dragă mamă, asta-i starea mea naturală. Sînt ultimele puteri. E treaba mea dacă găsesc de cuviință să le espectrez astfel. E doar treaba mea!“ „Calm, mamă; te roagă mama, fii calm. Niciodată nu trebuie să capitulezi, întotdeauna există o șansă. Au fost cazuri...“ „Au fost pe dracu’! De ce credeți cu toții că nu mă pot obișnui cu chestia asta? Trebuie să mor și gata. Mai contează cîteva ore? Sau zile? Ce sperați să salvați încurajîndu-mă? A? Sînteți niște ipocriți! Vă e teamă de scenele astea de c... pe care vi le fac la tot

pasul, nu mai aveți loc de mine. Vă umple mila, dar tare ați vrea să scăpați odată de chinul ăsta. Nu-i așa? Răspunde-mi, nu-i așa? Vă pun tot timpul în încurcătură, nu știți ce să mai faceți cu mine. V-ați trezit în fața unui spectacol căruia nu-i puteți rezista – Ștefan în fața morții: nud, 31 / 1,76 / 52, sex în erjecție, felație bot bălos moarte. Eu asta fac cu moartea, felație. A vrut morcov tânăr; atunci să-l roadă. De ce taci? Și de ce p... mea plîngi iar? Nu te-ai obișnuit încă? Încă?“ „Ești așa de... ești așa de crud. De ce? De ce? Doamne Dumnezeule! Ce-ai vrea să-ți spun?“

„O! sînt o mulțime de chestii; chiar nu le știi? De exemplu să-mi spui că mă iubești, că mi-ai iertat toate porcăriile, că o să-mi faci o înmormîntare modestă, pomenile, că nu o s-o lași p-asta prea mult văduvă, că nu am de ce să mă tem... toate c...urile astea.“ „Dar te iubesc; Isuse, ești fiul meu!“ „Numai pentru atîta lucru?“ „Vezi?“ „Văd. Cu mine nu o scoți la capăt... Of! mamă, de ce eu? De ce tocmai eu?“ Și tîrfa aia de nevastă-mea, „Vă e foame?“ „Pleacă-n p... a mă-tii, nu vezi că plîng cu mama?“ „Cum poți fi așa? Cum poți fi, Doamne, așa?“ „Tu ce mai comentezi, fă! Vii cu mine în groapă? Zi, fă, vii?“ „Vin! Uite așa, vin.“ „Te bag în p... a mă-tii!“ „Dar cruț-o, dragă, ce ai cu biata femeie?“ „Acum te bagi tu mamă în treburile mele. Cum ce am cu ea? Cum ce am cu tine? O invidiez; vă invidiez pe amîndouă, pe toți! Mai aveți de trăit ani mulți și buni; haleală, băutură, futing... dar eu? EU! Eu unde mă duc? Pe mine cine mă așteaptă?“ „Bine, dar ce vină avem noi?“ „N-aveți nici o vină. Am

spus eu că aveți vreo vină? Față de persoana mea sînteți niște ființe absolut inocente. Eu sînt vinovat! Eu sînt cel pedepsit. Eu mor!“ „Mori pe naiba! Hai, gata; mai mult îți faci rău.“ „Este singurul lucru care îmi dă senzația că exist.“

Ar fi trebuit să mă abțin, mamă. Cînd vei citi toate astea, deși mă îndoiesc că vei avea puterea să ajungi pînă aici, dar ăsta va fi doar norocul sau ghinionul tău, cînd vei citi deci toate astea să știi că te-am iubit, așa în felul meu contorsionat și plin de scîrbă, să știi că mă durea atunci cînd îți vorbeam urît și țipam la tine. De fapt, țipam la mine. La mine și la norocul meu de c... , la care ai și tu contribuția ta, desigur. N-ai, însă, nici o vină. Eu, Ștefan, fiul tău, te absolv de orice vină. Atunci cînd vei plînge la mormîntul meu, pentru că știu că o vei face și o vei face îndelung, să te gîndesti nu la faptul că aș putea izbucni în rîs, nu ăla eram eu, îmi pare rău că n-am lăsat niciodată o cheie, măcar ție, mamă, ca să mă desfaci, cîteodată, numai cîteodată, numai să vezi că Ștefan al tău era totuși un băiat bun, sau ar fi putut fi, numai că nu a fost lăsat, nu i s-a permis, și cu toate astea el a încercat, el a făcut eforturi, păcat că nimeni n-a văzut... Să mă plîngi cu sufletul curat, curățat de păcate închipuite, doar pentru că ești mama mea și pentru că, măcar uneori dacă nu întotdeauna, îți lipsesc – băiatul ăla cuminte, fruntaș la învățătură, atent, băiatul ăla cu care te mîndreai printre rude și printre cunoscuți... doar pe ăla. După aceea, am murit. Am murit și gata.

Acum au plecat în bucătărie. M-au lăsat singur să mă odihnesc.

De parcă aş avea nevoie de odihnă. Sînt mai odihnit decît cel mai leneş om din lume. N-am nimic de făcut, gîndesc fără nici un efort, exclud orice cenzură, uite acum încep să mă invadeze amintirile copilăriei. Cînd eram mic și mama și tata mă duceau de mînuță la grădiniță sau în oraș la cofetărie. În general am fost un copil ascultător. Îmi plăcea să învăț, veneam acasă cu note bune și asta îi mulțumea pe deplin. Ce tîmpiți sînt părinții – adu-le note bune acasă și poți să-i f. . . În rest nu prea i-a interesat ce ar fi putut să-mi treacă prin tărtăcuță. Și treceau atîtea...

Cred că am început să mă retrag cam pe la unsprezece ani. Pînă atunci copiam datele unui copil stupid, „al lui mama și al lui tata“, mulțumit că mi se oferea să mănînc, să dorm și, uneori, să călătoresc. Apoi am început să-mi dau seama că, totuși, în toată afacerea asta lipsește ceva. Ceva fundamental, căruia unui copil de unsprezece ani nu i se poate dezvălui cu toată puterea dar, ușor de atins totuși. Aia cred că era iubirea. Nu mă simțeam iubit. Sau nu mă mai simțeam iubit. Mi-a fost îndeajuns să o văd pe mama goală și toată copilăria mea, toată construcția mentală despre mama s-a dus dracului. Probabil că și alții au trecut prin experiența asta; aproape toți. Eu însă n-am putut s-o depășesc. Nu puteam să concep că masa aia cu țîțe, c. . . și smocul ăla de păr dintre picioare este mama mea. Din acel moment aceasta a murit. Iar în locul ei a rămas o femeie semănînd vag cu ea, care îi copia reflexele, ticurile, obiceiurile, ba chiar care mima faptul că mă iubește. Iar eu am devenit curios. În preajma mea

se afla o femeie, simțuri despre a căror putere habar nu aveam loveau cu picioarele încercînd să iasă la suprafață. Am început s-o urmăresc pe gaura cheii, atunci cînd făcea baie. Ziua, cînd erau plecați la muncă, făceam o adevărată pasiune pentru chiloții ei. Îi miroseam cu fervoare; mirosul de săruri, de ardere organică îmi provoca sila – era groaznic – dar în același timp mă stîrnea. Urmau sutienele, ciorapii pantalon, orice obiect intim avînd o legătură cît de mică cu trupul acelei femei tinere. Îmi amintesc cum tremuram de nerăbdare atunci cînd vedeam că se schimbă pentru a pleca de acasă. Mă năpusteam în baie și apoi asupra lenjeriei încă încălzite de temperatura trupului. Mi-o lipeam de nări și trăgeam cu nesaț aerul viciat, închipuindu-mi – atunci doar de atîta eram capabil – că femeia aceea era aproape de mine, de o parte a mea care abia se pregătea să se nască – bărbatul.

Toată această nebunie a durat puțin peste un an – eram suficient de mare ca să-mi dau seama că ceea ce făceam nu era normal. Sau poate că ai mei, toți ceilalți, îmi inoculasera anumite principii, valori, care făcea ca orice acțiune a mea în afară, să pară anormală. Acum este prea tîrziu să mă gîndesc la asta, probabil că așa a fost scrisă inițierea mea erotică.

Prima oară am ejaculat într-un sutien. Fără să mă gîndesc nici o clipă la ceea ce mi se întîmplă – era imposibil, pentru că odată intrat în baie, pierdeam aproape complet orice contact cu realitatea – după ce am mirosit îndelung obiectul intim, mi-am dat jos pantalonii și am început să-mi frec sexul cu acesta. Am ejaculat aproape instantaneu.

Și tot instantaneu am început să plîng. Mă speriasem. Credeam că mă îmbolnăvisem, trupul se scuturase așa cum nu o mai făcuse niciodată, ochii mi se închiseseră la o comandă care nu-mi aparținea, sexul pulsa frenetic și, din el, ieșea un lichid aproape transparent, de fapt nu ieșea, era pur și simplu aruncat. M-am liniștit mai curînd decît m-aș fi așteptat. Am realizat că acest lucru nu poate fi ceva grav, atîta vreme cît, după ce mi-am revenit, identificasem foarte clar ceea ce mi se întîmplase cu plăcerea. Chestia aia îmi plăcuse. Mult timp după aceea am ocolit baia, dar nu mi-o puteam scoate din cap. Eram aproape împins să intru acolo, ceva din adînc mă biciuia ca pe un sclav, dar pe de altă parte, frica, îndoiala, că ceea ce se întîmpla cu mine, nu e bine, intuiția că în fața mea se deschidea un drum fără întoarcere, poate nu cel mai bun. Evident, am cedat. Și, din nou, am ajuns la un moment în care satisfacțiile oferite de contactul lenjeriei de femeie cu mine au început să se estompeze. A trebuit să mă trezesc într-o noapte, de fapt să fiu trezit de niște zgomote venind din camera părinților ca să fac următorul pas.

Erau niște icnete aritmate, urmate de scîrțîituri de pat, niște înjurături. Am crezut că iar se certau. În ultima vreme o făceau din ce în ce mai des. M-am ridicat din pat, m-am apropiat de ușa lor și m-am uitat pe gaura cheii. Și acum mă întreb ce m-a făcut curios. Era ceva care mă împingea acolo. Ceva nou, care pînă nu demult nu mă vizitase, nu mă cunoștea și, care acum, intrase cu cizmele în sufletul meu și le descălțase acolo.

În pat femeia aceea, mama, într-o poziție curioasă, pe burtă ținând însă c. . . ul ridicat și tata, în spatele ei, pătrunzînd-o aproape cu ură. Pătura căzută și lumina uitată aprinsă, mi-au dezvăluit o scenă care m-a lovit direct în moalele capului. Dacă pînă atunci ființa mea fusese traversată de vreun fior sfînt – metamorfozat în copilăria mea – în acel moment lucrul acela s-a pierdut. Încetasem să mai fiu copil. Peste încă mulți ani urma să ajung adolescent, apoi matur. Dar, în acel moment, ce devenisem?

Ar fi trebuit să urlu? Ar fi trebuit să mă umplu de oroare? Ar fi trebuit să mă întorc cuminte în pat și să-i întreb a doua zi ce dracului era cu chestia aia de aseară? Ar fi trebuit pur și simplu să trec cu vederea? Nu știu. Știu doar că privind fără nici o milă pe gaura cheii, mi-am scos-o grăbit și am început să-o frec. Dintr-o dată m-am simțit părtaș la ceea ce se întîmpla dincolo de ușă, eram partenerul cuplului de acolo, aveam aceleași drepturi. Am ejaculat pe ușă. Apoi am alunecat epuizat și, privind sperma scurgîndu-se pe lemn, am început să plîng. Plîngeam încet ca să nu fiu auzit, deși erau puține șanse să fac atent pe cineva. Mama și tata continuau să și-o tragă într-un fel sănătos și egoist. Pe care nu l-am uitat niciodată.

A doua zi, s-au trezit din somn ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Mama a încercat să mă sărute, dar s-a trezit cu o palmă peste bot. A rămas interzisă. La masă mi-a reproșat-o dar nu aveam nici un chef să o mai bag în seamă. De fapt nici nu i-am răspuns, iar cîteva zile nu i-am vorbit deloc. Dintr-o dată am început să-i detest chiloții

ăia infecți (cred că atunci am căpătat complexul chiloților murdari), sutienele îngălbenite de grăsimea sînilor, ciorapii găuriți, totul. A fost o etapă care trebuia parcursă într-un fel. Eu am ars-o astfel.

Tata a fost informat asupra transformării mele bruște, dar nu a făcut nimic. Nici nu-i prea păsa. A spus doar că așa se întîmplă cu unii copii și că trebuie lăsați în pace. Nemernicul! avea dreptate.

Urînd femeia aia care îmi era mamă, am început să detest toate femeile. Detestîndu-le aveam impresia că și ele mă detestă pe mine. Un lucru de care m-am vindecat greu și nu pe de-a-ntregul. În schimb, descoperisem că pot iubi și pot fi iubit de femei imaginare, așa cum sufletul meu își dorea să cunoască. Onanismul – singurul prieten pe care l-am avut. Și singurul care nu m-a părăsit niciodată.

Ar trebui să scriu poate și despre clipele fericite petrecute cu părinții mei. Despre zilele cînd îi așteptam să vină acasă și îmi era dor de ei. Despre jocurile de cărți, seara în fața televizorului, despre vizitele la bunica cînd mă jucam cu animalele – întotdeauna mi-au plăcut animalele, măcar și pentru faptul că sînt fidele și nu calcă pe sentimente așa cum fac oamenii; în fine – despre taberele în care m-au trimis, despre locurile pe care le-am văzut, despre prietenii mei din copilărie, despre jucăriile mele, despre surioara mea care n-a trăit decît șapte ani și despre care îmi amintesc atît de puține astăzi, despre școala în care am învățat, despre cărțile pe care le-am citit și mai ales despre „Johnny Boambă“, care mi-a plăcut enorm, despre, vacanțele de vară petrecute la mare cu mama și cu tata, despre partidele de pes-

cuit de 23 august, despre Silvia, despre Mitică, Nelu, Nicu, Șerban, despre meciurile de fotbal la care luam parte ca atacant, despre golurile pe care le dădeam și mă umpleam de mândrie, și pe mine și pe tata care ar fi vrut să mă vadă fotbalist, despre profesorii mei de la școală, despre profesoara mea de limba română care vedea în mine un viitor scriitor de succes, despre profesoara mea de mate care vedea în mine un viitor bun inginer, despre profesoara mea de limba rusă care vedea în mine un viitor ratat (cîtă dreptate a avut, Doamne! cîtă...), despre lucruri frumoase care mi s-au întîmplat și care aș fi vrut să mi se întîmple, despre toate acestea ar trebui să scriu probabil, să se bucure și mama că fiul ei, unicul ei fiu, și-a revenit în pragul morții, sufletul său hoinărind aiurea s-a întors la timp ca să nu-l piardă, să se bucure și soția mea că iată, m-am salvat, tot chinul ei nu a fost chiar degeaba, a reușit să mă regăsească, sau am reușit să ne regăsim... Numai că nu am astfel de amintiri. Sau, dacă am avut, ele nu mai există, au plecat probabil cu Ștefan acela sănătos pe ușa spitalului Municipal, atunci pe 3 ianuarie, acum cinci ani...

Toate amintirile mele... toate amintirile la care mai am acces mă dor. Nu am nici una plăcută sau, mai exact, una care să-mi facă plăcere. Puține lucruri îmi mai pot face plăcere astăzi. Poate chiar nici unul.

Ca și în junglă, rezistă doar cel mai tare. Lucrurile frumoase din viața mea, labile, delicate, au murit, au fost răpuse de senzațiile brute, de impulsurile animalice ale ființei, singurele care mă țin încă în viață.

Mă țin în viață pentru ca la rîndul lor să trăiască. Și se luptă; simt lupta lor. Toate frazele astea murdare, tot comportamentul meu împruțit, ura cu care scriu, toate acestea doar pentru că vreau să trăiesc. Încă.

A plecat. Mi-a promis că va veni să mă vadă în fiecare zi. De data asta nu i-am mai spus nimic. Nu mai am putere să o resping. Cred că nici nu mai țin atît de mult la asta. Poate am s-o rog să se mute la noi. Pentru cîteva zile; mi-e clar că nu multe. Mi-e din ce în ce mai clar că doctorul avea dreptate. N-au trecut decît vreo douăsprezece ore de cînd am ajuns acasă și simt cum starea mea fizică se deteriorează aproape vizibil. Nu știu exact în ce constă natura bolii mele, nici nu prea m-a interesat. A încercat, odată, un medic să îmi explice dar nu am înțeles mare lucru. Cred că nici nu am vrut. De fapt nici nu îl ascultam. L-am întrebat doar, după ce mi-a vorbit îndelung, dacă mai sînt șanse să scap. Mi-a spus că foarte puține. L-am întrebat atunci de ce s-a mai obosit să-mi vorbească. Nu știa, probabil deformația profesională. Nu l-am înjurat.

Simt cum în interior mii de fălci rapace, niște piranha microscopici mușcă vîrtos din organele mele, din sănătatea mea, din viața mea. Și eu nu pot face nimic ca să întîrzii ospățul. Asist neputincios la spectacolul mizerabil al morții mele, un fel de cină de taină în care cel trădat nu este Isus ci chiar Iuda. Pentru că, e clar, Isus mi-a tras-o de data asta. Și mi-a tras-o bine de tot. Dacă dimineată, puteam să strig la tîrfa aia, acum trebuie să bat puternic cu pixul în masă ca să mă audă. Nu mai pot să ridic glasul, maxilarele devin tot mai imobile și

durerile de cap revin cu o frecvență din ce în ce mai mare. Stomacul se revoltă din ce în ce mai anemic, mușchii c...ului devin tot mai atrofiați. În curînd o să mă c... direct pe mine. Poate chiar începînd cu noaptea asta. Apoi... mi-e groază să mă gîndesc că vine noaptea. Întotdeauna mi-a fost frică de noapte. Am să-i spun tîrfei să lase toate luminile aprinse și televizorul deschis. Acum mi s-a făcut sete. Bat în masă. Va veni?

Ce voi face cînd nici mîna nu mă va mai asculta. Încep să-mi pun problema asta și nu prea mă duce mintea cum s-o rezolv. Jurnalul este deja prea important pentru mine; este singurul lucru important în restul de viață pe care îl mai am de trăit. Fără să vreau am ajuns aici – punctul în care vreau să spun totul. Să știe toți, ba nu, nu toți, să știe mama și poate și tîrfa asta, că iminența morții și nimic altceva m-a făcut să mă revolt. Să mă revolt împotriva vieții care m-a trădat, și odată cu ea împotriva tuturor cărora le aparține. Eu n-am nimic cu nimeni, am doar cu faptul că sînt vii. Și că trebuie să ne suportăm reciproc, că figurăm dintr-o dată în scenarii diferite, pentru că tablourile s-au încurcat, personajele se trezesc în situații care nu figurau în scenarii, chestia asta le trezește un sentiment de inconfort, se zbat să iasă de acolo, să revină la matricea inițială, cea trasată de regizor, iar acest lucru este imposibil, piesa trebuie să ruleze mai departe, așa prost cum a ieșit, actorii trebuie să-și calce pe inimă să se chinuie efectiv să-și facă rolurile credibile, astfel încît, la final, să nu-i bufnească plînsul sau, mai știu eu, rîsul, să nu fie obligați să se

evite, să-și ascundă privirile unii de ceilalți, să nu se trezească cu sala goală.

Cred că încep să nu mai sufăr. Sînt minute bune de cînd n-am mai scos o înjurătură, încep să mă tem că m-am obișnuit cu situația asta, că am devenit deja un individ obișnuit cu statutul lui, un blazat căruia nici nu-i mai pasă. Ar fi culmea să vină aia a mea și să încep să-i vorbesc frumos. Să-i zic, „draga mea, așa și pe dincolo“, sau „ești drăguță să mă ștergi la fund, tocmai m-am c... pe mine“... ha, ha, ha... aș vrea eu, aș vrea eu, să pot sta așa liniștit, să mă doară-n c... de persoana mea, să stau așa precum un zeu cu spectrul în mîină, împrăștiind generos razele unei bunătăți nealterate nici de urîțenia interioară nici de cea exterioară. Nu pot. Pur și simplu, nu pot. NU VREAU SĂ MOR!

Abia acum realizez că sînt acasă. Acasă la mine. Locul în care mi-am petrecut prima parte a tinereții, în care mi-am adus femeia visurilor și în care am realizat cît de mult m-am înșelat în privința ei, dar și în privința mea, locul de unde m-au luat cu salvarea și, iată, locul în care am revenit. Ca să mor. Ce amintiri pot lua cu mine? Nu știi de ce îmi pun întrebarea asta. Cu mine nu pot lua nimic. Asta-i tot șpilul morții, nu te ia decît singur. Gol-goluț. Iar pe dinăuntru plin ochi cu c... ul pe care l-ai strîns de-a lungul vieții și depozitat ba în fizic, ba în suflet. Îmi închipui că dacă este să ajung undeva după moarte locul ăla nu e decît o imensă hazna în care inși ca mine, și probabil că toți sînt ca mine, sînt aruncați și lăsați acolo să colcăie după ceva aer,

după ceva mîncare, după ceva lumină. Cred că universul nu este decît o groapă de gunoi care înghite, toată haznaua asta creaționistă care face doar mizerie. Dumnezeu ar trebui condamnat numai pentru atîta lucru; într-o zi tot o s-o facă cineva. Dar nu trebuie să-mi pun mari speranțe. Nu trebuie să-mi pun speranțe nici măcar în mine. Mai ales în mine.

A fost o vreme cînd mă grăbeam să ajung acasă. După orele lungi petrecute la firmă, scremîndu-mi mintea la tot soiul de afaceri din care cîștigam destui bani ca, în scurt timp, să devin financiar independent, sosirea acasă echivala cu o minoră mîntuire. Nu pentru că mă aștepta ea, ci pentru că eram acasă. Mă așezam greu, definitiv, în fotoliul meu favorit, porneam televizorul și intram într-o dulce amortîire – un dobitoc perfect. Pe atunci rar îmi dădeam seama de asta, iar cînd o făceam, fugeam în brațele vreunei femei între labiile căreia îmi înmormîntam disperarea. După care reveneam acasă. Era o prostie să pretind mai mult. Noaptea lungi în care o frecam cu fervoare privind casete video porno, ori imaginîndu-mi pur și simplu aceeași femeie perfectă pe care am căutat-o întotdeauna, apoi somnul lîngă o soție care aștepta degeaba să o satisfac, diminețile plictisitoare pigmentate cu fragmente de conversație banală pe teme diverse ca: făcutul pieței, vremea, vizite, niciodată despre prestația mea ca soț, niciodată despre prestația ei ca soție, din nou rarele escapade pe la cîte o femeie de care mă îndrăgosteam pentru foarte scurtă vreme pentru că îmi înșela așteptările, dar și pentru că mă simțeam mai bine acasă.

Apoi boala. Timp de cinci ani nu mi-am văzut casa decît foarte rar – loc de tranzit dintr-un spital în altul. Acum sînt definitiv acasă, dar nu mai simt nici o emoție. Observ că toate sînt la locul lor, așa cum le-am lăsat; tîrfa asta de nevastă-mea n-a modificat nimic. Bine, n-a avut nici bani, cred că nici chef. N-a fost niciodată o femeie practică; s-a priceput de minune doar la sex, numai că nu a prea avut cine să i-l ofere. Toate sînt la locul lor, toate sînt așa de cunoscute, dar sînt așa de străine. Mă și mir cum pot fi atît de patetic în fața unor obiecte. M-am tîmpit. Și cred că se apropie o nouă durere de cap.

M-am decis s-o întîmpin de unul singur. Așa că strîng din dinți, îmi tremură tot capul, mîna îmi tremură, tremurul ăsta se transmite și restului inert – ar trebui să mă vedeți cum tremur tot, numai pentru că strîng din dinți și pentru că nu vreau să urlu. Nu vreau să mă audă tîrfa aia de nevastă-mea, ar fi a treia oară astăzi, cred că s-a săturat de mine cel puțin la fel cît m-am săturat și eu de ea. Cuțite lungi îmi penetrează craniul și mă gîndesc că poate ar trebui să mă bucur – *senzația este atît de vie!* Lamele intră și ies într-un ritm pe care nu reușesc să-l urmăresc, îmi închipui ce arteziene ar trebuie să funcționeze în capul meu, ce jerbe roșii ar trebui să se lanseze în spațiul imediat stropind pereții, masa, foile, fereastra... Și totul ar fi așa de frumos, aproape ca sub influența unei porții de hașiș, dacă n-ar fi durerea care-mi interzice orice iluzie. Țin pixul bine strîns între degete, scriu cu greutate, dar scriu, să vedeți voi... *să vezi și tu, mamă ce puternic eram atunci cînd boala mă rostogolea ca pe o*

minge de fotbal, când mă trîntea de pămînt și mă călca în picioare. Ce dat dracului eram, ce dat în p... a mamei lui eram, cu toată fața mea căzută, cu brațele mele întinse pe lîngă corp ca mucii pe fața unui copil idiot, cu p... strînsă toată între picioarele astea imobile, învinețite și pline de păr, cu p... asta ghemuită și flască de care mi-am bătut joc așa cum mi-am bătut joc de mine, de tine, de tîrfa aia, de doctori, de viață, așa cum mi-am bătut joc de toți și așa cum și-au bătut toți joc de mine... știi tu, mamă, ca în viață; toți ne batem joc, unul de celălalt, ne f... cît putem și pe unde apucăm, ne dăm la gioale, ne pocnim ca chiorii și nu ajungem nicăieri... Știi asta mai bine ca oricine; uită-te la mine, mamă – m-am tîmpit! – amintește-ți de mine și vei vedea că nu am mințit, că pînă la urmă viața mea, eu, n-au fost decît o bătaie de joc, un c... de bătaie de joc, din care nimeni n-a tras nici o morală; de parcă din traseul meu existențial se poate trage o morală. Pentru că, cu toată durerea asta de cap, cu tot efortul meu de a nu urla (simt cum sare smaltul de pe dinți, mai ceva ca sperma mea de adolescent obsedat, amintire de care, observ și nu știu de ce, îmi este imposibil să scap, ar trebui să mă gîndesc mai serios la asta, de ce revin mereu la anii ăia, de ce atunci, o să mă mai gîndesc, o să mă mai gîndesc...), îmi dau seama că finalmente nu reprezint nimic; cuvîntul Ștefan nu are nici o semnificație, nu contez pentru nimeni și cu atît mai mult pentru mine. Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul...? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul...? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul...? Ce pot să fac ca să nu mă mai

doară capul...? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul...? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul...? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul...? Ce pot...

Ceea ce am scris mai sus este o copie. A trebuit să o fac pentru că originalul este impregant cu vomă și sînge. A fost o criză de mai mare frumusețea. Să-ți vină pur și simplu s-o săruți. Să te rostogolești cu ea prin pat, pe jos, prin cameră și anexe, s-o penetrezi amarnic și să se lase penetrată, pentru ca mai tîrziu, dar nu **mult mai tîrziu**, să-ți nască un mutant de care să-ți fie groază. Mă bucur că am rezistat pînă la capăt. Mi-am revenit acum cîteva minute, în jurul meu toate sînt verzi sau roșii, unele au și puțină spumă, dar nu prea multă, nu mai produc așa de multă ca acum doi sau trei ani, și tîrfa este tot în bucătărie. Habar nu are. Acum am să bat cu pixul în masă, o să vină și o să vadă.

Am bătut. A scos doar capul, a văzut și se repede la mine. „Ce-ai pățit, Doamne Dumnezeu!“ , se arată îngrijorată. Ce credea tîrfa dracului, că am murit și n-am anunțat-o la timp, ca să asiste și ea la acest *happening*. „N-am nici pe dracu’! Am borît puțin, nu vezi?“ Se repede și ia un burete de bucătărie; începe să șteargă pe jos, pe masă. „Va trebui să te schimb, cred că ai făcut pe tine.“ „În sfîrșit o veste ca lumea; nu mă așteptam așa devreme.“ Nu mă bagă în seamă. Am să mă opresc pentru o clipă. Trebuie să mă schimb. Am impresia că nu-i place mirosul de c. . . .

M-a șters! Să mor eu dacă nu m-a șters! Puteam paria pe orice,

chiar și pe viața mea, că n-o să mă ștergă la c... atunci când o să mă c... pe mine. Ar trebuie s-o vedeți cum mi-a tras pantalonii, apoi chiloții, Doamne, ce chiloți murdari, ce oribili, o chintesență a complexului meu, dacă mi-ar mai fi păsat de ceva mai mult decât de situația mea, atunci asta ar fi fost murdăria de pe chiloții mei; nici chiar eu n-aș fi avut curaj să-i ating, rahat cu sânge, ar trebui să vedeți, n-ați trăit nimic, iar ce-ați trăit ați trăit degeaba dacă n-ați văzut măcar o dată chiloții lui Ștefan murdari de sânge și c..., fulgi roșii-arămii scurgându-se printre degetele târfei, și de acolo pe scaunul pe care stau, pe jos, tîmpita dracului, de abia a șters, femeile astea n-au metodă, habar nu au să muncească, de aia muncesc mai mult, de aia se consumă prea devreme, ar trebuit să vedeți cum a ridicat chiloții deasupra capului, cum s-a uitat la ei, imposibil mi-am zis, cum s-a uitat la ei fără nici o scîrbă, ba chiar cu o anumită tandrețe, se uita la ei de parcă se uita la Pomul Vieții, se uita la ei de parcă se ruga, sau poate își punea proasta întrebări filosofice, niciodată nu știi la ce să te aștepți de la târfele astea de neveste, poate că se uita și se gîndea că din tot ce a iubit n-a rămas decât o izmană plină cu c..., poate că asta am fost de la început, poate că asta sîntem toți, niște izmene pline cu c... care toată viața se îmbată cu iluzia că nu sînt niște izmene pline cu c..., se uita și se gîndea, dacă ăsta este o izmană plină cu c..., atunci eu care i-am stat aproape, ce dracului sînt? nu tot o izmană plină cu c...? sau poate nebunia asta a mea, boala asta mă face să gîndesc așa, poate că vaca nu se gîndea decât

că n-ar mai trebui să-i mai spele, mai bine să-i arunce la ghenă, să treacă vreun șobolan pe acolo, mai scapă orașul de un dăunător, mai se reduce riscul unui focar de infecție, tare aș fi vrut să știu la ce se gîndea, tîrfa asta, privind chiloții mei plini de sînge și c. . . , ar fi trebuit s-o vedeți, fără nici o jenă, fără nici un resentiment, nici un rictus, nici o grimasă, doar o privire blîndă cu care – ah! c. . . a dracului – vrea să mă doboare, o ultimă săgeată, cea mai perfidă, cea mai periculoasă, femeia supusă pînă dincolo de sacrificiu, femeia renunțînd la orice orgoliu, femeia iubindu-și cu ferveare aproapele, femeia creștină, bunul samaritean, c. . . a adusă pe calea cea bună, iar eu căzutul, damnatul, incapabil să mă ridic la nivelul unui asemenea sacrificiu, adică viața mea este atît de neînsemnată încît sacrificiul ei este absolut gratuit, sfînta responsabilă de orice lucru care are legătura cu viața, oricît de neînsemnat, tîrfa asta de nevastă-mea.

M-a șters cu o cîrpă umezită în apă caldă. M-a întors într-o parte, s-a așezat în genunchi și a început să mă șteargă. N-am simțit nimic, doar că fără să vreau, nu știu ce m-a făcut, mîna mea dreaptă, aia care funcționează, s-a ridicat încet, s-a întins spre creștetul ei și a început să-l mîngîie. Degetele amortite s-au destins brusc în părul ei, șuvițe moi se înfășurau complice în jurul buricelor lor, apoi se desfășurau pentru a se înfășura iarăși, palma, care nu mai asculta de mine, și ce bine pentru că nu mai asculta de mine, urca și cobora, fruntea ei era perfectă pentru căușul format de aceasta, urechile calde răspundeau mîngîierilor mele încălzindu-se, ea stătea nemișcată, parcă nevenindu-

i să creadă, sau poate ca să nu piardă ceva ce oricum era destinată cuprinsului unei singure și efemere clipe, mîna suspendată undeva la jumătatea distanței dintre chipul ei destins și trupul meu mort, de degetele căreia, precum o eșarfă de adio, sau precum un drapel rătăcit în urma unei lupte pe care n-a mai cîștigat-o nimeni, atîrna cîrpa aceea umedă și pătată de mizeria unui trup adăpostind mizeria unui suflet.

O mîngîiam din ce în ce mai febril, greutatea palmei mele creștea exponențial, șuvițele de păr tindeau tot mai mult să devină rezistente, motiv pentru care eram obligat să le smulg, gîtlejul a intrat și el în acest joc periculos, valuri devastatoare urcau de undeva din adîncuri forțînd barajul, demolîndu-l cu ușurință, hohoteam ca un apucat, o trăgeam de-a dreptul de păr, mă agățam de părul ei ca de piciorul lui Dumnezeu, ca de o ultimă șansă, trăgeam, trăgeam cu disperare, iar ea țipa ca din gură de șarpe, ea care ar fi trebuit să fi înțeleș, era obligația ei să înțeleagă, așa trebuia să se întîmple, să reziste, să mă lase să-mi răstorn tot bagajul de ură și scîrbă, să-l las să se ducă dracului, nu trebuia decît să se sacrifice un pic și apoi să mă ierte...

A început să plîngă, se îndepărtase de mine și mă privea cu oroare. Iar eu hohoteam stîns, priveam jos, n-aveam curajul s-o privesc în ochi, priveam în jos și hohoteam, fără lacrimi; gîlgîiam amîndoi ca niște proști și nici unul nu avea curajul să înceteze dracului odată, să apuce de altceva, să revenim la acel *status quo* de dinainte, dar mi-a fost clar că asta n-avea să se mai întîmple vreodată. Pentru prima

dată n-a mai evadat în bucătărie. A ieșit pur și simplu afară din casă. Mă întreb dacă va mai reveni vreodată. Mă rog să nu o facă.

Am încercat să adorm pentru o vreme, dar pe lângă celelalte abilități mi-am pierdut și somnul. Șansa ca moartea să mă găsească dormind este ca și inexistentă. Afară este întuneric de-a binelea. Cred că este târziu și tîrfa n-a venit încă. Și mie începe să mi se facă frică. Întotdeauna mi-a fost frică de noapte, de zgomotele pe care le produce, de misterele ei, de cîte mi se pot întîmpla fără ca să am posibilitatea să mă apăr.

Sursa acestor neliniști se află tot în copilărie. Îmi amintesc perfect cum mă speria bunica cu vîrcolacii care locuiesc la doar două grădini mai departe de casa ei, la cimitirul satului, acolo unde copiii neascultători sînt duși cu forța și unde li se bea sîngele pînă devin albi și se transformă la rîndu-le în vîrcolaci. Ascultam cu inima cît un purice, și eram gata să mă c. . . pe mine noaptea cînd venea la mine în cameră să stingă lumina și să închidă ușa. N-aveam curaj să o rog să lase lumina aprinsă, îmi era frică să nu o supăr și să cheme vreun vîrcolac din ăla – Doamne ce prost eram! cum puteam crede? – care să-mi sugă sîngele și să mă transforme și pe mine în vîrcolac. Iar cînd se închidea ușa în urma ei, îmi trăgeam repede pătura peste capul deja acoperit de pernă și adormeam cu frica în suflet, chinuit de cele mai negre gînduri.

Acasă, însă, dormeam numai cu lumina aprinsă, mama n-o mai scotea la capăt cu mine. Abia târziu am fost convins că totul nu era

decît o joacă de-a bătrînei, numai ca să mă sperie, să nu-i dau prea mare bătaie de cap, probabil așa fac toți bătrînii cu nepoții, i-am auzit și pe alții, o metodă acceptabilă, de ce să nu recunosc, odată ce și acum îmi este imposibil să mă odihnesc în întuneric, îmi vin în cap tot felul de gînduri iar printre ele fața aia firoasă (seamănă atît de mult cu mine), cu colții plini de sînge, căutîndu-mi carotida, gîfîind pe la urechi și urlînd înfiorător. Ar trebui să-mi dau seama că o astfel de creatură, dacă există, nu s-ar încurca cu unul ca mine, deja golit de sucuri, și-mi dau seama dar tot îmi este frică, au avut grijă ăștia de toată copilăria mea, și mama, și tata, și bunica, și toți ceilalți, au avut mare grijă și uite ce frumusețe de om am ieșit, uite ce humanoid reușit, un căcăcios și jumătate, un obsedat sexual, un nesuferit, unul în preajma căruia mai bine îți tragi un glonte în cap, decît să-i ascuți zgomotele, sau mai bine să i-l tragi lui... mult mai bine.

Dacă ar avea toți posibilitatea să se strîngă laolaltă și să facă, așa, o analiză, o dezbatere, pe tema, să zicem, „Ștefan – produsul nostru. Trecut, prezent și viitor“, sînt convins că le-ar fi rușine să mi se mai uite în ochi. Sau mă înșel. Uite cum îmi fac de lucru și noaptea asta abia a început, scaunele au început deja să scîrțîie, podeaua la fel, aerul a căpătat o altă consistență de parcă cineva respiră pe undeva pe aproape, simt cum frica începe să se cațăre pe mine precum o femeie nesatisfăcută, îmi deschide gura cu cleștii și-mi bagă pe gît veninul ăla care mă face să tremur, să mă gîndesc la toate nebuniile, fără să mai țin cont de gratuitatea situației, de faptul că nu mai prezint importanță

nici măcar pentru dracul, de parcă atunci când te înspăimîntă ceva mai poți să ții cont de evidențe, sau poate că nici nu există evidențe, poate că totul nu este decît o iluzie, frica, boala, statut social, toate acestea nu sînt decît niște chestii pe care le accepti sau nu, ești bolnav numai dacă accepti că ești bolnav (accept!), ești înfricoșat numai pentru că accepti că ești înfricoșat (accept!)... și tîrfa aia pe unde naiba umblă, nu știe că am nevoie de ea?

Ochii mă ustură, cred că îi am roșii. Toată ziua am scris la jurnalul ăsta, nici pînă acum încă nu mi-e clar de ce, de parcă ar trebui să-mi fie. Nu văd bine de aici, dar ceasul arată cred ora două... sau trei. Și tîrfa asta, unde naiba umblă? S-o fi dus să se sinucidă. De ce a trebuit să iasă cînd îi era mai la îndemînă să se arunce de la balcon – murea cu siguranță. În fața unei mașini? Trenul? Unde dracului umblă? Mi-e așa de frică încît... nu putea să aprindă televizorul? La ora asta sînt filmele erotice, aș mai fi uitat o oră, două. Geamul este de un negru perfect. Dacă aș fi un pic romantic m-aș întreba unde s-a ascuns lumina zilei. Dar nu sînt romantic și știu că lumina zilei nu se ascunde. Și mai știu că mi-e așa o frică încît mă c... pe mine. Este doar un fel de a spune, acum trei ore acest proces s-a declanșat deja, este ireversibil, mă voi c... pe mine curent, sigur, aproape perfect. Și dacă nu vine tîrfa aia? Pe mine cine mă mai șterge la c...? Dacă pînă mîine moare și mama? Dacă mor amîndouă, chiar acum, cînd am nevoie de ele? Să moară, să se ducă dracului... ar fi în stare să o facă. Mie mi s-ar putea întîmpla așa ceva, sînt tocmai bun pentru asta. Să

vină unul peste vreo săptămână-două, vreun vecin, sau vreo rudă, să vină și să-mi găsească cadavrul îngropat într-o baltă de scîrnă, puțind îngrozitor... Cine o să mă îngroape? Cine o să mă recunoască? O să mă ducă la morgă, pe mîna vreunui student nebun, să mă ia ăla, să mă pună la fiert și să-și dea examenul de diplomă de pe urma scheletului meu disproporționat, măcinat de cine știe ce rozători microscopici.

Ar fi prea de tot. Ar fi perfect.

A venit. Aud cum se descaltă, cum își scoate trenciul, cum își aranjează părul – de ce dracului își aranjează părul? – își încălță papucii... intră. S-a așezat lîngă fereastră și nici nu mă bagă în seamă. O las. Arată răvășită. Sau doar mimează. Unde a umblat pînă la ora asta? „Unde p... mea ai umblat pînă la ora asta?“ „P... ta este prea curioasă“, îmi răspunde fără să mă privească. „Mai spune-mi o dată asta dar privește-mă în ochi“ „P... ta este prea curioasă“, mă privește în ochi. Mi-am dat seama, n-am cum să mă înșel. „Cu cine te-ai f...?“ Îmi zîmbește pierdut, face pe victima inocentă obligată să recurgă la gesturi desperate. „Nu m-am f... cu nimeni; oricum, nu cred că mai este treaba ta.“ E crudă, chiar îmi place. „N-ar trebui să avem secrete, măcar acum...“, drace! sînt chiar curios. Asta a fost la f... , mor să știu cu cine. „Spune, dragă, cu cine ai făcut-o? Nu sînt decît curios; sau ți-e frică.“ „Frică? Ești haios. Tu nu te uiți la tine?“ „Atunci spune-mi cu cine te-ai f... și gata.“ „Nu m-am f... cu nimeni, ți-am mai spus.“ „Nu vrei să cooperezi, ți-e frică. Te c... i pe tine de frică, îți închipui că o să mă ridic de aici și o să te iau la bătaie...

proastă mai ești.“ „Nu mi-e frică de nimeni.“ „Atunci spune-mi cu cine te-ai f. . . în seara asta.“ „Cu Gelu.“ „Cu cine? Cu handicapatul ăla?“ „Handicapatul ăla măcar vorbește frumos.“ „Vorbește frumos pe dracu’! Îl știi eu bine. Te-a lins în p. . . ă, de aia ți-a plăcut, pentru că te-a lins în p. . . ă.“ „Ba am făcut sex normal și ne-am simțit chiar foarte bine; obsesiile sexuale sînt doar specialitatea ta.“ „Ba te-a lins în p. . . ă, îl știi foarte bine pe Gelu. Pot să jur că i-ai supt-o. Mereu ți-a plăcut să o sugi, de asta n-ai cum să te ascunzi – sînt martor. Sau, în fine, unul dintre ei.“ „Ștefan, cuvintele tale nu mai au nici o greutate; poți să spui orice, poți să bănuiești orice, poți să urli, poți să te c. . . i și pe tine, nu mă mai interesează. Ești un om bolnav. Orice om bolnav este nesuferit. În sfîrșit, m-am acomodat cu asta.“ „Te-a f. . . și-n c. . . ?“ „M-a f. . . și-n c. . . .“ „S-a p. . . at pe tine?“ „S-a p. . . at pe mine.“ „Între țițe?“ „Între țițe.“ „Nasol.“ „Ba nu.“ „Nu te-a f. . . în c. . . .“ „Nu, nu m-a f. . . în c. . . .“ „Nu s-a p. . . at pe tine.“ „Nu s-a p. . . at pe mine.“ „N-ai luat-o-n gură.“ „N-am luat-o.“ „Unde ai fost?“ „Afară, am simțit nevoia să ies.“ „Camelia, te rog frumos să mă ierți.“ „Crezi că mai contează?“ „Pentru mine, da.“ „Atunci te iert.“ „Mulțumesc...“ „Ștefan, era nevoie de toate astea?“ „Nu știu, probabil că da.“ Se ridică și se îndreaptă către ușa interioară. „Camelia! Nu vrei să dormi lîngă mine, mi-e frică?“ Ezită. „Nu-ți fac nimic, îți promit. M-am liniștit... nu știu ce-am avut... poate pentru că încă îmi pasă.“ „Am să-ți aduc o pătură, te învelesc, închizi ochii și dormi, da?“ „Dar să nu stingi lumina, mi-e frică.“ „Sting lumina, vin lîngă

tine și dormim împreună.“ „Mă ții de mână?“ „O să te țin.“

Am reușit să adorm pentru câteva ore. Sau ceva în genul ăsta. Foile sînt la locul lor, tîrfa nu s-a atins de ele. Va umbla, are tot timpul, nu trebuie decît puțină răbdare; foarte puțină. Mă simt destul de bine; mîna funcționează, capul se mai mișcă, vorbesc... încă vorbesc. Azi, cel tîrziu mîine, n-am să mai pot scoate două vorbe. Nu știu exact cum, dar sînt aproape sigur că în cel mai scurt timp îmi voi pierde vocea. Cum o s-o mai înjur eu p-asta? Uite ce probleme importante înainte de moarte...

Ea este lîngă mine, pe pat. Doarme. Aceeași mină liniștită, același somn de copil, cum reușește? N-a avut niciodată coșmaruri, n-am auzit-o niciodată vorbind în somn, zvîrcolindu-se, transpirînd... femeia asta este monstruoasă. Tîrfa de nevastă-mea. De ce îi spun așa. Pentru că toate femeile sînt tîrfe. Niște tîrfe de cea mai joasă speță. N-au simțul onoarei, n-au simțul sacrificiului, nimic. Doar p... și bani. Cît cuprinde. Pentru ea, după ce m-am îndrăgostit, a trebuit să dau zeci de telefoane, să umplu sute de pagini de scrisori, să cumpăr buchete imense de flori, de câteva ori am plîns. Chiar am plîns. Singura femeie care a reușit să-i vadă lacrimile lui Ștefan. Pentru că eu plîng foarte rar. Plînsul lui Ștefan este o raritate – ar trebui acoperită cu ceară și plantată în muzeul doamnei Tussaut. Cînd a murit tata, n-am plîns decît zece secunde, atît cît am stat cu capul meu rezemat de capul lui, înainte de a-l scoate din biserică, nu știu ce mi-a venit atunci, rezistasem, ba chiar mă bufnise rîsul de câteva ori, dar cînd m-am

aplecat să-l văd mai bine, era pentru ultima oară, iar eu eram curios să văd cât mai pot reține din chipul ăla legat cu ață ca să nu-i stea gura căscată, avea o față așa liniștită, exact ca tîrfa asta, încă mă întreb cum reușesc unii, este vreo rețetă, vreun elixir, ceva, în fine, cînd l-am văzut așa, mi-am lipit fruntea de fruntea lui, era rece, era așa de rece încît am suferit un șoc, nici acum nu știu dacă din cauza asta am hohotit scurt, o dată, sau din cauză că-mi părea rău că-l pierdusem, habar n-am, dar am hohotit, asta-i clar, pînă și mama a încetat să mai plîngă, se uita la mine și nu-i venea să creadă, ba chiar m-a apucat de mîină, să mă ridic, să nu cumva să întîrzii ritualul, dădea prost toată scena aia cu mine făcînd-o pe îndureratul (poate chiar eram), am urît-o în momentul ăla, ah! cît am urît-o, niciodată nu m-a lăsat să fac ce vreau, instinctele mele, ieșirile mele, toate au fost cenzurate de mama, de femeia aia care semăna cu mama, mai ales de cînd am văzut-o dezbrăcată, am mai spus parcă, cred că de atunci mi-am spus că toate femeile sînt niște tîrfe, n-au nici un pic de respect, nici un pic de milă pentru nimeni și cu atît mai puțin pentru boii ăia triști așa cum mi se întîmpla să fiu în intimitate și cum nu mă știa nimeni.

Numai tîrfa asta m-a văzut plîngînd și asta numai datorită faptului că o iubeam, iar pe ea, cel puțin la început, o cam durea în c. . . . Ar fi trebuit s-o omor. Atunci cînd plîngeam la fereastra ei, iar ea îmi striga din casă că i-a venit ciclul și că îi este rușine să mi se arate așa, atunci ar fi trebuit să intru și s-o strîng de gît. S-o strîng așa de tare încît să-i sară tot sîngele adunat în vintre, să-i sară și să mînjească toți pereții

ăia plini cu postere cu actori de succes, cu poponari împuțiti (ce scîrbă mi-a fost întotdeauna de ăștia, să-l f. . . pe unu-n c. . . , să miroși tot a c. . . , nici situația mea nu-i așa inacceptabilă), să-i murdărească pe toți cu sînge, să-și piardă tinerețea și viața măcar din dragoste, să rămînă și ea un fel de vedetă în neam, aia care a fost omorîta din dragoste, s-o îngroape îmbrăcată în mireasă, să-i cînte orchestra la cap pînă la cimitir, asta trebuia să-i fac, nu să plec cu coada între picioare, să ajung acasă plin de draci și s-o bat iar în cap, cîteodată chiar mă săturam, jur că mă săturam să mi-o tot frec pînă la rană, pentru că se întîmpla să mi se irite pielea, chestie care ustura al dracului de tare, simțeam nevoia s-o bag într-un vagin adevărat, unul din ăla plină de sucuri fierbinți, contractîndu-se precum un șarpe încolțit, să dau din c. . . , ca un dement să dau din c. . . , să strig și eu, să strige și ea, să ne simțim dracului bine... cred că ășta a fost unul din idealurile mele inaccesibile – să mă simt bine. Măcar cîteodată.

Apoi i s-au aprins și ei călcîiele. La cîte insistențe, la cîte lacrimi și tîmbălău, și o piatră s-ar fi îndrăgostit de mine. Sau măcar i s-ar fi făcut milă. Poate că ar trebui să identific asta cu momentul în care m-am angajat la firma aia. Aveam bani, aveam o mașină scumpă, aveam posibilitatea să atac orice femeie. S-o fi gîndit proasta că fițele ei m-ar putea face pierdut. Abia acum îmi dau seama. Cum putea să lase o așa partidă? Ipoteza mea este deci corectă – toate femeile sînt tîrfe. Niște tîrfe ordinare. Sînt așa de convins de asta acum încît nici imaginația mea n-ar mai putea fabrica una spre uzul unei labe

satisfăcătoare. Nici nu mai este cazul.

Vreau să mă c... și să mă p... Mă mir că fizicul mă mai atenționează asupra unor amănunte atît de minore. Mă gîndesc dacă e bine să bat în masă, sau să-mi dau drumul. Aseară am rugat-o pe ea să doarmă cu mine. Doamne, ce efort de voință a trebuit să consum! Fiecare rugăminte, fiecare grimasă conciliantă, le-am smuls cu forcepsul... Mai ușoară este o naștere decît ceea ce mi s-a întîmplat mie astă noapte. Și numai pentru că mi-era frică. Poate că ar trebui să mor, pînă la urmă. Aș scăpa de groaza de a aștepta să treacă noaptea.

M-am scăpat. Gata. Asta o să miroasă o să se trezească... ce-o să zică? Uite că a deschis ochii. „M-am c... pe mine, schimbă-mă“. Nu-i convine, mă privește acuzator. „De ce nu m-ai trezit?“ „Dormeai așa de frumos...“ „Ești tîmpit!“

S-a ridicat din pat și se duce la baie. Mi-e ciudă! Cît mi-e de ciudă! Ar trebui s-o vedeți, are un trup superb. Sub cămașa de noapte transparentă, părul pubian, sîinii tari... face asta numai ca să o văd, neputința mea o face așa frumoasă, și știe asta... „Vreau să mor! Vreau să mor! Vreau să mor!“.

„Capul?“ „N-am nimic, vreau să mor.“ „De ce?“ „Pentru că vreau să mor, nu mai pune întrebări tîmpite.“ „Tu mă faci să pun asemenea întrebări.“ „Șterge-mă, nu-mi place mirosul.“

Începe să mă doară capul. O, Doamne! nu mai vreau. Bat cu pixul în masă, tîrfa e tot în bucătărie, picioarele au alunecat din scaun, uitele cum se duc sub masă, vino! vino repede, prinde-le! prinde-le în p... a

mă-tii nu vezi că vor să plece! capul!... capul!... capul!... mamă, dacă te mai văd că bocești să-mi bag... capul!... capul!... mă doare capul, mîna scrie... scrie fata mea... tu mai trăiești... să le spui urmașilor... urmașilor mei avortați în W.C., pe covor, pe ușa de la dormitorul părinților... în șervețelul de la hotelul Minerva privind... privind cum se regulau ăia doi la... fereastra de peste curte... tată!!!... ce p... mea cauți aici... ce??? nu, nu acum, nu, ia mîna, pleacă!, e prea devreme... stai un pic, nu vezi că borăsc... numai puțin... așa, gata... ți-am spus că e prea devreme... tată acuma ți-ai găsit, de cinci ani stau prin spitale... atunci cînd aveam nevoie de tine... capul!... capul!... mă doare capul tată, să mor eu dacă te mint... atunci cînd aveam nevoie de tine pe unde umblai?... cînd mi-a zis boul ăla că sînt incurabil și voiam să mor, da' să mor nu glumă, tu unde umblai... te dădeai în Paradis... te durea în c... acuma ți s-a făcut dor... cine?... te-au trimis ăia?... ăia să-mi sugă p... să mi-o sugă dînd din aripioare... că în rest nu s-au prea ocupat de mine... uită-te puțin... uită-te puțin la mine... am eu față de protejat?... îngerii mei păzitori erau la c... e cu tine... sau dracu' știe unde... capul... capul... și tîrfa aia, nu simte?... nu aude cum mă chinui?... o cană de pastile... o cană de pastile pentru o durere de cap... cine îmi oferă?... nu-i e nimănui milă?... Camelia!!! n-aude... să mor eu... n-aude... sau poate nici n-am strigat... capul meu... unde zboară creierii mei?... mă doare capul... borăsc... ce culoare... capul căpușorul meu... cel trimis de Dumnezeu...

U-u? Unde sînt?

Din nou o criză pe cinste, simți că trăiești. Aia chiar s-a speriat. Cred că am făcut urât. Acum mi-am revenit. Mă simt chiar bine. Adică pot să scriu, pot să citesc, pot să vorbesc, încă aud... funcționez. La capacitatea de avarie. Și cred că aș putea suporta o înghețată. Bat cu pixul. Tîrfa stă în pat lîngă mine și croșetează. Este a doua oară cînd o văd facînd așa ceva. Treaba e nasoală. Pe jos totul e șters, curat, cred că a avut timp să mă schimbe pînă să-mi revin – cămașa verde nu mai e pe mine.

Cămașa verde este singurul lucru la care mai țin pe lumea asta. Cămașa asta a fost a bunicului din partea tatei. Nu l-am cunoscut, a murit în război. Dar trebuie că avea coaiele uite așa de mari, odată ce ajunsese un fel de căpetenie a legionarilor pe raion. N-am aflat astea decît tîrziu, tîrziu de tot, după ce au belit-o comuniștii. Tata mi-a povestit despre isprăvile bunicului. Bunicul ăsta avea o boală, numai una – să taie țigani. Și-i tăia. Am moștenit asta de la bunicul – nici eu nu-i înghit.

I-aș tăia pe toți ca pe vite; i-aș tăia și le-aș da foc. Ba nu, i-aș exporta, să le dea foc ăia, să pută a carne arsă de țigan la ei, nu la noi. Cică pînă să moară – într-un tren lovit de bombe, undeva pe lîngă Găești – a mătrășit vreo douăzeci; sînt mîndru de bunicul ăsta. Înainte să plece la război, a lăsat acasă cămașa asta lui tata. Tata n-avea atunci decît trei sau patru ani. Al dracului moșu', simțea că n-o să mai revină. Tata a crescut sub comuniști, așa că a ascuns cămașa undeva în podul casei de la țară. Am găsit-o eu, cînd eram student

și umblam prin pod după o labă liniștită, privind la vecina noastră tânără, peste gard... știi mamă, Ileana, soția lui Voinea. Aia cu țiglele mari, care umbla întotdeauna fără chiloți. Cît am dorit-o pe Ileana! Cîți copii au căzut jertfă c. . . ului ei dezvelit atunci cînd se apleca să curețe la porci, sau cînd întindea rufele. Cîte gemete nevinovate mi-au smuls țiglele ei geniale, pentru că țiglele ei erau geniale... cît de mult îi plăcea să se scarpine între picioare. De ce îmi aduc aminte toate astea? Am impresia că a murit; luase un cancer, ceva, cine mai știe. Ce s-a ales de c. . . ul ei rotund, de țiglele ei tari ca piatra, de flozii ăia deși și creți în care muream să-mi încurc degetele, și nasul, și gura? Nimic. Mi-am pierdut sămînța pe nimic. Ileana, Ileana, uite că mi-am adus tocmai eu aminte de tine, eu care nu știu dacă ți-am dat de două ori bună ziua, eu care eram pentru tine vecinul ăla de la facultate, om cu carte, învățat, eu care am fremătat în palme atîtea femei încît ar trebui să mai trăiesc cel puțin încă un an de zile ca să-mi pot aminti de toate, uite că mi-am amintit de tine, cred că nici bărbat-tu nu te mai ține minte, ăla s-a recăsătorit de mult, are și copii, are și amante, f. . . în draci bărbat-tu, treaba lui că nu-și mai amintește de tine, ar trebui să-ți mulțumesc că te-am cunoscut, și-ți mulțumesc, datorită ție, c. . . ului tău, țiglelor tale, p. . . ei tale bogate, datorită lor am dat peste cămașa bunicului, cu trese galbene și cu o cruce mare de fier pe piept.

Tata mi-a interzis s-o port. Era membru de partid, un fel de secretar slab pe care-l frecau toți cum voiau, nu știa să se descurce, nu

știa să se lupte cu mafioții, lui îi plăceau p... a și șprițul, chiar mă întreb de ce îl judec așa aspru, când mereu aș fi vrut să fiu ca el, în fine. Apoi, după ce au căzut boii ăia, am luat-o – eram ultimul an la facultate, participasem la revoluție, tot aportul meu fiind un șut în c... de la un polițai beat, o muie dată unei revoluționare între două vârste, care mai târziu a ajuns un fel de secretară de birou senatorial și un „Jos Ceaușescu!“ deasupra colacului unui W.C. public, după o beție cruntă cu vodcă. O purtam prin capitală, mîndru de ea. Am primit drept recompensă cîteva flegme peste bot, dar n-am lăsat-o. Iar la spital am purtat-o în loc de pijama. Acum este decolorată cămașa mea, dar este o cămașă autentică de legionar, de patriot, de asasin sfînt... este cămașa de la bunicul.

Am scris despre bunicul din partea tatălui. *Uite, mamă, ce a rămas în mine de la bunicul din partea ta. Știi că era și ăsta dat în p... a mamei lui; cît a trăit în Bulgaria a tăiat cîtiva pe acolo, apoi a fugit încoace și s-a făcut membru de partid chiar atunci, în 1921. Îi plăcea să se laude, „bă futuților, eu sînt comunist de la '21!“.* Numai că era ceva mai bleg decît celălalt, pe care nici nu l-a cunoscut, n-a rămas decît cioban, a plimbat oile toată viața, de acolo a luat tenie și a și crăpat din cauza ei. Mai știu că era gata-gata să-ți ia gîtul atunci cînd ai fugit cu tata, de ce dracului n-a făcut-o, scăpa o mulțime de oameni de unul ca mine, dar nu, nu te-a prins, ba chiar v-ați împăcat, și, deși nu ți-a dat nici o zestre – nici nu avea de unde, neamul lui era un neam de bețivi risipitori, nu se lipea banu' de ei așa cum se lipea de bunica

din partea tatei, spre exemplu – te-a ținut la el acasă, ai hămălit la el mai ceva ca la feudă, tu îi spălai, tu îi dădeai să mănânce, în timp ce soțiile fraților tăi mai mari rîdeau de tine, erau mari cucoane, vezi cîte știu eu, mamă, despre tine, habar nu ai, iar dacă ai știi, ai fugi cu cea mai mare viteză pe cel mai înalt munte și de acolo ți-ai da drumul de-a berbeleacul și tot n-ai fi împăcată sută la sută, așa de multe știu eu despre tine și despre neamul de c. . . din care provii, din care provin și eu și în care îmi vine să-mi bag p. . . cîteodată, spre exemplu, chiar acuma, că nu mi-au dat niște gene mai ca lumea, eu trebuie să spăl acuma păcate pe care c. . . ul lor n-a avut chef să le suporte, eu trebuie să supraviețuiesc ca o omidă, una din aia care nu știe să meargă decît înainte, chiar dacă imediat i se termină și creanga, ăsta sînt eu, un produs refuzat, pe care viața l-a dat la rebuturi, și mă comport ca un rebut, pentru că eu știu foarte bine, mamă, sînt un individ instruit totuși, am umblat prin școli, am dat niște examene, în mine s-ar fi putut pune speranțe, dar ce individ normal își hulește în halul ăsta părinții? ce individ normal își batjocorește în halul ăsta femeia? ce individ normal aș fi putut fi dacă n-aș fi fost anormal, cineva tot este de vină, trebuie să mă răzbun într-un fel, eu n-am trăit exercițiul umilinței, nu m-a învățat nimeni, nici nu cred că i-a trecut cuiva prin cap să o facă, măcar și pentru atîta meritați să vă fac ceea ce vă fac, m-ați învățat să fiu trufaș și asta sînt, cînd primesc o palmă, replic cu un șut drept în coaie, cînd mi se acordă atenție devin măgar, cînd sînt ignorat fac scandal, pretind drepturi care nu mi se cuvin, cînd

sînt subiectul milei vomit pe pomana care mi se face, sînt un damnat de doi bani, unul din ăla care ar fi putut fi dar uite că nu este, știu foarte bine cine sînt, mamă, chiar și în situația în care mă aflu, cu carnea asta moartă de pe mine, cu c...ul pe care-l scot din mine fără cenzură, cu gîndurile mele întunecate, cu vorbele pe care le arunc într-o risipă demnă de o cauză mai bună, știu cine sînt, ce-mi poate capul, uneori chiar îmi pare rău, uneori îmi pare foarte rău... ce chestie, nu mai pot să duc o idee pînă la capăt.

M-am odihnit puțin. Simt din ce în ce mai des nevoia. Nu atît mîna care mă ascultă, încă mă ascultă, cît gîndurile care se încălesc, vin de-a valma, iar eu trebuie să le ordonez, să le dau un sens, să înțeleagă mama ce-am vrut să spun, deși mă tem că nu o să înțeleagă defel. Sau măcar tîrfa aia, ea să înțeleagă, pentru că va citi și ea, sînt mai mult decît sigur, o să citească și o să se crucească, nici un gînd bun pentru ea, nici un regret... De unde draga mea? De unde?

Mi-e totuși poftă de o înghețată. Bat cu pixul în masă. Vine. „Carmelia, fii drăguță, mergi, cumpără-mi o înghețată; mi s-a făcut o poftă nebună. Vezi, deja trag la rece“ „Du-te dracului!“ „Pune telefonul lîngă mine, presimt că o să mă sune cineva.“ L-a pus. A plecat. Acum aștept să mă sune cineva. Mă sună cineva. „Alo?... da, eu... te c...i pe tine, m-ar recunoaște și-un idiot... n-am zis că ești idiot... sînt singur, de aia... tot ca înainte, sau ceva mai rău, în fine, cum vrei?...asta îmi spun toți; cred că mi-ar prinde bine o minciună mai originală... nu, nu... ți-am spus că nu; arăt eu a om care mai are nevoie de ceva?...

dacă nu știi, ar trebui să vii să mă vezi... ba ai și încă destul, nu te mai c... pe tine; știu că ai rămas șomer... lasă astea... aștept să mor... ți-am spus că nu am nevoie de nimic, numai să se termine dracului odată totul!... nu mă enervez, așa sînt eu... nu, mai bine nu... de ce trebuie să repet mereu? nu vreau să vii să mă vezi... nici nu trebuie... acum?... scriu un jurnal... de ce te miri?... nici eu nu știu, mi-a venit și gata... despre multe chestii, toate ale mele... chiar și convorbirea noastră... pentru nimeni... în fine, pentru mama... nu e treaba ta asta... nu, în nici un caz, nu te privește... ești un bou... tu, de fapt, pentru asta m-ai sunat... hai, las-o-n buze!... ți le dau, bine... nu e cazul să mă pupi în c... , oricum nu am cui să i le dau... am să-i spun Cameliei... numai după ce mor... ba n-am haz deloc; dacă aș fi valid ți-aș f... spre exemplu o mamă de bătaie... așa, ca să ai... nu, nu, sigur că nu-i trebuie; n-a prea dus-o mintea niciodată la subtilități... chiar pe toate o mie... sînt... nu știu exact... n-am să-ți dau totuși WHAM!, QUEEN și TRACY CHAPMAN... oricum nu-ți plăceau... nu te mai scuza atîta; n-o făceai tu, o făcea altul... după ce mor, bou! de ce trebuie mereu să repet?... iartă-mă... am spus să mă ierți, ce mai vrei?... du-te dracului!..." Felie, vrea colecția mea de albume. Țasta a fost unul din prietenii mei cei mai buni. M-a mușcat de c... întotdeauna cînd i-a venit bine. A vrut s-o f... p-asta a mea; mi se pare că nu i-a mers. N-am să scriu nimic în plus despre el. N-am să scriu nimic despre prieteni; dacă mă gîndesc bine nici n-am avut. Este prea tîrziu să mă mai și gîndesc.

A intrat și tîrfa. Exact cînd sînt nervos, are și asta un noroc... „Ți-am adus.“ „De care e?“ „De fructe, așa cum îți place.“ „Eu vreau înghețată de cacao.“ „Bine, dar detestai înghețata de cacao.“ „Uite, acum vreau o înghețată de cacao.“ „Și cu asta ce fac?“ „Bagă-ți-o-n c... , răcorește-te.“ „Nu mai pot! Nu mai...“

M-a bătut. Doamne Dumnezeule! Isuse Cristoase! Să-mi bag p...! M-a bătut. M-a bătut cu pantoful. Mi-a dat numai în cap. Eu i-am spus să nu-mi dea în cap. Oriunde, numai în cap să nu dea. Și ea mă lovea doar în cap. Bestia, știa că acolo mă doare. Poc! Poc! făcea tocul pantofului în capul meu. Iar eu îi strigam, cu toată puterea mea cenzurată, cu stropii mari de salivă în care pluteau înecate cuvintele, strigam, „Nu în cap! Nu în cap!“ Și ea mă lovea în cap. Cu tocul pantofului. Proaspăt întărit. „Nu mai pot! Nu mai pot!“ Cum a putut? Doamne, cum a putut? M-a lovit în cap. Am rugat-o, am implorat-o, dacă aș fi putut aș fi căzut în genunchi, cum putea să lovească un om căzut?

„Nu în cap, f... -ți morții mă-tii!“ Își ieșise din minți. Și cum lovea, Doamne cum lovea. *Mamă, dacă ai fi auzit tocul pantofului făcînd poc, poc în capul meu, ai fi leșinat instantaneu.* Cum a putut să mă lovească? „Nu mai pot! Nu mai pot!“ Dar eu mai pot? Și tocul lovea, lovea, maică măicuțiță, cum lovea. „Gata! Gataaaaaa!“ Apoi a căzut, binecuvîntat să fii tu Doamne că ai oprit-o. Și cum plîngea. Gîfția și plîngea. Parcă era o gravidă intrată prematur în travaliu. Așa cum aș fi vrut s-o văd măcar o dată în viață și ea a refuzat. „Nu mai

pot, animalule! Ești un animal! Un monstru ești! Ce ai cu mine? Ce dracului ai cu mine?“ „Gata, gata, gata...“, îi spuneam, eram îngrozit, sînt îngrozit, m-a bătut, „cum poți să bați un om bolnav? Cum?“ „M-au lăsat nervii... abia mai raționez... mi-e atît de greu...“ „Gata, gata, vino, ia-mă în brațe.“ A venit și m-a luat în brațe. Mîna aia care mă lovise, mîna aia criminală pe care o blestem să moară și să cadă chiar de mîine, mîna aia m-a luat de după gît și m-a apropiat de țîțe. „Am făcut tot ce-am crezut de cuviință... te-am îngrijit cum am putut mai bine... habar nu ai cît sufăr... ce, numai tu te chinui?... numai ție îți pare rău? cred că o să mă îmbolnăvesc...“ Miros de țîțe tinere, miros de țîțe vii, lacrimi căzînd pe creștet, p... a ei atît de aproape de mine, eu atît de departe...“ „...aoleu! te-am pătat cu înghețată... o clipă, să șterg...“ „Nu pleca! Lasă... strînge-mă.“ Miros de țîțe tinere... „Spune-mi că mă iubești.“ Miros de țîțe vii... „Te iubesc.“ Lacrimi căzînd pe creștet... „Mă iubești și așa cum sînt acum?“ P... a ei atît de aproape de mine... „Te iubesc așa cum ai fost, așa cum ești și așa cum vei rămîne în amintirile mele.“ Eu atît de departe... „Nici tu nu ești normală.“

Sufăr că m-a bătut. Am detestat întotdeauna să iau bătaie; am preferat să mă supun sau să disimulez, dar rar mi s-a întîmplat să mă înfrunt. Și cu toate astea am luat bătaie. De trei ori. A trebuit să mă bată asta ca să-mi aduc aminte de toate caftelile pe care le-am luat.

Prima în liceu. Mă îndrăgostisem de una, Simona o chema, era frumoasă, avea părul lung, picioare lungi, și un sarafan care se mu-

la perfect pe c. . . ul ei de adolescență neprihănită. Umblam amîndoi de mîină prin oraș, îmi place să cred că lumea întorcea capul către noi numai ca să se bucure, mergeam la film, ne sărutam, îi mîngîiam sîinii, de două sau trei ori mi-a permis să-i bag mîina în chiloți, dar numai cu mii de precauții. Doamne, ce frumos mirosea mîina mea după ce-i cotrobăiam prin chiloți, cred că numai iarba proaspătă de la țară mai miroase așa, sau poate că acolo, în chiloți, asta avea chiar iarbă proaspătă, iar divaghez, iar vorbesc prostii, săraca Simona, femeie onorabilă astăzi, trecută înainte de vreme, dacă m-ar auzi, ne prindea deseori noaptea pe străzi, vorbind vrute și nevrute, ce vorbesc în mod curent doi adolescenți îndrăgostiți atunci cînd se țin de mîină și privesc timorați în direcții opuse, pînă într-una, era vara cred, cînd ne-au înconjurat niște țigani, de aia îi urăsc pe țigani, că se dau întotdeauna la femeile singure, neprotejate, pentru că Simona cu mine, era o femeie neprotejată, niciodată nu am știut să mă bat, cînd eram copil mă feream să intru într-o gașcă pentru că nu puteam s-o conduc, nu aveam suficiente coaie, îmi era ciudă văzîndu-i pe alții, ca spre exemplu Limbă, tot țigan, și ăsta mort acum, călcat de tren, în fața căruia nu clipea nimeni pe strada noastră, îl uram pentru că era puternic, pentru că îl ascultau toți orbește, pentru că era un lider, pentru că știa să se bată, mamă ce știa să se bată, dădea cu bucata nu glumă, chiar și ăia mai mari îl respectau, s-a dus și Limbă în p. . . a ma-mii lui, l-a călcat trenul, uite că pe ăsta n-a putut să-l bată, ne-au înconjurat, erau patru sau cinci, s-au dat la Simona, eu am apucat-o

de mîna cu disperarea aia de adolescent idealist, aia care, văzînd-o, îți provoacă rîsul, cîtă naivitate, cîtă tîmpenie, doi au apucat-o de mîna cealaltă iar ceilalți doi s-au ocupat de mine, mi-au tras-o-n bot, și mi-au tras-o bine, odată ce mi-am pierdut conștiința, m-am trezit la spital, aveam capul spart, o coastă ruptă, sau două, pînă la urmă Simona n-a pățit nimic, n-au mai apucat s-o violeze, tocmai treceau pe acolo niște tablagii și au scăpat-o, dar eu tot m-am ales cu o bătaie babană, oricum, în scurtă vreme, ne-am despărțit pentru că s-a culplat cu unul mai tare ca mine, era anul IV, voleibalist, cum să nu te mîndrești cu un asemenea exemplar, un smardoi sadea, am impresia că ăla a și deflorat-o, caz în care selecția naturală a funcționat normal, Natura este pentru cei puternici, ei o conduc și lor li se supune cuminte la picioare, iar ceilalți, ca mine, labagii, la margine, ochind prin crăpăturile din gard frumusețile inaccesibile și întrebîndu-se de ce.

A doua bătaie am luat-o de la tata. Tot în liceu. Venise beat acasă, era nervos, nu știu ce avea, cred că de colo de unde venea, probabil de la vreo femeie, luase una peste bot, sau nu i se sculase, numai el știe, numai el a știut, în fine, s-a așezat în fotoliu și m-a pus să-i scot ciorapii. Tata avea un obicei absolut scîrbos, de cîte ori venea beat, o pune pe mama să-i scoată ciorapii, bine, nu-i nimic umilitor în asta, la urma urmei multe femei își descaltă bărbații, dar la tata ceva era în neregulă, picioarele lui miroseau, un miros insuportabil, un miros care te ducea instantaneu în situația de a-ți vărsa toate mațele, numai

mama știe, numai mama săraca, ea și cu mine, *îți amintesti mamă? mirosul ăla acru, cum se distra el apucându-te de păr și forțându-te să-ți îndeși nasul în ciorapii lui împuțiti, cum rîdea, rîsul animalic, tembel, n-am înțeles niciodată de ce rîdeai și tu, ce anume reușea să te distreze la ciorapii ăia cochiliți, păreai așa de mulțumită, nu te-am înțeles niciodată, numai pentru atîta lucru și n-aș fi vărsat o lacrimă pe sicriul lui, numai așa, de-al dracului, dar tu ești bună, l-ai plîns și pe el, o să mă plîngi și pe mine, cum p... mea reușești să fii așa umilă, te-aș suspecta de prostie dacă n-ai fi mama mea, îi luai în mîină și îi aruncai în baie, apoi încălzeai apă și-l spălai la picioare, cîtă religiozitate, cîtă atenție pentru unul care își bătea joc de tine, toți și-au bătut joc de tine, cred că asta este o caracteristică a neamului, toți își bat joc de noi, pînă și soarta, de obicei imparțială, și-a lepădat roba aia neagră și și-a îmbrăcat desuurile de c...ă, exact în viața noastră și-a găsit ea de cuviință să-și lepede chiloții, numai nouă ne-a arătat c...ul și asta facem și noi, ca niște maimuțe, ne arătăm c...ul unul la altul, eu și tata ție, tu dracu' știe cui, dar îl arăți și tu, sînt aproape sigur, ce mai contează asta acum pentru mine, vorbeam, de fapt, despre bătaia de la tata, atunci cînd am refuzat să pun mîina pe ciorapii ăia monstruoși, cînd i-am spus că numai mama poate fi așa de proastă încît să-i înghită toate fițele de individ ratat, laba care am luat-o peste bot, șuturile în c..., pumnii în cap, înjurăturile, și nu m-am dat la o parte, n-am fugit, am rămas acolo, căzut, fără să scot un cuvînt, aș fi putut să urlu, aș fi putut să-l implor, ba chiar*

aș fi putut să-i f... una în bot cu banda aia de magnetofon pe care o aveam în mână, banda cu REO SPEEDWAGON, să-i umflu botul ăla mirosind a alcool, dar n-am făcut nimic, l-am sfidat așa, și asta l-a întăritat, m-a bătut temeinic, cum numai un tată nemernic știe să o facă, m-a bătut dar știu că mai târziu i-a părut rău, deși nu și-a cerut niciodată scuze, nici nu i le-am pretins, oricum nu s-a oprit decît după ce mi-a aruncat magnetofonul pe geam, chestie pe care am urît-o, magnetofonul meu, oaza mea de singurătate, formațiile mele, piesele mele favorite, plănuiam deja să plec de acasă, să mă duc dracului în lumea largă, pînă la urmă mi-a cumpărat un magnetofon nou, în rate, n-am mai plecat de acasă... tata nu era un individ chiar așa de scîrbos.

Ba, uneori, reușeam să fim prieteni, numai că nu-mi mai amintesc prea bine momentele acelea. Au fost puține, sau n-au contat prea mult înaintea unor faze ca aia cu ciorapii, sau aia cu luatul de la restaurant. M-a trimis să-l iau de la crîsmă, nici nu mai știu pentru ce, și eu, ca prostul, m-am dus, sau poate nu ca prostul, îmi plăcea uneori să-l sfidez, știam că nu-i place, știam că-l stîrnește, un fel de complex oedipian și acela neîmplinit, ar fi trebuit să-l omor, am plănuit-o de cîteva ori, știam foarte bine cum trebuia s-o fac, dar n-am făcut-o, nu-mi pare rău acum, dar atunci îmi părea rău că n-am avut curajul, eram tot eu, apoi veneam din urmă, și pe cine să dobori dacă nu înaintașul, m-am dus la restaurant, tata era la o masă cu o ospătăriță, tocmai îi cotrobăia cu mîna prin chiloții, și aia chițcăia ca un șobolan,

arăta a șobolan, chițcăia și îl mîngîia pe cap, știam că sînt cuplați, cred că știa și mama, aia îi suga p. . . , mama nu, pe unii bărbați îi înțeleg, pe tata niciodată, l-am judecat mereu pentru asta, eram tînăr, naiv, aveam o doză consistentă de inocență, de fapt îl invidiam, voiam să mi-o sugă și mie un șobolan din ăla, i-aș fi dat și bani, îmi plăcea să economisesc bani, întotdeauna am avut bani, dar fața aia a mea de sfînt neterminat gonea orice femeie, chestia care m-a complexat pentru totdeauna, chiar și acum cînd îmi bag picioarele lejer în viață (de parcă aș avea altă alegere), mă simt complexat de femei, pentru că le-am iubit, datorită lor mi-am irosit sămînța în toate punctele cardinale, pe toate obiectele posibile, numai că ele nu m-au iubit niciodată, sau proasta care se mai trezea atrasă de mecla mea era întotdeauna, dar întotdeauna, una boccie, una cu față de c. . . , am avut cîteva, numai ca să nu mor prost, ceea ce tot se va întîmpla pînă la urmă, să văd și eu cum face una din asta cînd o ia la creț, nu m-a satisfăcut niciuna, pe mine m-au iubit doar femeile urîte, una singură frumoasă m-a iubit și acum mă șterge la c. . . , proastă a fost, mai bine se culca cu unul care s-o venereze, mai sînt și boi din ăștia, numai că ea n-a avut norocul, m-a găsit pe mine bun-bunuț, mi-a satisfăcut toate capriciile, mi-a acceptat toate perversitățile și uite cu ce s-a ales, mai bine era o urită din aia cu față de șobolan, îl făcea din cînd în cînd pe cîte unul, mai cîștiga ceva lovele, *easy living*, ce p. . . calului, ce poți cere mai mult de la viață, și ce ți se oferă, deci tata cotrobăia prin chiloții șobolanului blond, eu am intrat și i-am zis cu glas distinct

și suficient de pătrunzător ca să audă și ceilalți, prietenii lui, că mama îl invită acasă la masă, ne-a gătit o rață cu varză, dar nu înainte de a se spăla pe mâini, tata m-a privit lung, apoi s-a uitat la șobolanul ăla care rânjea deodată strîmb, pînă și o ștoarfă din asta se poate simți încurcată, s-a îndepărtat de tata și a dispărut în bucătărie, tata s-a ridicat, a trecut pe lângă mine și s-a oprit acasă acolo unde i-a f... neveste-sii o mamă de bătaie ca să-l țină minte. Ca întotdeauna. Cînd am ajuns și eu, mîncau amîndoi rața, tata povestea nu știu ce banc nou, iar mama rîdea cu gura pînă la urechi, cu botul ăla plin de vînatăi rîdea, n-am înțeles niciodată chestia asta, mă uitam la ei și tăceam, oricum nu mă băgau în seamă, noaptea urma un futing pe cînte, erau prea preocupați de asta... și varza aia era a dracului de acră.

Bat cu pixul în masă; simt nevoia să beau niște ceai. Tîrfa îmi aduce, văd cum îi tremură mîinile, probabil îi pare rău, sau este încă nervoasă, nici nu știu ce să cred. Se apropie ora prînzului, am două certitudini, criza și mama. Ce chestie, numai de două lucruri sînt absolut sigur: că în curînd o să-mi pocnească craniul și că va veni mama. Nici măcar de moarte nu sînt atît de sigur, la urma urmei o minune este oricînd posibilă, mama așa spunea, am să o rog pe tîrfa asta să mă apropie de fereastă...

A început să plouă. De fapt cred că plouă de mai multă vreme, totul e ud afară, plopii din fața Regiei Autonome sînt scuturați de vînt, un cer cenușiu ocupă mai mult de jumătate din raza mea vizuală, îmi place, cum spuneam, lucrurile acestea, natura, mă relaxează, mă uit

la ele, mă uit și la ce scriu, asta din urmă din ce în ce mai superficial, am învățat să pun cuvintele pe hîrtie fără să le mai privesc, dacă mi-am pierdut aproape toate abilitățile, mi-am întărit una, e clar că nu ajută la nimic, dar poate că ajută odată ce o fac, iar ajung la discuția cu rostul jurnalului meu, pe care nu-l cunosc, sau nu-l recunosc, știu doar, știu pentru că simt, știu că jurnalul meu sînt chiar eu, eu, Ștefan, cu puța goală ca un îngerăș, fără evenimente, fără personaje care m-au influențat (mama și tata și tîrfa asta și c...ele reale și cele imaginate și toți ceilalți sînt de fapt niște Ștefani mai mult sau mai puțin reușiți, ei au existat sau există numai datorită mie, ei sînt eu), fără mișcări provocatoare de mari mutații sociale sau cosmice, mama va citi și va afla cine sînt, va decide dacă am fost șarpe sau doar un om cerșind milă, abia atunci se va chinui, abia atunci va auzi strigătul nou-născutului și – *cît de mult îmi doresc asta, mamă; cît de mult îți doresc asta, mamă* – va ajunge să mă iubească, ***așa cum am vrut eu.***

Prin pixul ăsta se scurge viața mea, picătură cu picătură, și viața mea se așterne pe niște foi de hîrtie pe care le va citi vreodată mama, cea care mi-a dat viața și cea care, într-un fel, mi-a luat-o.

Nu mai știu dacă m-am odihnit sau nu. M-am oprit din scris pentru cîteva minute, sau ore, și am privit pe fereastră. Nu rețin să fi văzut ceva anume. De fapt mă gîndeam, calm, la situația mea. E complet aiurea. Nu pot să mă împac cu gîndul că trebuie să mor. Nu sînt pregătit încă. Am doar 31; alții la vîrsta asta abia încep să guste

din deliciile vieții, produc deja bani, f... fără rețineră, călătoresc, își permit să fie fericiți, au în mână toate friele bidiviului nărăvaș și pocnesc virtos din bici. Eu m-am oprit înainte să urc.

Am s-o chem pe tîrfă să vină; am s-o pun să mă plimbe prin casă. Vreau să mai văd, pentru ultima dată, toate obiectele, toate colțurile care mi-au adăpostit diferite taine fără importanță, vreau să-mi inspectez casa. „Cum vrei să te duc, ești greu.“ „Iar tu ești chiar proastă.“ „Vezi?“ „Lasă, lasă, uite cum faci“. I-am spus să întindă o pătură pe jos, cărucior cu roțile nu avem, este prea scump și, închipuiți-vă, la ce-mi folosește, să mă întindă, să-mi pună pe piept placajul ăla din sertar, puțin oblic ca să-mi pot nota impresiile, și să mă tîrîie. Își face semnul crucii, dar îi strecor imediat mîna sub fustă și travaliul religios dispăre ca prin minune. P... a pentru care am renunțat la labă timp de opt săptămîni, opt săptămîni și ceva chiar, stă ascunsă sub textila aia și probabil că plînge; asta aș face dacă aș fi p... a ei, aș plînge; aș urla ca o nebună, aș implora orice p... ă, oricît de mică dar țeapănă, să vină și să mă f... , pentru că, finalmente, Dumnezeu m-a făcut p... ă numai și numai ca să bag în mine puli, una, zece, n-are importanță, așa cum gîtul trebuie să înghită alimentele, așa cum inima trebuie să se îmbuibe cu sînge, așa cum plămîni trăiesc doar cu aer, așa cum c... ul are ca unic scop dejecția. Soarta mea este să fiu f... ă, iar cînd asta nu se întîmplă, am dreptul legitim să mă revolt. Ce p... ă trebuie să aibă tîrfa asta, cum o satisface? Niciodată nu-mi spune. Probabil că o face cu altul, dar

în nici un caz atît de des pe cît i-ar trebui. Ceva nu-i în regulă. Poate că se autosatisfăce, la fel ca mine cînd eram sănătos. Un cuplu de vicioși, asta e tot ce mai lipsea. Și cui? „La bucătărie!“ Sanctuarul tîrfei. Toate sînt în ordine aici, dacă tot n-are ce face. Cînd ne-am căsătorit eram prevenit că nu știe să gătească. Nici nu i-am pretins. Acuma, boala mea o obligă să se retragă exact în locul a cărui companie nu i-a plăcut niciodată. Este singurul, însă, în care nu mă poate vedea și de unde mă poate auzi. „Bagă-mă sub masă, vreau sub masă“, îi ordon cu glas egal. Execută fără să protesteze, crede că am început să o iau razna. „N-am înnebunit, dragă, vreau să mă joc; avem și noi, căcăcioșii, dreptul ăsta.“ „Și ce joacă e asta?“ Unul din jocurile preferate ale copilăriei era acela de a mă ascunde de mama și de tata. Cel mai greu mă găseau sub masa din bucătărie. Nici cînd mă ascundeam în dormitor, în spatele draperiei, sau pe balcon după ficusul imens care s-a uscat într-o zi pentru că, beat, tata i-a turnat în loc de apă o sticlă de dublu rafinat, nu mă găseau așa de greu ca atunci cînd intram sub masă. Acum îmi este destul de clară diversiunea, totuși, locul din bucătărie era cel mai expus; cred că așa scăpau de mine atunci cînd voiau să rămînă singuri. Mi se întîmpla să rămîn ore întregi sub masa din bucătărie, așteptînd să fiu găsit, cîtă bucurie că o făceau așa de greu, de multe ori mi se întîmpla să adorm acolo, mă trezeam la tata în brațe ducîndu-mă spre dormitor. Zicea tata, „Doamne, ce copil deștept am, cît de bine se ascunde; ce-o să mă fac atunci cînd o să crească și o să aibă și mai multe idei?“ Cîte futinguri pe cînte, fără

stres, fără emoții, știind copilul adăpostit bine sub copertina naivității datorate vârstei. După cât timp am petrecut sub masa din bucătărie, trebuie că mama și tata au fost niște indivizi tare f. . . cioși. Cum naiba s-au păcălit cu mine?

Stau sub masă de vreo douăzeci de minute. Asta s-a așezat pe scaun și stă cu picioarele desfăcute neglijent. Habar n-are că belesc ochii la chiloții ei albi, întotdeauna a fost o femeie curată, din punctul ăsta de vedere nu am ce să-i reproșez, mai ales că eu sînt și am fost întotdeauna un individ murdar, la fel ca și tata, mi se împuțeau picioarele, transpiram repede sub brațe, trebuia să fac dușuri zilnice ca să miros normal. Nu le făceam. Mereu îmi reproșa că miros, că nu poate efectua cu mine o partidă de sex normală atîta vreme cît nu mă spăl. Căpătasem o plăcere nebună să mă culc cu ea după două sau trei zile de alergătură, fără nici un duș, începeam să o mîngîi, mai întîi pe sex – orice preludiu începea frecționîndu-i clitorisul – apoi pe sîni iar cînd o luam în brațe simțeam cu cîtă repulsie accepta penetrația și ejacularea, ultima întotdeauna pe burtă. N-a vrut, vaca dracului, copii. N-a vrut și pace. Poate că nu am vrut nici eu, n-am insistat niciodată îndeajuns. Și cred că din acest motiv o chinuiam băgîndu-i cu forța în nări mirosurile grele ale propriei combustii interne. Destul de rar, totuși. Camelia era o amantă perfectă, preferam să simt cum tremura de plăcerea abandonării mele, cu cîtă poftă o lua în gură, cîtă imaginație irosită în a-i face declarații de dragoste, cîți litri de spermă pe botul ăsta de care sînt gata să jur că m-aș îndrăgosti imediat dacă

aș fi din nou sănătos, cîte limbi trecute într-un ritm infernal de du-te vino printre labiile pline de arome, și cîte frecții solo după... pe femeia asta ar fi trebuit să o iubească cineva.

Îmi vine să las pixul jos și să întind mîna pînă la triunghiul alb dintre picioare... nici un rost. „Scoate-mă de aici, ți-am admirat suficient despicătura.“ Nu spune nimic, se ridică, se apleacă, apucă cele două colțuri din față se cabrează și trage. „În dormitor.“

Ce senzație cînd mă tîrîie prin casă, iar eu scriu. Mă trage cu grijă, drumul este parcurs cu silențiozitate, cum i se văd chiloții din spate, ce buci frumoase, cum se încordează ele, nu ca înainte, cînd Ștefan le penetra făcîndu-le să urle cu toată mușenia lor cu tot, dar cu aceeași distincție, îți vine să vorbești cu ele. „Frumoasele mele, voi muri cu amintirea mișcărilor voastre.“ „Cu cine vorbești, dragă?“ „Cu bucele tale, tu nu auzi, dar au glasuri divine; de sirenă.“ „Te-ai tîmpit de tot.“ „Frumoasele mele, v-aș dedica o odă, «Oda Bucilor Divine», dar din păcate nu mai am vreme și nu mai am nici coaie, iar fără coaie cine poate scrie un poem nemuritor?“

Dormitorul, patul nostru dublu, oglinda, n-am mai fost aici de cinci ani. Nimic nu pare schimbat, poate doar culorile sînt ceva mai prăfuite, mai șterse, ea n-a mai modificat nimic pe aici. N-a avut bani. Toți s-au dus pe c...ul meu, pe tratamente, pe spitalizări, pe medici. M-a așezat lîngă muchia de la fereastră a patului. O rog să mă lase singur. Din dormitor se vede cel mai bine luna. Chiar dacă acum este lumină, închid ochii și-mi amintesc cum priveam luna după ce adormea. Cred

că am avut și o latură romantică, probabil că toți o au, nu știu, știu doar cum priveam luna și mă gîndeam la tot felul de chestii, legate de ea, legate de cu totul altceva dar efect al existenței ei, încercam să-mi închipui cum sînt dispuse bazele extraterestrilor, sau cum arată fața cealaltă, cea nevăzută, ce-ar fi dacă s-ar prăbuși pe pămînt, de ce nu trage știuca decît în fazele pline ale ei, îmi aminteam cu m-am tăvălit într-un an la țară, într-o permisie din armată petrecută în casa bunicii, lăsată în paragină de la moartea ei, în spatele magaziei de lemne, cu fata croitorului din sat, Carmen, era între noi o atracție mai veche cenzurată doar de timiditatea mea și onanismul exacerbat, a fost îndeajuns însă să o visez într-o noapte, nici nu mai știu în ce context, și am simțit nevoia să o am, am căutat-o la școală – era plătită ca suplinitoare, dar în realitate o regulau directorul școlii și secretarul primăriei – a venit seara la mine și ne-am tras-o pînă în zorii zilei. Cum sugea p. . . Carmen a mea, avea un fel de a o apuca cu gura, clănțănea încetișor din dinți în timp ce o îndesa sau o elibera, fără grabă, cu grijă, iar cu mîinile mă apuca de buci și strîngea atît de tare încît reușeam cu greu să nu gem de durere și plăcere... sugea așa de bine Carmen a mea încît pînă și luna se oprea la un moment dat ca să ne privească, iar eu o priveam pe ea, era mare, rotundă, îmi și închipuiam cum merg pe vreun drum ascuns printre munții selenari, imenși, transportat într-o gură mare, roșie, gura lui Carmen, Carmen care niciodată nu apuca să vadă mare lucru din satelitul ăsta desuet, satelitul ei era unul lunguiet, jucăuș și al dracului de tare,

aducea a vulcan, la intervale rezonabile chiar erupea, direct în gura ei, ce fericită era Carmen când îi ejaculam în gură, cum întindea pe față malahia aia împutiță, zicea că îi face tenul frumos, n-am înțeles niciodată de ce le place femeilor să sugă p. . . , n-am înțeles niciodată de ce le place bărbaților să li se sugă p. . . , cineva a greșit creînd specia umană, cineva a greșit născîndu-mă pe mine.

Am un trecut bogat, presupun. Sînt atîtea amintiri care-mi vin în cap numai privind patul în care am dormit cîțiva ani buni cu tîrfa asta de nevastă-mea, ani în care ne-am f. . . și ne-am răs. . . , în care ne-am povestit trecuturile, în care ne-am proiectat planurile de viitor, în care i-am pocnit una peste smotcă atunci cînd m-a anunțat pentru prima oară că n-are nici o intenție maternală drept pentru care avortează, ani în care am adus-o aici pe Rodica, un fel de amantă care se culca cu mine mai mult din milă, cred că a fost singura femeie care m-a citit ca pe o carte deschisă, îmi cunoștea viciul, nu mi-a spus niciodată să trebuie să încetez (eu mi-am spus mereu, poate numai ca să-i pot da acestuia o justificare), că aș putea înnebuni, sau că mi-aș putea pierde memoria, prostii, memoria nu mi-am pierdut-o, ar trebui să-mi pară rău pentru chestia asta, în schimb mi-am pierdut trupul, e clar că a fost bună la ceva pînă la urmă laba asta, cu ce grijă mă avea Rodica, pentru că ea mă avea pe mine, nu eu pe ea, cu cîtă delicatețe îmi scotea p. . . din pantaloni și și-o potrivea între picioare, întotdeauna între picioare, niciodată n-am simțit nevoia să o pun să mi-o sărute, niciodată n-am simțit nevoia să o sodomizez așa cum am văzut prin

gaura cheii, cum mă mîngîia pe creștet, ca o mamă mă mîngîia, cum îmi șoptea la ureche tot felul de lucruri, lucruri atît de frumoase, n-am reușit să rețin nici un cuvînt, cum terminam, vraja se risipea și uitam cu desăvîrșire totul, poate că mă descînta, se străduia să fie aidoma fetei mele din vis, pînă la un moment dat cînd a trebuit să se mărite și să plece din oraș. N-am mai revăzut-o niciodată.

Pentru cîteva momente am adormit. Prezența patului m-a ajutat să dorm, nu calmante, nu ceaiuri, doar piciorul patului. Tîrfa stă pe saltea, îi văd genunchiul depășind cadrul patului. „Ce faci?“ „Nimic, stau întinsă și mă gîndesc aiurea.“ „Spune-mi și mie.“ „A, prostii, lucruri mărunte.“ „Vorbește-mi despre ele; nu vezi? încerc să comunic. . .“ „Mă gîndeam la nopțile petrecute de noi doi în patul ăsta; îți mai amintești cîte ceva?“ „Mai ales faptul că nu ai vrut să-mi faci un copil.“ „O, dar este o discuție atît de veche, credeam că ai depășit-o. Apoi, mi-ai promis că n-ai să mai revii.“ „Fata mea, eu mor, prin cap îmi trec tot felul de chestii, toate convențiile stabilite între noi au căzut, nu te mai lega de ele... dacă aș fi avut un copil.“ „Te încălzește dacă îți spun că îmi pare rău?“ „Nu, în schimb instantaneu chestia asta mă umple de draci, îmi vine să te înjur.“ A coborît și mi-a luat capul între mîini. Mă privește cu curaj, are privirea aia care pe vremuri m-a făcut întotdeauna să cedez, acum însă nu mai am cum, nu mai am ce, totuși un reflex rătăcit mă face să-mi las privirile jos, n-ar fi trebuit, femeia asta încă mă domină, încă mai depind de femeia asta, caut un motiv ca să scap de teroarea personalității ei, nu știu

dacă mai am timp... nici nu știu dacă mai vreau. „Lasă-mă în pace; doar lasă-mă...”

Adio patule, pătuțul meu, iartă-mă pentru toate murdăriile pe care a trebuit să le elimin pe fața ta, toată sperma refuzată, saliva din colțurile gurii, sîngele de pe gingii, jegul de pe picioare, sudoarea frunții, mirosul de bășini, mucii, microbii din păr, grăsimile, celulele moarte, vomela, ceara din urechi, Doamne ce multă mizerie poate produce un singur om, ce dracului mai rămîne după toate deșeurile astea? unde se ascunde omul? unde este depozitat sufletul? adio pat al meu, asta începe deja să mă tîrîie, imaginea ta devine tot mai mică, amintirea ta tot mai ștearsă, adio și ai grijă de tine, ți-a venit și ție rîndul să te odihnești.

„Lasă-mă aici.“ „Dar e curent, dragă.“ „Și ce p... a mă-tii are curentul cu mine? Ți-e teamă că răcesc? Să nu fac vreo parază? Să nu fac febră și să încep să delirez? Uite-te la mine; îți repet a nu știu cîta oară – uită-te la mine, ce mai poate să mi se întîmple? Lasă-mă aici!“ M-a lăsat. Sînt pe hol. Holul casei mele – este casa mea, tîrfa asta stă aici doar pentru că am adus-o eu – este îngust, picioarele mele stau curbate, depuse pe tăblia dulăpiorului de la cuier, abia reușesc să scriu. În holul ăsta am sărutat-o prima dată, după ce am trecut pragul cu ea în brațe și tot aici i-am tras primul număr în calitate de soț. Am aplecat-o, ea se ținea strîns cu mîinile de cuier, iar eu i-o trăgeam pe la spate. Pînă i-am umplut chiloții cu spermă. Cît de mult am iubit-o, cît de mult te-am iubit atunci, la început, nu pentru

că mi te ofereai fără mofturi, nu pentru că erai o capră perfectă, nu pentru că sugeai p. . . mai bine decît oricare amantă pe care am avut-o, nici pentru că și tu mă iubeai, ci doar pentru că ai fost singura care m-a făcut să renunț la scîrba aia de viciu. Am renunțat doar pentru că apăruseși tu în viața mea. Opt săptămîni, opt săptămîni în care bucata asta de carne a avut parte de aceeași atenție ca toate celelalte bucăți de carne care mă compun, aproape că nu o mai băgam în seamă, avea cine, opt săptămîni în care începusem să cred că sînt un om normal. Numai opt săptămîni. A trebuit să vină soră-ta și să-mi facă ochi dulci. Cine naiba a adus-o? Dacă ar mai fi întîrziat puțin, un an, poate chiar doi. N-a stat decît trei zile, ce se mai c. . . pe ea, cum se mai gudura pe lîngă tine, cum te mai invidia pentru căsnicia ta perfectă și cum se uita cu poftă la șlițul meu; ar fi trebuit să i-o trag chiar atunci, în zilele alea, mă incita, avea felul ăla de a vorbi, vocea aia de care ți-e imposibil să scapi... trei labe în numai o jumătate de zi pentru fățul ăla impertinent de c. . . ă nesătulă și încă trei numai ca să nu-ți fiu infidel, numai ca să nu te rănesc, deși te prevenisem că nu aveam de gînd să iert vreo femeie, dar era soră-ta, asta presupunea un anume respect, de parcă o femeie se respectă numai dacă nu te dai la ea, c. . . , femeile te divinizează doar cînd le tragi cîteva numere sănătoase, eventual și cîteva tocuri de bătaie, așa cum n-am făcut eu niciodată și am ajuns unde am ajuns, la mine în hol, trîntit pe jos, nemișcat, măcinat de boală și de obsesiile astea de care nu pot să scap

decît dedicîndu-i-le mamei mele, cea care mă iubește și care, iată, în curînd va primi răsplata, ar fi trebuit s-o f... pe cumnată-mea, nu m-ar mai fi bîrfit pe la rudele tale, aiurea, absolut aiurea... și poate că aș fi rezistat, cred că aș fi trecut peste asta dacă mi-ai fi dăruit un copil, asta este o obsesie mai nouă, sau abia acum a ieșit la suprafață, nu mi-ajungeau celelalte, mi-aș fi dorit un copil, eu știu, o fetiță, o fetiță mi-aș fi dorit, fetițele măcar se mai uită la tine, îți mai aduc o cană cu apă, îi este străin complexul oedipian, are milă... și nu face labă. Autosatisfacerea femeii nu invocă nici un păcat.

Mi-ar fi plăcut să fiu femeie. Atît de puține obligații, atît de puține chinuri. Nu trebuie decît să stai. Nu trebuie să te rogi de nimeni, p... vine singură, ba chiar ai dreptul să refuzi, să te joci, să desfășori pe arii largi strategii, să declanșezi pasiuni, să dirijezi gesturile disperate ale cretinilor de bărbați, niște boi ahtiați după p...ă, ce prostie, să duci războaie, să compui versuri nemuritoare, să te arunci de la etaj, numai pentru că o femeie îți refuză accesul, lumea asta e condusă de femei, îmi este atît de clar, numai că am aflat-o prea devreme, de cînd am văzut-o pe mama goală, atunci, în baie; de ce a trebuit să mă schimb într-atîta? de ce m-a șocat chestia aia? de ce n-am acceptat, implicit, că mama, toate femeile, nu sînt oameni? de ce depind așa de mult de ele? iar începe... capul.

Mă doare capul. Strig la aia ca să-mi aducă un calmant ceva, am început să cred că este mai înțelept – ce vorbă mare – să iau porcăriile alea, să-mi îndes în gură toate c...urile care să mă amorțească, am

cea mai a dracului boală de pe pământ, un singur organ sănătos și ăla coplesit de dureri, cred că o să înnebunesc, poate că am și înnebunit deja, cine poate să-mi certifice faptul că am o rațiune sănătoasă, cred că sînt deja nebun și ăștia de aia se poartă așa cu mine, cu atenție, cu mănuși, ei știu că nu e bine să te iei în gură cu nebunul și mă lasă în plata Domnului, se ocupă doar de administrarea a ceea ce a mai rămas din mine, de căderea definitivă, sînt niște administratori de dezastru, capul mă doare altfel acum, uite că suport durerea, și nu mai am nici senzația de vomă, poate pentru că stau așa culcat, întins pe jos, *ar trebui să mă vezi, mamă, cum stau întins, cu picioarele răscrăcănate, atîrnînd peste noptieră, să ai mare grijă ce fel de sicriu o să-mi faciți, să fie unul încăpător, cică morții sînt ceva mai lungi și mai lați decît în viață, să mă acoperiți cu o pătură, ai grijă să fie aceeași cu care l-ai învelit și pe tata înainte să-l bagi în spital, și așa te apucă plînsul de cîte ori o vezi, mă apucă un fel de amețală, una pe care n-am mai avut-o, tot e mai bine decît durerea aia insuportabilă, aia de mă c. . . m pe mine, am s-o pun pe tîrfa să mă țină doar culcat, mă întreb cum de nu mi-a venit ideea asta mai înainte, de unde atîtea idei bune într-un cap defect, dar tot mă doare, a venit, mi-a adus un pumn de calmante, le iau doar pe jumătate, cealaltă jumătate o vomit pe jos, în pantofii ăia negrii ai mei, ăia cu care am plecat încălțat acum cinci ani, pantofii mei marca OTTER, 350.000 lei, cu șireturi, îmi plăceau, m-am bucurat cînd i-am cumpărat, cine știa că n-o să am parte de ei prea multă vreme... Ce-mi place să mă alint, cît de*

patetic sînt atunci cînd e vorba de mine, cît de mult sufăr și cît mă dau în spectacol ca să vadă și ceilalți cum se stinge Ștefan, încet, cum nu-i convine lui că moare, cît de revoltat este el în fața morții, cum se agață el de fiecare șansă pe care i-o oferă mai degrabă imaginația decît altceineva, așa cum îi oferea și femeii, la orice oră și în orice loc, p...ă la discreție, cum se strofoacă el să lase în urmă ceva, pentru mamă-sa, pentru nevastă-sa, pentru oricine este în stare să-l asculte și să i se facă milă de el, de situația lui mizeră, chiar dacă se c...ă pe el, chiar dacă afirmă deschis că desfide orice gest cald consumat în favoarea lui, chiar dacă își bagă p... în oricare și chiar dacă o face pe decăzutul total, pe oaia rătăcită, lui îi pasă, *să știi și tu mamă că tot spectacolul ăsta pe care vi l-am servit la orice oră din zi și din noapte n-a fost sută la sută sincer, n-am crezut în el pînă la capăt, m-am îndoit eu însumi, mi-am închipuit (și nu era decît o problemă de voință) că o să primesc șutul cu o oarecare demnitate, era posibil, în cinci ani de spital, la cîți morți am văzut, la cîte găozuri pline de c... am miroșit, îmi era la îndemîină, ce este moartea la urma urmei, un c... pe care nici nu merită să-l bagi în seamă, pe cînd viața... dar ce este moartea **mea** la urma urmei, uite aici tot caut răspunsuri, afirm cu gura pînă la urechi că sînt la rîndu-mi un c... nenorocit, dar nu mă comport deloc ca atare, pentru că îmi pasă, habar n-ai cît de mult îmi pasă de mine, de tine, de Camelia, de toți, dacă ai fi o femeie deșteaptă ți-ai da seama pe loc, dar nu ești, știu că nu ești, într-un fel chiar îmi bat joc de tine, cred că am umor, mamă, știi că am haz?*

Balconul. Nici nu trebuie să o anunț, se ocupă singură. Trage de pătură și nici nu se uită la mine, simte că aș privi-o direct în ochi, evită orice contact, nu trebuie să facă prea multe eforturi, e clar, mă crede nebun, ea este un om sănătos, pentru ea lucrurile stau cu totul altfel, pot să-mi dau seama, ce pretenție e aia să te lași târît prin casă numai de dragul de a-ți lua adio de la niște obiecte, un om normal nu face așa și cu atît mai mult un bolnav normal, sănătoșii au impresia că și bolnavii au felia lor de normalitate, complet fals, ar fi trebuit să stea și ea în spital, măcar cîteva săptămîni, nu mai mult, să-l fi văzut și ea pe Cornel, un bărbat rămas fără picioare, cum se plîngea de dimineața pînă seara că nu mai poate să joace fotbal, pe Cornel nu-l interesa faptul că devenea dintr-o dată un exclus, nu-l interesa că obliga cel puțin o persoană să stea numai după c...ul lui, toată viața, n-avea nici un fel de obiecție asupra schimbării survenite în organismul lui, el suferea că nu mai putea juca fotbal și nici măcar nu era profesionist, se plîngea atît de mult încît odată a primit o cană în figură, cana i-a fracturat nasul și i-a rupt doi sau trei dinți; sau să fi stat alături de nea Petruș, un boșorog putrezit aproape cu totul, care mirosea atît de tare încît erau nevoiți să-i facă zilnic băi cu formol, se c... pe el din oră în oră, tot sîngele pe care i-l băgau prin brațe ieșea îmbogățit cu rahat prin c... , și c...ele alea îl înjurau toată ziua, din „p... a mă-tii de moș“ și „da’ mori dracului odată!“ nu-l scoteau, a murit tîrziu, mult mai tîrziu decît se aștepta oricine, pînă și noi, ceilalți, îi doream moartea, ne rugam pentru asta, ar fi trebuit să stea

tîrfa asta și să-i vadă pe ăștia doi și pe alții, tot putregaiul pămîntului adunat într-un salon de spital, și tu să stai la mijloc, te transformi în același c. . . , ba chiar îl îmbogațești, ce pretenții ca să mai raționezi normal?

Soarele a ajuns aproape de linia orizontului, peste două-trei ore vine și seara, a cîta? Respir adînc, o dată, de două ori, de trei ori, de cîte ori vrea p. . . mea, așa de mult îmi plăcea în copilărie să mă duc în grădina bunicii, sub zarzărul ăla m-am gîndit eu prima dată la mine, în via aia m-am ascuns prima dată de tata care mă căuta ca să se joace cu mine, în mijlocul grădinii bunicii pînă și tata era un urît, făcea notă discordantă, și asta pe vremea cînd tata era tata, cînd îl iubeam, cînd mă iubea, apoi printre rîndurile de ardei gras mi-am închipuit eu prima dată că mama era mai mult decît părea a fi, ce păcat că i-am descoperit mai tîrziu goliciunea, ar fi putut deveni o sfîntă, eram pregătit să o divinizez, nu-mi mai trebuiau decît cîțiva ani, ani în care aveam șansa să descopăr femeia în altă parte, să o descopăr și să mi-o apropii poate, aș fi devenit un om normal, misterele sexului m-ar fi incitat numai noaptea, de cîteva ori pe săptămîină, probabil cu aceeași femeie, numai cea pe care aș fi iubit-o, un noroc pe care nu l-am avut, pentru că mama făcea baie exact cînd mă uitam eu pe gaura cheii, numai ea este de vină, din cauza ei am ajuns aici, toate mamele sînt vinovate pentru dezastrele fiilor lor, toate mamele sînt vinovate pentru că poartă p. . . ă, ar trebui ca după naștere să li se coasă, să fie îmbrăcate în straie albe, lungi, mate, să nu mai cunoască

bărbat și să nu mai facă baie. SĂ NU MAI FACĂ BAIE!

Sonerie! Cine dracului mai are chef de vizite la adresa asta? Soneria este insistentă, tîrfa se repede la ușă, a deschis deja... Aiurea, e doctorul. „Cum te mai simți?“ Doctorul ăsta... nu e nici el prea întreg. Orice om normal văzîndu-mă întins pe balconul apartamentului, cu capul atîrnat în afară și privind neutru mișcările trecătorilor, mașinile, cîinii vagabonzi, avem mulți cîinii vagabonzi la noi pe stradă, toată noaptea latră, îmi țin companie, cîteodată îi aud urlînd de-a binelea, au un fel de solemnitate a urlatului, o fac cu un fel de distincție, îți vine să iei poziția de drepti și să ridici mîna la chipiu, aș vrea să urle cîinii ăștia cînd o s-o termin definitiv, să facă un *show* pe cinste, să știe tot cartierul că a murit Ștefan, măcar atîta, în fine, ăsta m-a întreat cum mă simt, ca să îi răspund ar trebui să mă așeze aia într-un fel, le spun să mă care de aici, îi văd cum se cabrează amîndoi, unul de un colț al păturii, al doilea de celălalt, trag de pătură, fac efort, mișcarea asta îi pune în postura de a se atinge, șoldurile lor se freacă, sînt conștienți de asta, bineînțeleș că și eu, îi văd cum refuză jena, ca din întîmplare le scapă cîte o privire, observ cum părțile corpului aflate în contact se acceptă, de parcă s-ar cunoaște de ceva vreme, așadar nu m-am înșelat, m-au adus la locul meu, în sufragerie, m-au așezat pe scaunul meu improvizat, timp în care eu scriu, nu mă opresc din scris, tare ar avea chef doctorașul ăsta isteț să ducă degetul arătător la tîmplă, adică asta e, omu' a luat-o razna, apoi s-o ia pe tîrfa asta la consolat, ce-ar mai consola-o, simt perfect cum i se acumulează energia în piept

și de acolo direct în țărnia pulii, simt pentru că îmi sînt străine, tot ce îmi este străin mă face atent, abia așteaptă să dau colțul, să vină la asta să-și prezinte condoleanțele, să lase eventual vreun buchet de flori peste cadavrul meu vînat și, după înmormîntare, s-o viziteze tîrziu, în noapte și să-i tragă un futing așa cum n-a mai avut asta parte de cinci ani de zile, unul din acela cu strigături, cu cîntece și poezii, nimic mai sublim decît o femeie satisfăcută după multă vreme de repaus, nu știu de ce trebuie să fac tărăboi pentru o chestie atît de naturală, de ce dracului îmi mai pasă, de ce nu renunț odată la totul, îmi spune și mie cineva?

„Nu cred că te interesează prea mult soarta mea, doctore dar, dacă tot ai venit, profită de rog de ospitalitatea casei mele“, îl poftesc să ia loc și o trimit pe aia să facă o cafea. „Face parte din obligațiile mele de doctor. Cît timp ești în viață, trebuie să te asist.“ „În programul duminical de asistență figurează și rudele?“, uite că am scăpat-o, n-ar fi trebuit, ce treabă mai am eu cu aia, sînt un dobitoc și un căcăcios dacă îi pun piedici, are și ea o gustă, îi face curte un doctor, de ce să dea cu piciorul? „Nu știu dacă am înțeles perfect ceea ce doriți să insinuați.“ A devenit brusc distant; scîrba, labagiul, un nasol. Sănătoși imbecili, nici un efort nu este prea mare pentru a păstra aparențele. „Nimic, îmi cer scuze; boala, doctore, te face să faci afirmații pe care, în realitate, nu le gîndești.“

Îl văd că scoate din gentuță un stetoscop și un termometru, dar le pune repede înapoi, i-am spus că nu are nici un rost să facă tot cercul

ăsta, mai bine poate schimbăm o vorbă, să ne cunoaștem mai bine, deși nu cred că are vreun rost, în fine, dacă ar fi după mine nimic nu ar mai avea rost.

Până la urmă nu s-a legat nici o discuție. Distanța dintre noi era prea mare, ce poți vorbi cu un mort? Probabil că mă vedea deja întins pe masă, cu toracele desfăcut larg, cu toate alea întinse pe lângă corp, inima la cap, plămînii la picioare, ficatul nicăieri, din lipsă, cu capul crăpat în două ca să preleve ceva creier, niciodată n-am înțeles de ce trebuie recoltate la autopsie și probe din creier, ce poți observa acolo?

Și-a băut cafeaua în liniște, a mai schimbat o vorbă cu tîrfa, ce bine se înțeleg, au rîs de cîteva ori, nici nu m-au băgat în seamă, recunosc că i-am rugat asta, o singură dată m-a întrerupt atunci cînd m-a întrebat doctorul, ce scriu acolo, i-am răspuns că, în principiu nu este treaba lui, dar pot face o excepție pentru persoana sa, „scriu un jurnal“, bănuiesc că s-a mirat sincer, la asta nu se aștepta, își închipuia că întocmesc vreun testament, sau cam așa ceva, ar fi vrut să mă întrebe la ce îmi folosește sau cui, sînt sigur că avea pe limbă, dar nu-l mai priveam, o să afle el oricum detalii, în nopțile pe care le va consuma cu asta, între două futinguri epuizante, parcă îl văd cum ejaculează, cu ochii bulbucați, cu tona de salivă în colțul gurii, cu sudoarea prelingîndu-i-se pe tîmple – urîți sînt bărbații cînd se regulează, lor trebuie să li se pună perna în cap – cum guiță de plăcere, precum un porc care se înfruptă din tărîța amestecată cu apă și c. . . , porcii mănîncă întotdeauna hrana amestecată cu c. . . , de aia arată

atît de bine, apoi cum își aprinde o țigară bună, luată dintr-un pachet primit, desigur, de la un găozar căruia îi tremură chiloții de frica morții și care se aruncă la picioarele lui ca la picioarele lui Isus, să-i dea medicamentul miraculos, elixirul care să-l facă sănătos și care să-l țină încă mulți ani în viață, în schimbul a cîteva împuțite mii de lei și a unui carton de KENT, cum scoate rotocoale de fum și, scărpinîndu-se la coaie, o întreabă pe asta crăcită pe mai mult de jumătate de pat, afișînd o privire tîmpă de femeie satisfăcută, „ce l-a apucat dragă pe ăla să scrie jurnal?“ Și aia o să se apuce să bocească amintindu-și de mine, ăsta o să se enerveze și o să-i muște una peste bot, o s-o bage în p. . . a mării ei de c. . . ă, pentru că numai c. . . ele se f. . . cu unul și se gîndesc la altul, chestie la care subscriu, apoi o va lua de păr și îi va introduce p. . . în gură, numai așa de al dracului, fără să mai poată mare lucru, numai așa, și nu ca s-o umilească pe ea, ar fi imposibil, o femeie cu p. . . în gură este deja artă iar arta nu umilește, ci ca să mă umilească pe mine, bărbații sînt porci, iar femeile scroafe.

A plecat fără să mai salute, ar fi făcut-o oricum degeaba, asta l-a condus pînă la ușă, au mai șușotit cîteva minute, s-au pus de acord, au stabilit ultimele detalii, cum, unde, mă întreb ce altceva mai pot împărți un bărbat și o femeie decît un pat.

A venit și mama. Imediat după ce a plecat găozarul ăla. Abia acum observ cît a îmbătrînit. E o babă, o moartă potențială ca și mine. A intrat încărcată cu sacoșe, a făcut piața pentru noi. „Pentru cine ai cumpărat toate astea?“ „Pentru voi, ca să mîncăți.“ *Mamă,*

cum reușești tu să faci gesturi normale într-o realitate absolut aiurea? A intrat în bucătărie fără să mă mai bage în seamă, a început să vorbească cu aia, șușoteau, dar după o vreme le-am auzit ridicând vocea. Asta era chiar bună – se certau. Își reproșau una alteia comportamentul față de persoana mea, tîrfa trîntea deja cu vase, a trebuit să le strig și să le înjur, oricum nu mă auzeau, adică a trebuit să bat cu pixul în masă, să-l folosesc precum un sceptru, ca un Zeus recondiționat, „p. . . a mamei voastre de femei nebune, ce dracului aveți? încetați, sau mă ridic și vă iau pe amîndouă la bătaie, f. . . -vă muma-n c. . . de isterice!“ Așa sînt eu, vitele astea două n-au priceput pînă acum, mie nu trebuie decît să-mi dai apă la moară, m-au enervat atît de tare încît nici pînă acum nu mi-a trecut, asta m-a făcut să scriu și mai apăsas, am rupt cîteva pagini, le-am înlocuit, pînă la urmă le-am aruncat de tot, erau două sau trei pagini pline cu înjurături. Doamne, cît de nervos eram, v-am îngropat în cele mai adînci tainițe ale p. . . ei, v-am băgat în gură cele mai împutite și exotice puli, v-am violat pînă și nările cu care inspirați toate mirosurile pe care le eman, v-am tîrîit pe față toate coaiele din lume, v-am clătît fața cu voma cea mai verde, v-am profanat toate crucile posibile, pînă și în aia a lui tata mi-am băgat-o o dată, acum mi-am scos-o, îmi dau seama că este cam tîrziu, scuză-mă tată, nu e vina ta, dar femeile astea sînt așa de proaste... ce bine că vor muri și ele; să muriți! să muriți și voi otrepe nenorocite! femei de nimic... o să mă doară capul, ce-o să mă mai doară capul...

S-au așezat. Una de-a dreapta mea – mama, cealaltă de-a stînga –

Camelia. Le-am lăsat să stea așa pînă mi-am făcut întreg numărul cu foile, cu înjurăturile, cîteva le-am și șuierat, probabil că n-au înțeles nimic, îmi este din ce în ce în ce mai greu să mă fac înțeles, dar nici nu-mi dau stăruința, vor citi, odată, n-au comentat, atît le trebuia, apoi m-am oprit, m-am oprit și m-am uitat la ele, pe rînd, stăteau cu ochii în pămînt, ca niște vite stăteau așteptînd satîrul să le desprindă capetele de trup, ceafa mamei – zbîrcită, vînată, plină de pistrui, ceafa tîrfei – întinsă, tocmai bună de apucat, la baza gîtului, locul unde se proptesc cel mai bine coatele după care mișcarea ritmică a c...ului, o acuplare ca oricare alta, chiar nu pot să mă gîndesc la altceva?

Apoi au început să converseze, ce bine se înțelegeau ele, cît de ușor au trecut peste micile neînțelegeri ca doi oameni maturi ce erau, ce eforturi, ce teatru pentru ca Ștefan să nu se mai enerveze, să nu i se facă cumva rău, de parcă tocmai îi era bine, de parcă altfel Ștefan devenea dintr-o dată un individ fericit, cît de fals! pe Ștefan nici măcar redarea sănătății nu l-ar mai face fericit, ar fi o lovitură pentru el, un șoc insuportabil, chiar... ce-ar fi dacă m-aș face dintr-o dată sănătos, ce-ar trebui să fac, cum mi-aș mai arăta fața în fața mamei mele, în fața soției mele, în fața doctorului, a asistentelor pe care le-am ciupit de c... , sau a celor cărora le-am pipăit dedesubturile, ce s-ar întîmpla cu jurnalul meu, cu viața mea, cîtă rușine pot încape, cum mai m-ar primi în mijlocul lor obiectele pe care numai ce le-am părăsit cu atîta regret, și cum m-aș mai primi eu pe mine, pentru că cea mai mare parte a plecat de multă vreme, de cinci ani, aș recunoaște-o? m-ar

mai recunoaște? ce complicate par uneori lucrurile și ce complicate sînt întotdeauna...

Nimic altceva de consemnat despre tine astăzi, mamă. Iartă-mă că nici nu te-am băgat în seamă, arătai așa de bătrînă și te comportai precum o scorpie, tu și cu aia, două scorpii gata să-și scoată ochii, ar fi trebuit să vă las s-o duceți pînă la capăt, toată ura mocnită dintre voi, toate refulările, ar fi trebuit să le las să explodeze, oricum asta se va întîmpla după moartea mea, nu veți trece peste nimic, nimic nu va rămîne neplătit între voi două, numai și pentru asta vă invi-diez, pentru că aveți atîta vitalitate încît o consumați pe nimicuri, o consumați cu un egoism fără cusur, sînt sigur că, dacă printr-o minu-ne s-ar putea efectua transplanturi de vitalitate, v-ați codi amîndouă, ați considera fiecare că cealaltă este mai îndreptățită să-mi doneze nițică viață, ce bine că așa ceva nu este posibil, deși încă o deziluzie nu m-ar mai afecta cu nimic, paharul s-a umplut de mult, dă pe din afară, nimic nu mă mai impresionează, nimic nu mă mai încîntă așa cum nimic nu mă mai întristează, revolta mea este una perfect gratu-ită, pentru că nu este revolta mea ci a animalului din mine, singurul rămas în viață din întreaga menajerie, dar nu pentru multă vreme, ce bine că ai plecat acasă atît de devreme, lasă că o să vii și mîine, poate ziua aceea ne va găsi într-o stare de spirit ceva mai potrivită, poate vom sta îndelung de vorbă, știi, mamă, noi n-am stat niciodată îndelung de vorbă, dar nu ca mamă și fiu, ci ca prieteni, sau ca bărbat și femeie, vreau să stau de vorbă cu tine de la egal la egal, să-mi spui

totul, să-mi stingi odată pentru totdeauna toate obsesiile astea care mă însoțesc strâns, nici nu mă lasă să respir, să-mi vorbești despre tata, despre feminitatea ta, despre umanitatea ta, singura pe care, uite, n-am reușit încă să o descopăr, despre câte în lună și în stele, să-mi vorbești ca toate femeile alea din vise pentru care am irosit tone de sămînță, numai ca să dau de tine, cred că toată viața mea n-am făcut altceva decît să te caut, mamă, de aia jurnalul ăsta, de aia boala asta, dacă mi-ar spune cineva că m-am îmbolnăvit numai pentru că așa am vrut l-aș crede pe cuvînt, pentru că nimeni nu este mai bolnav decît simte, de aceea tot ce mi se întîmplă, să vii la întîlnire mama mea... femeia mea.

M-am simțit așa de trist după ce a plecat mama... Ar trebui să mă bucur că sînt capabil de un asemenea sentiment, nu m-a mai traversat de mult unul, de pe vremea cînd eram sănătos și îmi mușcam unghiile după o iubire ratată... cred că cel mai mult am iubit-o pe tîrfa asta, aș fi făcut orice numai ca să îmi zîmbească o dată, și-mi zîmbea, nu făcea niciodată economie, ce gropițe în obraji, cît de mult se bucura de florile pe care i le cumpăram, cum se acoperea toată cu nisip, la mare, străluceau bobیțele mici de sticlă precum stelele, în plină zi străluceau, ai fi spus că universul s-a concentrat brusc pe trupul tinerei femei, și pentru că tot acest trup îmi aparținea mie, întregul univers îmi aparținea mie, eu eram Dumnezeu, eu eram centrul acestui univers, creat de mine și distrus de mine dintr-un calcul mărunț, dintr-o nefericită intervenție a raționalului, atunci cînd am

luat-o de soție, ce revelație atunci când i-am trecut degetul prin inel, parcă mă traversa un milion de volți de energie negativă, ar fi trebuit să ascult de acest avertisment al ființei, ar fi trebuit să mă supun, dar cine mă putea domina în afară de propria mea persoană, eram atât de sigur, viața mea era atât de strâns ținută în hamuri... m-am înșelat, inelul acela a pus capăt mării noastre iubiri, universul meu a devenit o împrejmuire limitată de convenții, resentimente și resturi de fericire, din care pășteau fără prea mare chef vitele Ștefan și Camelia, cât de trist am fost atunci când am descoperit că marea mea iubire a eșuat, că ceea ce părea nemuritor, s-a risipit nu ca un fum, ăsta o ia voinicește în sus, mai are o șansă, numai pentru că vede cerul, ci ca niște gunoaie, ca acelea care cad din bena unei mașini învechite conduse neglijent de un șofer bețiv.

Așa cum am fost trist pentru fiecare femeie reală pe care am iubit-o și pe care am lăsat-o, pentru că toate femeile iubite de Ștefan au fost părăsite, niciuna n-a apucat să se sature de fițele lui, de felul lui de a da din c. . . , de obiceiurile și aerul pe care îl degaja, niciuna nu l-a părăsit, toate, dar toate, l-au regretat, și-i vor păstra o amintire frumoasă, pentru că a fost un individ delicat, disprețul lui pentru femeie, scîrba lui superioară, i le-a apropiat, și cu cât s-a ținut mai deoparte de ele cu atât prezența lor i s-a insinuat tot mai puternic, golul viciului său le-a atras ca pe niște fluturi de noapte, și pentru fiecare femeie pe care a părăsit-o a fost trist, cât de frumos gîndesc acum despre ele, cum te umanizează tristețea, cum te face să-ți pară

rău, cum m-am ratat eu și cum o să se rateze și jurnalul ăsta...

Apoi mi-a trecut. Nu a fost decît un sentiment rătăcit undeva prin interior, ultimul refugiat poate, dar s-a dus și ăsta, unde zboară sentimentele? unde se duc?

S-a întunecat. Am stat o vreme rezemat cu capul de planșetă, am reușit să mi-l culc singur, nu știu cum, mi-a venit să culc capul pe planșetă și l-am culcat, am ținut ochii închiși și m-am gîndit la femeile pe care le-am iubit, la ce au însemnat ele pentru mine, ce păcat că nu au însemnat nimic pînă la urmă, sau, în fine, foarte puțin odată ce mi-am amintit de ele, a trebuit să bat din pix, mișcare care a necesitat mult efort, din poziția aia este foarte greu să mai miști mîna dreaptă, a venit tîrfulița asta din bucătărie și m-a așezat în poziția inițială, era puțin mirată, „ai reușit tu asta?“, n-ai nici o grijă, draga mea, nu mă fac bine, este una din figurile maladiei, de fapt asta înseamnă că se agravează, că drumul spre groapă s-a micșorat, nu-mi mai dau nici o șansă, nu știu de ce ar trebui să-mi dai tu una, cred că am obosit să mai scriu în jurnalul ăsta, am obosit să mai trăiesc așa, m-aș lăsa în pace și i-aș lăsa în pace și pe ăștia, să mă opresc brusc, să nu mai fac nici o mișcare, să nu mai răspund la nici o întrebare, să refuz mîncarea, să-mi las orificiile deschise ca să se scurgă tot ce mai e de scurs, să mor înainte de a muri, e o prostie ce spun, ***asta se întîmplă oricum.***

Mama a uitat javra în casă, pudelul ăsta stupid. Înainte să mă întorc am prevenit-o pe tîrfa să ascundă javra pentru că, altfel, am s-o prind și am s-o omor, n-am înghițit niciodată cîinii cu pedigree,

niște animale alintate, niște tentative de care trebuie să te îngrijești. A dus-o la mama și aceasta a adus-o înapoi, tîrfei i se făcuse dor de animal. Mă uit la el cum se gudură la mine, i-aș striga să plece dar n-am atîta forță încît să-l conving că sînt serios, va crede că mă joc, parcă îl văd cum îmi sare în brațe și începe să mă lingă pe față, atît îi trebuie, pentru că dacă o va face, am să-l mușc de botul ăla mic și răutăcios, am să-l apuc cît pot eu de strîns și n-am să-i dau drumul, oricît de jalnic ar schelălăi, să vină aia impacientată din bucătărie, cum de nu i-a remarcat lipsa, să vină și să se roage de mine să-i dau drumul, să cadă în genunchi, să mă implore, să-i demonstrez cît de proastă este, cît de decăzută, dacă a ajuns să se umilească pentru o potaie, care acuma s-a oprit, stă în coadă, și-a scos limba și mă privește, eu mă uit la ea, ea se uită la mine, fiecare așteaptă cîte ceva de la celălalt, bat cu pixul în masă, apare și femeia, „ia-o de aici, javra dracului!“, cu cîtă grijă se apleacă și-o ridică, uite cum o pupă în bot, f. . .-ți morții mă-tii! pe mine ai uitat să mă mai alinți, stai toată ziua în bucătăria aia, ce p. . . mea faci tu acolo, te masturbezi? plîngi? dai în cărți? acuma ți-ai găsit în mod sigur de lucru, ia c. . . ul ăsta cu păr, pupați-vă și-n c. . . , pînă și pentru asta trebuie să mă enervez, de ce? de ce? de ce? de ce? de ce mă enervează tot ce mișcă? de ce nu pot să mă împac odată cu ideea că toate astea nu-mi mai aparțin, că mă uit la ele ca printr-un ecran? nu mai am nici un drept asupra lor, ele nu mai au nici o obligație față de mine, pînă și javra asta are mai multe motive ca să trăiască, și va trăi, te invidiez, pudel

tîmpit, ce bine că mă-ta nu te-a învățat citirea, altfel ar fi trebuit să-ți dau și ție socoteală, te-ai fi încruntat și tu citindu-mi jurnalul, m-ai fi judecat, cu mintea aia de cîine bășinos, ah! dacă ar fi fost după mine, ai fi păzit mult și bine casa părăsită a bunicii, te-ai fi împerecheat cu lătosul ăla al lui nea Oană, javra aia mai trăiește încă, să vezi ce futing ți-ar fi tras, ai fi fătat cîteva duzini de căței și te-ai fi pierdut în neantul vostru al animalelor, am să-i spun tîrfei s-o dea afară pînă n-apucă să se p... e prin casă, asta ar mai lipsi, pe lîngă putoarea scursorilor mele și scursorile cotețarului, să ne-mpuțim tovarăși, asta să fie deviza familiei lui Ștefan, să ne-mpuțim, dacă tot mă c... pe mine, dacă tot potaia asta stropește pereții cu urina ei împuțită, atunci hai să dejectăm toți prin casă, hai și tu nevastă de invalid scîrbos, crăcănează-te, dă drumul p... ului să susure, să ne închipuim toți că sîntem la munte, că rîuri limpezi izvorăsc chiar din vezicile noastre, p... lui Ștefan înoată veselă precum un păstrăv, p... a tîrfei – locul în care păstrăvul își caută loc de ascuns, de unde am pornit și unde am ajuns, cîte poți suporta tu hîrtie albă, cîte poți suporta tu creier suprasolicitat, *dar mai ales tu mamă, pentru că numai ție îți sînt dedicate ultimele puteri, astea sînt ultimele puteri, se scurg încet, încet în jurnalul ăsta și se așază cumînți pe rînduri, pe cuvinte, pe fraze, ca să le citești tu, ca să treacă prin ochii tăi oboșiți în creier acolo să explodeze în milioane de fragmente, în miliarde, să te facă arșice, să te chinuie, să te doară, așa cum te-a durut atunci cînd m-ai adus pe lume, cînd trăgeau ăia de mine și eu nu voiam*

să ies, de mic m-am arătat îndărătnic, periculos, ar fi trebuit să te mîndrești cu mine, cîți se pot lăuda cu asemenea produse, cîți au pe lîngă casă asemenea lătrătoare, noi mai avem și pudel, de parcă n-ar ajunge, sînt tot mai incoerent, nici eu nu mai înțeleg prea bine ce vreau, probabil că n-am înțeles niciodată prea bine ce vreau, dar cine înțelege, să vină și să-mi spună mie ăla care știe exact ce-i cu el prin areal, să-mi spună și-l fac erou de jurnal, concep unul numai pentru el, și tot pentru el am să rup toate foile acestea confuze, care s-au înmulțit așa de mult încît cad deja pe jos, am și uitat să le numerotez, o să se chinuie puțin mama, tîrfa aia de nevastă-mea, sau oricare va dori să citească prostiile mele, habar n-or să aibă de succesiunea faptelor, pentru că există una, deși n-am urmărit-o, ea există, e logic, or să citească haotic, or să amestece paragrafele și nu vor afla pînă la urmă nimic despre mine, doar poate faptul că-și vor pierde timpul degeaba, măcar și pentru atîta și merită să continui, nu va apare eroul acela, n-au foile mele neșansa asta, viața mea trebuie să se scurgă pînă la ultimul strop, sub stricta mea supraveghere, sînt perfect conștient de ceea ce mi se întîmplă, sînt martorul ocular al morții mele, tocmai scriu un reportaj legat de aceasta...

Mi-e dor de o muzică bună. Chiar în momentul ăsta. Privesc benzile aruncate prin toată casa, casetele, discurile, cît timp pierdut pentru audiții, cît de puțin cîștig de pe urma lor, poate doar piesa aceea, aia chiar a fost haioasă, mă reprezintă, eu sînt ăla, PIANO MAN, omul singuratic pierdut în zgomotele soft ale unui bar frecventat de nulități,

am s-o rog să mi-o caute prin grămadă, pînă nu vine tembelul de Felie să le ridice, cică „este vineri pe la nouă seara aceeași oameni intră ca întotdeauna chiar lîngă mine stă un bătrînel care face dragoste cu ginul lui tonic spune «fiule, ai putea să-mi cînti o romanță?» nu știu exact cum vine dar știu că trebuie să fie ceva trist și dulce și dintr-o dată mi se face milă de el apoi John de la bar îmi este un fel de prieten îmi dă din cînd în cînd să beau pe gratis este un tip simpatic Johnny sau pare a fi pentru că și-a dorit mereu altceva spune «Bill munca asta mă ucide» zîmbetul îi fuge de pe față «sînt sigur că aș fi ajuns vedetă de cinema dacă aș fi părăsit locul ăsta blestemat» apoi Paul este ofițer navigator n-a avut niciodată timp să se însoare vorbește cu David care lucrează tot pentru marină și probabil va face asta pentru totdeauna pe lîngă noi picolițele fac politică vorbesc despre oameni bogați despre mașinile lor scumpe și împart în jur o băutură căreia îi spun *loneliness* e mult mai bine decît să bei singur apoi este o mulțime destul de simpatică pentru vineri seara și șeful îmi zîmbește tot timpul știe că toți vin doar ca să mă asculte și să mai uite puțin de viața lor și pianul sună ca un carnaval și microfonul miroase a bere și toți stau lîngă bar și mă ascultă pierduți își spun «omule, ce dracului caut eu aici?»“, iată jurnalule cum devi tu inutil, iată cum îmi dau seama că te scriu pe degeaba, muzica mea imprimată pe unitatea ta de memorie este destinată nulițăților, unora la fel de triști ca mine, sau poate chiar mai bine, mama de fapt nu va înțelege nimic, tîrfa nu va înțelege nimic, nimeni nu va înțelege nimic, nimeni nu mai înțelege

nimic, este un haos totul, ar fi trebuit să-mi dau seama încă de la început, încă din momentul în care am văzut-o pe mama goală, când totul s-a dat peste cap pentru mine, și n-am mai înțeles nimic.

În mod cert mi-e dor de puțină muzică bună. Pentru că nu mi-ajută cu nimic.

„Ți-aduci aminte când ne-am f... ultima oară?“, pur și simplu nu mai reușesc să-mi amintesc, noaptea aia, cred că era noapte, sînt sigur că era noapte, nu te-am mai f... niciodată pe lumină din momentul în care te-am luat de nevastă, știi prea bine de ce, eu mai puțin, probabil nu mai aveam timp, îți diminuaseși și tu libidoul, labele mele dese, doar noaptea uneori se întîmpla să-mi doresc al dracului o femeie, una în carne și oase, tu lîngă mine, părul despletit ocupînd suprafața ambelor perne, țîțele tari pe care mi le tot îndesai atunci când îți era frig, mereu îți era frig, mereu te ghemuiai, pulpele întotdeauna fierbinți, știi că mă întrebam uneori de unde atîta căldură? cum reușeai? toate astea nu făceau decît să mă excite, ce repede săreai tu la p...ă, ce amantă perfectă ai fi putut fi dacă aș fi fost unul capabil să te pună în valoare, și ce-ți mai plăcea s-o alinți, cum o acopereai cu sărutări pe doamna p...ă, întotdeauna când făceam sex cu tine mă trezeam jurînd că o să-mi pierd zilnic o oră din fiecare noapte numai ca să te regulez, așa de bine era, și așa aș fi făcut dacă tu, tîrfă de femeie, nu ți-ai fi dat în petec, și eu trebuia să fug, trebuia să iubesc pe cineva, ăsta era tot șpilul cu mine și tu femeie proastă nu l-ai priceput, eu trebuia să iubesc pe cineva, pentru că simțeam nevoia de a fi iubit,

carnal sau nu, cine să mă iubească mai mult decît femeile visurilor mele, sclavele mele, mamele mele?

„Erai beat și venisei montat să mă pocnești“, mi-am adus aminte, era noaptea în care mă părăsise Rodica, îmi lăsase biletul acela scris de mîină, l-am găsit la masa noastră favorită de la restaurant sub mușama, cît de mult m-a durut, îmi venea să te omor, să te dau cu capul de toți pereții, pentru că n-am avut curajul s-o iau de nevastă, să te las în p. . . a mă-tii și s-o iau p-aia de nevastă, cred că o iubeam, în mintea mea te înlocuise, ea singura putea lupta împotriva viciului meu, împotriva obsesiilor mele, a complexelor mele, am lăsat-o să plece, m-am mulțumit cu cîteva măsuri de fericire reduse la cîteva contacte pasagere, tu erai de vină, din cauza ta a plecat, din cauza ta am lăsat-o să plece, sînt sigur că Rodica mi-ar fi făcut un copil, mă iubea pînă într-atît, și am venit acasă, ce inspirație divină, ce bulan ai avut să te gălesc în chiloții albi din bumbac, chiloți curați care se mulau perfect pe c. . . ul tău, cum s-a topit toată ura mea, cum s-a dus dracului toată durerea provocată de plecarea femeii pe care o iubeam, observi că nu îți spun c. . . ă, îmi vine să-i spun așa, dar nu mi-e deloc greu să evit, cum te-am luat apoi în brațe și cum ți-am tras-o, Doamne cum ți-am tras-o, acum îmi amintesc la perfecție, de parcă s-ar derula în fața mea un film binecunoscut, cum urlai din toți gîții, sub presiunea brațelor mele, sub bubuitul ciocanului meu, cum îți tremurau buclele de parcă le conectase cineva la 220, și cît ai plîns, ăla a fost viol cucoană, ăla futing, umilința în stare brută, toată

umanitatea ta răpusă de forța brută a falnicei mele puli, de aia ai și ținut minte, chestie după care sînt convins că acum tînjești, ce să-ți fac femeie, unul a fost Ștefan, nesuferitul, obsedatul, frumosul Ștefan, uită-te acum la el... și scuipă-l.

M-am îmbolnăvit imediat după aceea. O ușoară amețeală, credeam că din cauza băuturii, vodcă amestecată cu bere, o amețeală care s-a instalat odată pentru totdeauna, leșinul acela care te-a speriat, te uitai la mine și țineai mîna la gură, voma, apoi toată agitația cu analizele, concediile medicale, iar analize, internări, prognoze optimiste, prognoze pesimiste și peste toate, degradarea mea lentă pe care o observau toți dar de care nu vorbea niciunul.

Cinci ani de scîrbă, cinci ani în care n-am făcut nimic ca să mă împac cu mine însumi, ori cu ceilalți, cinci ani pe care nici măcar nu i-am pierdut... de fapt nici nu i-am trăit.

I-am dat liber. Poate să se culce și singură, în dormitor, în camera noastră. Parcă o văd cum se ghemuie sub cearșaf, niciodată n-am reușit să înțeleg de ce se ghemuie, orice este legat de persoana ei îmi este neclar, abia acum, parcă e un covrig, cred că tot așa doarme și acum, cum s-o fi descurcînd singură, o f... cineva? omeneste mă întreb, să nu mă condamni dragă dacă am insistat asupra vieții tale sexuale, am fost atît de apropiați, la un moment dat știam totul despre tine, puteam ghici cînd îți vine ciclul la orice oră din zi și din noapte, numai noi doi știm ce ciclu neregulat aveai, de atîtea avorturi, de atîția copii masacrați prin secțiunile de ginecologie, cum te crăceai, ca o

vită te crăceai, n-am să te iert niciodată pentru că nu ai vrut să-mi faci un copil, iar mi-am adus aminte, n-am să te iert pentru că nu pot să uit bucățile de carne roșie pe care ți le scotea doctorul dinăuntru, cum pulsau, sau așa mi se părea mie, oricum este exact același lucru, cum le scotea pe rînd și cum le arunca în tava de oțel, apoi la cine știe ce haită de cîini, cum să nu fiu un labagiu notoriu, cum să nu mă las asasinat de viciu dacă copiii mei au ajuns hrană pentru cîinii orașului, numai cînd îi văd, zvelți, plini de viață, pocnind de sănătate, traversînd fără nici o jenă arterele cele mai circulate de oameni, îmi zic că desigur ei trebuie să fie copiii mei, isteți, cu tupeu, spiritul lor s-a instalat perfect în trupurile sănătoase de animal domestic, trăiesc cum pot, se descurcă, dacă tîrfa de mă-sa nu i-a vrut umani, să se mulțumească cu cîini, la urma urmei ce mare diferență, te știam atît de bine, mi se pare normal să știu cu cine te regulezi, ba chiar aș putea să-ți dau sfaturi, aș putea alege pentru tine unul care să te facă fericită, unul care nu numai să te f... și să plece la nevastă-sa sau la amantă, unul care să te divinizeze, unul care atunci cînd își bagă p... în tine să-și dorească să moară de fericire, unul care să-ți bea din lindic precum din cupa cu șampanie ZAREA, care să cadă la picioarele tale și să nu se mai ridice de acolo, nu este imposibil, mai sînt fraieri din ăștia, ascultă-mă pe mine, lasă-mă să aleg, pînă la urmă poate îi faci și un copil, blegii ăștia au în general noroc de copii buni, nu cum au avut mama și tata, o sclembe și nici aia întregă, de ce nu-mi spui, Camelia, tu cu cine te f...?

Numai dă drumul televizorului. M-am dezobișnuit să îmi mai pierd timpul cu astfel de lucruri, habar nu am ce se mai întâmplă în lume, nici nu mă interesează, milioane de oameni alergînd ca niște insecte de colo-colo fără nici un sens, doar de dragul de a alerga, pentru că au două picioare cu care să pășească, pentru că au două mâini cu care să apuce, pentru că au sexe pentru a se reproduce, pentru că au burți care trebuie umplute și pentru că au capete care să le prisosească, în mod cert am să urmăresc un film erotic.

Televizorul este dat la maximum, mai este ceva vreme pînă la ora filmului erotic, așa că zappez, ce-mi plăcea chestia asta, cum navigam pe cele 27 de canale, fără să urmăresc nimic special, doar ca să-mi pierd timpul și cu pauzele aferente pentru a arunca sperma pe covor, am să las pixul din cînd în cînd, pentru prima oară de cînd am ajuns acasă, chiar, jurnalule, ce-ar fi să consemnăm evenimentele zilei, „domnule prim ministru, lăsați domnule discursurile acestea academice; oamenii vor să înțeleagă“, cine mai e și ăsta, nu l-am văzut în viața mea, prim ministru, ce față de poponar are, precis sugerează p... , altfel nu ajungea prim ministru, cică trebuie să ai vreun viciu, să fii c... ar, o pată la dosar ceva, ca să ajungi sus, eu eram tocmai bun, un onanist poate ajunge pînă la nivel de ministru, ziua ia decizii care pun în pericol viețile a un milion de bizoni, iar noaptea o freacă holbîndu-se la filme erotice, ba chiar la o femeie în carne și oase, una care să se miște prin fața lui, iar el s-o privească cu gura îmbăloșată și s-o frece, cu voce, cu gemete, cu figuri, n-am avut niciodată curajul s-o pun pe

una să mă excite, sau poate n-am găsit una demnă de spectacolul cu Ștefan autosatisfăcându-se, zapp, „...Gina este de obicei excepția care întărește regula... Cred că o s-o las pe ea să-ți spună ce se întâmplă... am aranjat totuși; când pleci nu trînti ușa... nu te strădui să fii draguț... n-are nici o legătură cu asta... am încercat să nu disec lucrurile care mă deranjau... când ne-am cunoscut, mi-a spus că erați apropiate... el era ucigașul... așa cum îți furase tot ce iubeai... spui că sînt nebună... pentru ce se va întâmpla... ce crezi că o să se întîmple, Pearl?...“ , ce c. . . de film, „Santa Barbara“, episodul 1365, mai sînt vreo opt sute, cînd am plecat în spital abia începuse, l-aș oprit dar mi-e frică, afară este atît de întuneric, trag cu coada ochiului spre fereastră, dacă apare vreun vîrcolac, bunico te-aș fi iubit la maximum dacă n-ai fi avut proasta inspirație cu vîrcolacii, așa, de cîte ori vine noaptea, ce bine că nu se va mai întîmpla de foarte multe ori, o să-mi amintesc de tine și de sperietura pe care o trăgeam cînd îmi povesteai istoriile acelea grozave cu copii obraznici răpiți de creaturile nopții, o să-mi amintesc și o să te bag și pe tine o dată în p. . . a mă-tii, ce păcat că nu am cunoscut-o, mi-ar fi plăcut să-mi cunosc înaintașii, pe toți, începînd cu ăla care umbla în c. . . ul gol cu aceeași poftă după mîncare ca și după p. . . ă și, continuînd cu toți ceilalți, de prin Bulgaria, Grecia, Albania, pînă la stră-străbunici și străbunici, mi-ar fi plăcut să am și eu sînge nobil, să citesc seara, în poarta castelului familiei, catastiful cu morții ei, tablourile cu ei, așa cum am văzut în filmele acelea cu nobili francezi, ori englezi, n-am cunoscut pe nimeni în afară de bunica, pe care am

iubit-o, pe care am iubit-o pentru că a fost singura care a reușit cu adevărat să mă sperie și în același timp nu mi-a lăsat nici un motiv ca s-o tîrîi după mine prin c. . . ul logicii mele bolnave, ea a fost curată ca lacrima, nici acum nu reușesc să-mi închipui cum ar fi fost bunica tînără, cum ar fi arătat dezbrăcată, cum s-ar fi regulat, mi se pune pe creier o pînză, astfel de gînduri îmi sînt pur și simplu interzise, bunica mea a rămas bunica mea, asta da performanță, cînd voi ajunge în ceruri, pentru că acolo voi ajunge, de indivizi ca mine este nevoie acolo, indivizi sinceri, dintr-o bucată, în care poți avea încredere, ce dacă îți dau în cap, ei te previn că așa se va întîmpla dacă te apropii, cînd voi ajunge în ceruri, deci, o voi căuta negreșit, pe ea și poate pe tata, simt un fel de dor pentru persoana lui, un fel de nostalgie mă apucă pentru f. . . aciosul ăla melancolic, tata a fost un ins melancolic, de aia bea și regula pînă la epuizare, trăia un fel de disperare pe care trebuia s-o debordeze din cînd în cînd, eu sînt la fel ca el, cred că de aceea nu prea ne-am înghițit, semănam, în linii mari semănam, îl puteam citi din prima, motiv pentru care se ferea de mine, o să ne întîlnim tată și o să depănăm amintiri, decojiți de resentimente și prejudecăți, poate vom rîde din cînd în cînd, vom mai arunca cîte o privire spre pămînt să mai vedem ce mai fac mama și tîrfa asta de nevastă-mea, cu fețele alea triste, cocoșate de povara vieții și a trecutului plin de amintirea noastră, vom avea multe de făcut, ce bine că mi-am amintit de tine și de bunica, am uitat pentru o vreme că este noapte, că este întuneric și că prin oraș bîntuie vîrcolacii după

copii obraznici... bine, dar eu nu mai sînt de mult copil.

Zappez de două ore, a trecut deja miezul nopții și ăștia întîrzie cu filmul erotic, hei! gagii, ce p... mea faceți? vă jucați cu nervii clienților, lăsați odată libere femeile alea, dați drumul la p...ă, p...ă cît cuprinde, pe toată lățimea ecranului, și pe toată lungimea, p...ă, p...ă, p...ă la tot cartierul, ce dor mi-este de una adevărată, una care să miroasă urît, acru, plină de săruri și umedă, una care să mă înghită, să deschidă gura mare, cu mărul lui Adam între buze și să mă absoarbă, să mă pierd în ea exact cum m-am pierdut în Gara de Nord cînd m-au adus ai mei prima dată la București, într-o iarnă păcătoasă, nu circulau nici tramvaietele, nici troleibuzetele, s-a dus tata după un taxi, iar mama după cafea și ceai, iar eu m-am lăsat atras de reclama plajei de la Neptun, din dreptul peronului 4, m-au căutat pînă la miezul nopții, ce tîmpiți, nu m-am mișcat nici o secundă din fața panoului acela stupid în care cîteva gagici în costume de baie se prăjeau la soare, stăteam și mă uitam la ele, ce frumoase erau, îmi spuneam că așa voiam să fie și mama mea, nu ca cea care mă căuta disperată prin toate cotloanele gării, mai puțin în fața panoului cu reclama de la Neptun, unde mă uitam ca prostul, așa de mult îmi plăcea, de aceea mi-am adus aminte și de aceea mi-ar plăcea să mă ascund într-o p...ă ca pe nisipul plajii de la Neptun, să mă ascund și să nu mă găsească nimeni, să nu mă regăsesc nici măcar eu însumi, e și asta un fel de nemurire, nu, mami?

Au început, fetele mele, țîțe, ruj de buze, uite cum și-o trag, Doam-

ne Dumnezeu! numai pentru atîta lucru și regret că mor, acolo unde o să ajung, o să fie găozuri? o să-mi dea Ala voie să pun și eu mîna pe una creată? nu mă interesează că acolo pot descoperi soluția Legii Unificării Energiilor, spre exemplu, piciorul lui Dumnezeu nu mă privește cîtuși de puțin, la mîntuire pot renunța fără nici un regret – nu este obligatorie, dar o bucățică din carnea aceea moale, crevasa organică în care mi-aș da drumul să cad pentru o veșnicie, o veșnicie și ceva, de ele am nevoie, chiar și acum cînd le privesc doar, fără nici un rezultat palpabil în zona virilității mele prematur doborîte, în mine totul este la fel ca înainte, sufletul meu se trezește brusc și strînge nervos de gratii, vrea să iasă, imaginile alea îl incită, percep un ușor tremur al mîinii drepte, totul este O.K. cu libidoul meu, în sfîrșit pot să mor, e minunat gîndul că o să mor pocnind de sănătate.

Gata și cu filmul erotic, sînt stors ca o lămîie, asta în cazul în care din mine mai poate fi stors ceva, și pesemne că este de vreme ce așa mă simt, un fel de pace postcoit se așază cu c...ul pe fizicul meu imobil, aș putea spune că sînt fericit, habar n-aveți, pînă și un nenorocit de invalid poate fi satisfăcut, și el poate aprinde o țigară și să zîmbească pe sub mustață la gîndul că a tras un futing pe cinste, are dreptul ăsta, și-mi vine să plîng, o nu! îmi vine să plîng, așa mi se întîmplă întotdeauna cînd sînt fericit, mă apucă plînsul, iar o să încep să hohotesc, iar o să gîlgîi precum un înecat, sunetul acela care îți ridică părul în cap, eu așa plîng acum, groaznic, monstruos plîng, să nu mă audă aia, să nu mă audă aia, nu mai vreau să mă vadă

plîngînd, o să vină și o să creadă că am căzut pradă cine știe cărei disperări, o să creadă că îmi pare rău, că mă căiesc și o să-mi pună mîna în cap, o să mă mîngîie, mie de chestia asta mi-este frică, mă îngrozesc la gîndul că îmi va pune din nou mîna în cap, toată căldura și bunătatea ei se vor revărsa asupra mea precum un fluid binefăcător, care mie îmi va face rău, nimeni nu-și poate închipui ce rău îmi fac mie mila și compasiunea cuiva și mai ales ale tîrfei de nevastă-mea, toată fericirea mea iluzorie, pentru că știu că este iluzorie, ce fericire îți pot aduce niște c. . . e filmate acum 20 sau 30 de ani, acum sînt niște babe nenorocite, niște carcase ambulante, poate că nici nu mai trăiesc, toată fericirea mea se va duce dracului și va fi înlocuită de o disperare adevărată, de chestia aia care vine din adînc și ți se urcă pe creier, și iar o să-mi aduc aminte că sînt un bolnav stupid și nesuferit, un obsedat irecuperabil, un nimeni, uite că mi-am adus aminte, nici nu mai este nevoie să se trezească, sînt deja disperat, îmi regizez perfect stările, le intuiesc magistral succesiunea, ar trebuie să mă bucur de atîta clarviziune, să fiu mîndru de asta, numai că eu hohotesc de fericire și de disperare lalolaltă, din spirit de economie evident, de ce să plîng separat pentru fiecare stare care mă traversează, atîta lux pentru un nimic, e timpul să mă liniștesc puțin, altfel risc să-mi pierd complet coerența, se va întîmpla și asta, dar nu acum, atîta timp cît îmi va sta în putere voi încerca să fiu coerent, mizez pe puterea mea de autocontrol. Au rămas atît de puține de strunit din mine...

Noaptea sînt cele mai proaste programe, sînt făcute dinadins ca să

te faci să dormi neîntors, dar noi cei care nu mai reușim s-o facem, nouă ce ne pregătește televiziunea? zappez de colo pînă colo, 27 de programe absolut stupide, mă uit la ele, ca rîma la sudură mă uit, ca boul la țevă, seriale care încep de nicăieri și se termină cam tot pe acolo, exact ca viața mea sînt seriialele astea, aș fi fost un serial perfect, o telenovela care ar fi stors milioane de lacrimi p...elor proaste care stau toată ziua acasă, gătesc, calcă și spală iar seara își desfac cracii în fața unor puli cretine, le primesc înfiorate, zîmbind ca niște găini bete la gîndul că cel care le f... este vreun Carlos Alberto, sau vreun Paolo, pogorît tocmai din America lui Latină ca să-și bage p... în budunele lor împutîite, în gurile lor deformate de carii, în c...ul lor baban și bășinos, parcă le văd gemînd de plăcere în timp ce animalul musculos tocmai întors din schimb își îndeasă p... mai repede, tot mai repede, fără preambul, fără finețuri, direct înăuntru, după care ejaculează, de parcă ar defeca ejaculează, de aceea le ies copiii cretini, sloboziți în pauza unui meci de fotbal, sau între două beții, ba chiar în toiul uneia, răstimp în care proastele mai încasează și una peste bot, telenovelele sînt toți, nu trebuie decît să se uite în oglindă, așa cum mă uitam eu atunci cînd eram cineva, cînd eram atît de puternic încît reușeam să vorbesc cu mine de la egal la egal, ce mîndru eram de mine, ce bucuros eram că am avut șansa să cunosc unul ca mine, îmi ieșea fericirea prin pori, porii mei ejaculau fericire, îi stropeam pe toți în jur, iar fericirea mea îi însămînța, după o vreme deveneau și ei fericiți, cred că am fost o fire optimistă cîndva, sau aș fi putut fi, privind înăuntru recunosc datele

care să mă conducă la o asemenea ipoteză, mi-a plăcut să visez, să nu crezi mamă că mi-am consumat toată imaginația plăsmuind femei care să mă satisfacă, să nu crezi că mi-am umplut singurătatea cu obsesii, sexul n-a însemnat nimic pentru mine, în realitate, cred că de aceea l-am practicat cu atîta fervoare, ca să aflu dacă e ceva de capul lui, am avut destul timp ca să mă gîndesc și la altceva, de exemplu, ți-am spus vreodată, mamă, ce mult mi-ar fi plăcut să ajung un rock star? un fel de Bryan Adams al românilor, un Jim Morrison mai mic, un Clapton ceva mai optimist, omul cu chitara, îmi era la îndemîină, cît de bine m-aș fi mișcat în haina asta, aș fi umplut sălile de concerte, stadioanele, aș fi făcut fericite mii de grouppies, și nu numai pe ele, aș fi vîndut milioane de discuri, aș fi ajuns celebru, te-aș fi făcut și pe tine fericită, draga mea mamă, te-ai fi bucurat și tu puțin cu fiul tău, le-ai fi arătat vecinelor la televizor cum mă dau eu peste cap, cum mă dau cu c...ul de pămînt, cum fac ca toți dracii și cum urlu într-un microfon amplificat la maximum și le-ai fi convins că așa trebuie să facă un artist, aș fi avut grijă de tine, te-aș fi vizitat pe patul de spital, cu flori, cu portocale, cu medicamente străine, cu grija mea de fiu, ți-aș fi dedicat și o piesă, un slow din acela patetic, care să le scoată pe adolescente din minți, care să le facă să-și sfîșie hainele, și asta numai pentru că tu ai fi fost pe un pat de spital, cîte n-aș fi putut să fac dacă aș fi ajuns vedetă rock, și nu una de familie, evoluînd underground, doar pentru uzul a două trei persoane zgribulite de frigul unei săli goale și de obligația de a-mi asculta tristul concert.

Eu în ce direcție mă îndrept acum? Am spus tot ce am avut de spus, ar trebui să mă simt liniștit, sau sleit, sau ceva în genul acesta. Simt că mi se apropie, în sfârșit, ceva material precum o cămașă, sau un maieu mă încinge și parcă mi-e bine și parcă nu prea, în momentul acesta nu mai pot evalua corect nimic din ceea ce se întâmplă cu mine, cred totuși că boul de doctor a greșit, o să mor ceva mai repede, poate chiar mâine, m-aș mulțumi să prind măcar dimineața, să vină și mama, să stea lângă mine, poate o să-i treacă prin cap să mă ia de mână și să mă strângă, de cea dreaptă cu care scriu, poate am să apuc să fac ceva conversație, să aștearnă și ea câteva rînduri în jurnalul meu, să intre puțin în viața mea pentru prima oară cu acordul meu, să ne luăm rămas bun, să înceapă să bocească puțin, oricît de mult am detestat plînsul ei stupid, oricît de mult am urît-o pentru defectul ăsta, vreau să-mi plîngă la cap, să o mai aud încă o dată cum face, să rîd în sinea mea, așa cum am rîs atunci cînd a murit tata, și apoi să mă duc dracului și eu. Înainte de toate, un somn bun... măcar un somn bun...

Ieri n-am scris nici un rînd. Eram pregătit să mor și n-am murit. Ca dracu', niciodată nu mi-a ieșit ceva așa cum mi-am dorit. Soartă de c. . . . Apoi mi-a fost rău sau m-a durut capul sau n-am avut chef sau am refuzat s-o mai văd pe aia, i-am spus să se ducă dracului oriunde altundeva numai să nu stea pe capul meu, să plece și să mă lase singur să se ducă-n p. . . a mamii ei dar să nu uite să vină după ce apune soarele pentru că mi-e frică, ieri noapte am văzut un vîrcolac, sînt sigur că era un vîrcolac pentru atunci cînd s-a uitat la mine nu

l-a apucat rîsul, în plus avea dinții mari, respecta întocmai descrierea bunicii, n-a scos nici un cuvînt, a făcut doar cîteva pași prin cameră, în jurul scaunului pe care stau, mi-a suflat de cîteva ori în ceafă, dacă ați ști cum urlam, eram tot un urlet, dar un urlet mut, mi-era frică să n-audă, vîrcolacii se enervează rapid la astfel de chestii, nimic nu-i excită mai tare, nimic nu-i atrage mai ușor decît frica, de aceea venise, simțise ceva, tîrfa dormea ca o scroafă, cum pot unii să doarmă în timp ce în jurul lor se întîmplă cele mai mari grozăvii, i-am reproșat-o, a rîs de mine, în drumul spre baie, cu chiloții intrați în c. . . , lucru pe care îl observ pentru prima oară de pe pozițiile unei neutralități absolute, a dispărut din memoria mea orice urmă de reacție, faptul că i-au intrat chiloții în c. . . nu reprezintă nimic mai mult decît că i-au intrat chiloții în c. . . , sfîrcurile țîțelor ei sînt tari ca niște gloanțe și cu asta basta, pentru prima oară simt că parcurg un drum scurt fără întoarcere, dar cu capătul aproape. Și o groază rece îmi suflă pe la tîmple. Boala înaintează cu șenilele prin organismul meu ciuruit, doboară cazemată după cazemată, toți soldații care mă apără se predau, ca în filmele rusești de război, cu mîinile deasupra capului, cu hainele zdrențuite de-atîtea lupte fără cauze distincte, și mă lasă pe mine, patria lor, glia lor străbună, drapelul lor de luptă, mă lasă în mîinile bolii necruțătoare, în mîinile dușmanului diabolic, al cotropitorului... spre exemplu, de circa două ore mi-am pierdut complet vocea. Iar pînă deseară probabil și auzul. Sînt mut și nu mai pot s-o înjur pe tîrfa, nu mai pot să discut cu mama, care trebuie să pice

dintr-o clipă în alta, parcă o și văd întrînd, întrebîndu-mă ceva și eu arătîndu-i cu mîna asta cu care scriu că nu mai pot să-i răspund, gata am mai pierdut ceva pe drum, am mai lăsat o tinichea în urmă, în mod sigur ultima.

Ca să comunic cu tîrfa asta, am convenit să-i scriu pe paginile pe care torn și jurnalul, la urma urmei ce importanță mai are, este același lucru, este dezvoltarea personalității lui, acum poate vorbi, cu asta, cu mama, cu oricine vrea să ia legătura cu el, adică cu mine, iar ea îmi va răspunde scriind la rîndu-i pe aceleași foi, pe care le voi citi, vederea nu m-a lăsat încă, mă va lăsa și ea, prefer să nu mă gîndesc la ce urmează, am stabilit deja că nu mai urmează nimic.

Obolesc tot mai des, pauzele mele sînt mai lungi și durerile de cap mai profunde. Ultima am avut-o, înainte să-mi pierd glasul, imediat după întîlnirea cu vîrcolacul, poate că de asta a și venit, numai așa, să-mi ia vocea, pe valurile unei vome în care pluteau bucăți de ficat, le-am văzut, pot să jur că le-am văzut, de ficat erau, încep să scot afară tot ce mai am prin hoit, mă gîndesc ce va mai lua c. . . a cu coasa cînd va veni, pe cine va mai găsi în locul meu, a fost o durere scurtă dar groaznică, îmi venea să mă urc pe pereți, poate că m-am și urcat, nu e nimeni care să-mi confirme sau să-mi infirme, m-a durut atît de tare încît nici n-am mai scris, mi-a fost imposibil, pentru cîteva minute bune jurnalul meu s-a aflat în pericol, dar uite că mi-am revenit, n-aș fi crezut, la un moment dat, într-o clipă de posibilă luciditate, m-am întrebat dacă nu cumva urma să mor, și am avut revelația unui *déjà*

vu, mi-am zis, „asta-i moartea?“, nimic special, nimic fantastic, nimic care să lase în aer ceva material, nemuritor, de atîta unicitate, doar un c. . . de durere de cap, niște pete cînd mov cînd negre, niște viiete prin tîrtăcuță și gata, ne, ne,ne, ne, n-a vrut, nu așa se moare pînă la urmă, c. . . a aia neagră știe să te fiarbă, îți dă puțin cîte puțin, te îndulcește și cînd te aștepți mai puțin țî-o pune pe nas... voi avea o moarte dubioasă. Sau n-o să mai mor deloc.

„Mi-am pierdut vocea, urmărește ceea ce scriu“, a trebuit să-i fac de cîteva ori semne ca să înțeleagă chestia asta, am privit-o atent, s-a înnegurat subit, tîrfa dracului, acum o să se transforme într-o scorpie, n-am cum să mai ripostez, nu mai pot s-o țîn la distanță, se va năpusti asupra mea, dar nici nu mi-e frică, ce o să-mi facă, o să-mi belească p. . . , o să mă cicălească, sau nici n-o să mă mai bage în seamă, o să se retragă în bucătărie și se va preface că nu aude bătăile mele din pix, va băga din cînd în cînd capul pe ușă numai așa, de control, apoi o să închidă din nou ușa după ea, iar eu o să mă c. . . pe mine, o să mă p. . . pe mine, o dată, de două ori, pînă o să mă înec în duhoare și scîrnă, cînd o să vină mama n-o să găsească decît o grămadă de c. . . bolnav scurgîndu-se pe sub ușă, sau pe sub fereastră, va striga după mine și nu-i va răspunde nimeni... îmi dau seama că gîndesc aiurea, uite asta se pregătește să încălzească niște apă și să mă curețe, împrăștii un miros urît, put tot și nu m-am c. . . pe mine, pînă și toxinele fug, părăsesc corabia, înseamnă că treaba e groasă, ar trebui să mă sperii, să mă îngrozesc, dar pînă și groaza mea e bolnavă,

nu simt nimic din ceea ce ar trebui să simtă unul înfricoșat, sudoarea aceea rece, ochii beliți la maxim, inima redusă la dimensiunile unui purice și senzația tâmpită că ai atîta c. . . în tine, iar găozul e atît de mic, eu nu simt nimic din toate acestea și totuși mi-e groază, există în datele mele existențiale un decodor care funcționează al dracului de bine, traduce toate instinctele, refuzate pentru mine, într-o limbă accesibilă, nu pot s-o descriu deși aș vrea, să știe și mama și cine o să mai citească prostiile astea, cum era îngrozit Ștefan de faptul că o să moară, dar fără să fie îngrozit „ca lumea“, o groază sub teroarea căreia nu te doare decît în c. . . , așa, o chestie, sînt din ce în ce mai incoerent, mă concentrez din ce în ce mai greu, uite că vine și aia cu apa să mă curețe... M-a curățat, cu cîtă atenție ștergea fiecare milimetru de piele, cu cîtă dragoste, nu știu ce să mai înțeleg, de fapt, n-am știut niciodată, de ce mă mai mir, „nu te mai încrunta atîta, încearcă măcar o dată în viața ta să te bucuri, știu că spun o prostie, dar puțini au norocul de a avea lîngă ei o soție ca mine“, uite că a scris și ea cîteva vorbe, s-ar putea să aibă dreptate, ceea ce nu știe sau știe dar se preface că nu știe – ar trebui să stabilesc o convenție, femeia asta este cu mine sau împotriva mea? trebuie să mă hotărăsc – este că stau încruntat pentru că mușchii feței mele s-au muiat, o parte cred că au murit, nici nu mai știu, nu mai am nici un control, „sînt cu tine“, acuma se bagă și în jurnalul meu, bine, bine, numai nu te băga în mintea mea, în jurnalul meu intră numai cine vreau eu și numai așa cum îi permit, știu că citești tot ce voi scrie eu de

acum încolo, n-am cum să te opresc și de aceea nici nu-ți cer, dar nu te băga, altfel iar va trebui să mă port mizerabil cu tine, găsesc eu o cale, nu asta e problema, e clar? s-a ridicat și a dat din cap, se uită la mine cu un fel de compasiune, poate că abia acum mă vede așa cum trebuie, nebruscată de fluxul diareei mele verbale, netimorată de gesturile mele dezacordate, stau aproape nemișcat și scriu, scriu, ce dracului să fac, dacă mă opresc mor, nu vreau să mor, nu vreau să mor... acum altă dandana, îmi vine să plîng, lacrimile curg peste barbă, hohotesc precum un porc supus tăierii, nevinovăției mele îi este atașată o vocaliză absolut dizgrațioasă, în curînd o să și vomit, mi-e milă de mine, mi-e așa milă de mine... „nu mai plînge dragul meu, nu mai plînge că mă faci și pe mine să plîng“, p. . . a mă-tii! de ce să nu plîngi, cu unul ca mine lîngă tine ar trebuie să verși lacuri întregi de lacrimi, ba nu, oceane, ori tu n-ai plîns decît în prima zi dimineată și alaltăieri, cînd m-ai bătut, m-ai bătut f. . .-ți morții mă-tii, mi-am adus iar aminte, m-ai bătut, complexul meu numărul doi, după chiloții murdari, să nu iau bătaie, să nu simt palmă peste bot, să nu primesc suturi în c. . . , să nu mă atingă nimeni, pentru că eu Ștefan, sînt un fel de sfînt, am pretenția asta, am și eu dreptul de a fi intangibil, „n-am mai rezistat, te rog să mă ierți, dacă ai ști cît regret că te-am lovit... mă ierți?“ , și-am mai spus să nu te bagi în jurnalul meu, în p. . . a mă-tii, chiar nu poți să te ții de cuvînt? chiar trebuie să mă umplu de draci de cîte ori ești prin preajmă? îmi face semn că nu se mai repetă, te iert, hai draga mea să plîngem împreună, ultimul nostru plîns poate,

ultimele mele hohote tembele, cine știe poate că o să mor dracului mai repede, să scap și eu de o grijă, că grijă mare am cu chestia asta, o s-o mîngîi pe cap, am să las în suspensie jurnalul meu și numai ca s-o mîngîi pe cap, mîngîierea mea tremurată în contrapartidă cu jurnalul meu, cu mine, să vezi de ce sînt în stare, să vezi că pot să fiu și eu om, deși nu mai sînt...

„A venit Doru, vrea să te vadă“, asta îmi mai lipsea, vizitatori, spune-i să între, îl văd cum intră, are tot geaca din piele de acum zece ani, Doru n-a avut în viața lui bani să-și cumpere ceva mai ca lumea, dar uite că este un prieten adevărat, sau cel puțin așa crede, pentru că dacă aș avea voce l-aș băga în p... a mamei lui de urgență, ce p... mea caută el aici? l-a chemat cineva? l-a invitat? acum o să mă vadă în halul ăsta și cu amintirea asta o să rămînă, cele mai perverse amintiri, amintirile cu muribunzi șterg totul în urma lor, fac ravagii, chefurile prelungi, agățatul gagicilor, bîrfele superficiale și sentimentul acela că, uite frate, există un om cu care să te înțelegi, care nu-ți pretinde și de la care nu simți nevoia să pretinzi, unul căruia poți să i te confesezi, unul care nu-ți curtează femeia, căruia poți să-i vorbești la fel de deschis chiar și dacă nu l-ai văzut de cinci ani, pentru că pe Doru nu l-am mai văzut de cinci ani, și uite că a venit să mă vadă, așa a crezut el că e bine, naivul, îl văd cum se lasă păcălit de un gest reflex și își duce mîna la gură, normal, îl îndemn să scrie, l-a prevenit Camelia, „ce faci bătrîne?“, fac pe dracu'! asta fac, mă pregătesc s-o pun, „nici nu știu ce să-ți spun, n-am fost niciodată

priceput la chestiile astea“, tratează-mă ca pe un om normal, oricît de greu ți-ar fi, „bine“, spune-mi ce-ai mai făcut, pe unde ai mai umblat, „tot în radio, emisiunile alea muzicale, ții minte faza de la rockotecă cînd ne-au arestat tablagii?“, începe să rîdă, a fost o fază ca lumea, noi ne urcam pe pereți și niște tablagii au venit să ne aresteze, „cel mai tare a fost Felipe“, da, îmi amintesc, s-a p...at pe ei, în gașca aia de pletoși s-au trezit deodată goi, așa au și plecat acasă, „da...“, Doru, de ce dracului ai venit? nu puteai să mai aștepti puțin? măcar să nu te văd eu pe tine, ai fața aia încurcată, ești în situația de a sta de vorbă cu unul care aduce a Ștefan, vrei să-ți vorbesc de Ștefan? l-am cunoscut și eu, cîndva, demult... Doru tace, tac și eu, fiecare din motive diferite, sau poate din motive nu atît de diferite, de fapt eu nici nu tac, eu vorbesc tot timpul, Dorule văd că mă urmărești, uite, așa se naște un jurnal, jurnalul lui Ștefan invalidul care trebuia să moară, eu cred că mi se va întîmpla foarte repede, este posibil chiar astăzi, îți dai seama? acum stai de vorbă cu mine, apoi pleci, ajungi acasă, sună telefonul și Camelia te anunță că am murit, asta-i chiar haioasă, nu mai face fețe, este o experiență unică pentru amîndoi, să ne bucurăm, acum închipuie-ți că zîmbesc superior, știi tu, zîmbetul cu care dădeam gata gagicile în rockotecă, chiar și după aceea, cînd m-am mutat aici, curios, știi că anii ăștia nu m-am gîndit deloc la tine? nu știu de ce, sau poate m-am gîndit, m-am gîndit la așa de multe, altceva n-aveam ce face oricum, am să vorbesc cu mama să-ți dea și ție jurnalul după ce-l va citi ea, să vezi și tu cine era Ștefan, poate că

te interesează, poate că nu, treaba ta, „am să i-l cer“, cere-i-l, aș vrea să nu mă uiți, chiar aș vrea, chestia asta nu i-am pretins-o nimănui, nu știu ce mi-a venit cu tine, ia-ți și tu altă haină de piele, sau mai bine îți dau eu una, „nu, nu...“, nu te c... pe tine, îți dau haina mea de piele cea mai bună, spune-i Cameliei să se apropie, Camelia dă-i haina de la nuntă, „bine“, ți-o aduce imediat, să ai și tu o amintire de la Ștefan, nu știu de ce țin așa de mult la asta, știi ceva? când ai intrat îmi venea să te înjur, de fapt te-am și înjurat, acum însă îmi pare bine că ai venit, deși nu știu ce-ți trece prin cap, nu-mi spune, lasă... „tu chiar nu iei nici o pauză, uită-te la mine“... m-am uitat, să mor eu că m-am uitat, mare jigodie ești, ai observat că nu te-am privit, crede-mă, mi-era rușine, nu știu ce-mi era, teamă, nu știu, ești tot tu, f...-te-n c...!, acuma te rog să pleci, este momentul cel mai bun, momentul în care Ștefan și Doru s-au reîntîlnit, pleacă pînă ce momentul ăsta trece și toată prietenia noastră s-a dus în p... a mamei ei, nu uita să iei haina... m-a pupat pe frunte, pleacă odată!... adio.

Obolesc. Aș vrea să o văd pe mama. *Vino la mine, mama, vino să mă vezi, mi-e dor de tine, mi-e dor de mama aceea care îmi lua capul în brațe atunci când eram mic și-mi povestea ce-a mai făcut ea la magazinul la care lucra ca vânzătoare, ce bibelouri a mai adus, ce mult îți plăceau bibelourile, ai umplut casa cu ele, bine că le mai spărgea tata cîteodată, la beție, aveai motiv să-ți cumperi altele, îți plăceau în special acelea cu balerine, habar nu am de ce cumpărai balerine la grămadă, ai vrut să fii și tu balerină? le aduceai și le așezai cu*

grijă în bibliotecă, biblioteca noastră nu avea prea multe cărți, dar era plină cu bibelouri, pe care le ștergeai în fiecare zi, le schimbai locurile, le inventai câte o poveste pe care mi-o turnai mie, de fapt, cred că le concepeai pentru tine, erai și tu un suflet însingurat, sau cam așa ceva, îți alinai chestia asta inventând istorii cu balerine care plecau dintr-o casă săracă ca tine, mamă, nici o balerină n-a avut o familie mai ca lumea (din punctul acesta de vedere sînt o balerină autentică, îmi voi găsi în curînd și locul cuvenit, într-un raft), nu mi-ai povestit niciodată basmele standard, „Capra cu trei iezi“, am auzit-o abia în clasa a I, iar „Scufița Roșie“ am văzut-o la televizor, nici nu cred că știu și alte povești în afara celor cu balerine frumoase care cuceresc lumea, pe care ți le pot spune în orice clipă dar, zău mamă, nu are nici un rost, uite acum a venit vremea să citești și tu o poveste, de data asta una adevărată, una cu un prim solist, care are și nume, care are și suflet și care are și un rol al dracului de dificil, așa de dificil încît îi este imposibil să-l joace onorabil, poate nici nu vrea, oricum este prea tîrziu, spectacolul a fost deja ratat, vei ieși înlăcrimată cu inima îndoită de regrete, sau de indignare, vei afla asta oricum, nici nu cred că spun lucruri noi, n-am spus niciodată, citind jurnalul meu, mamă, vei vedea că n-am numit decît lucruri deja întîmplate, majoritatea îngropate în sinea mea, moarte, am scos la suprafață doar cadavre, care, după cum vezi, put al dracului, tot sufletul meu este un cimitir în care stau aruncate cadavre, de-a valma, fără să le revendice nimeni, sînt acolo și tata și copilăria mea, și miile de avortoni săriți din p. . .

mea pe ziduri, și căsătoria mea nefericită, și sănătatea mea, și tu ești acolo mamă, ești un cadavru ceva mai proaspăt, n-ai prins încă miros, dar te-ai învinețit și ești rece, în mine ați murit toți, n-aveți nici o șansă pentru că nu v-am dat niciuna, nu mi-am dat nici mie, și începe să mă doară capul, posibilitățile mele de reacție sînt mult mai reduse, nu mai vorbesc, nu mai aud, deja nu mai aud, capul nu se mișcă decît foarte greu, ochii atît cît pot, doar mîna, mînuța mea, conducta prin care lucrul acela care nu știi de ce p. . . mea mai rezistă, ba nu, nu p. . . mea, pur și simplu nu știi de ce mai rezistă acolo, înăuntru, de ce nu pleacă, de ce nu i se dă voie, mînuța mea scrie, scrie, jurnalul meu, jurnalul lui Ștefan, cel care are o durere de cap care, în condiții normale l-ar face să se c. . . e pe el, să urle, să se contorsioneze, dar de unde condiții normale, ar trebui să fiu observat, sînt un subiect interesant, un mort traversat de dureri de cap, nu mă mișc, stau ca o stană, numai durerea este vie, umblă bezmetică prin capul meu, caută ceva, nu se poate, caută lucrul acela, sufletul, să se bată cu el, să-l doboare, mă doare capul, Camelia, dacă ești prin preajmă citește ce scriu, te implor, citește asta, mă doare capul, adu-mi pumnul acela de calmante, știu că nu-și mai fac efectul, dar adu-l, îndeasă-mi-l pe gît chit c-o să-l vomit jumătate, Camelia, Camelia, unde ești, niciodată cînd am avut nevoie de tine n-ai fost acolo, sau aici, unde p. . . a mă-tii ești! mă doare capul, Camelia, adu-mi calmantele, sau mai bine f. . . -mi una în cap cu satîrul, despică țeasta asta nenorocită, scoate tot de acolo, împrăștie prin casă, să fugă durerea asta insuportabilă, să se

ducă, Camelia, citește asta, unde ești, unde...

Ai venit? „Ți-am adus o cremă din banane cu biscuiți; este ușor de digerat și o să te întrezeze.“ Cît a durat? „O jumătate de oră, am crezut că ai murit... O, Doamne!“ Nu, mamă, te rog, fără bocete, îmi vin dracii pe loc, dă-mi să mănînc chestia aia, deși nu știu dacă am să reușesc să înghit ceva, dacă ai ști ce tare m-a durut capul...

Am reușit să înghit ceva, nu mult, dar am reușit, este o victorie psihologică, sau ar putea fi dacă m-aș minți cu privire la șansele mele, totuși un sentiment de victorie s-a trezit brusc în mine și-l las să trăiască, reușesc să zîmbesc chiar, eu sînt sigur de asta, mama în nici un caz, oricum ea vede altceva, o grimasă oribilă terminată cu cîteva bale, cînd va citi își va aduce aminte de asta, mamă, povestește-mi despre mine, spune-mi cum eram, uită pentru o clipă șabloanele cu balerine și vorbește-mi despre mine, aș vrea să mă cunosc, și jurnalul meu vrea, hai spune-mi, cine sînt eu, numai tu poți să știi cu adevărat, numai tu... „Să-ți vorbesc despre tine?“ Da, mamă, despre mine, ai atîtea amintiri, mărturisește-le, spune-mi tot ce ai fi vrut să-mi spui și n-ai avut curaj s-o faci, tot ce te-a dezamăgit, și tot ce te-a umplut de mîndrie, ai fost vreodată mîndră de mine? „Mama te iubește, să nu te îndoiești niciodată de asta, tu ești băiatul lu' mama, iartă-mă că-mi este greu să stau de vorbă cu tine astfel, n-am mai făcut asta niciodată...“ nici eu n-am mai murit vreodată mamă, totul ni se întîmplă în premieră, nu trebuie să te sperii prea mult, ai fi crezut că o să mă obișnuiesc cu ceea ce mi se întîmplă? orice om sănătos ar numi asta o

experiență extremă, sînt convins că se găsesc tîmpiți care să mă invidieze, ah! cu cîtă plăcere le-aș ceda locul ăsta, cu tot cu coajă, uite că m-am obișnuit, m-am obișnuit pînă și cu faptul că nu-mi convine, este deja un moft lupta asta a mea, ar trebui să mă opresc, să zic odată gata! și să vină întunericul care să mă înghită, nu, nu, te rog, aproape că știu ce vrei să scrii, lasă-mă să vorbesc mamă, s-ar putea să fie ultimele cuvinte, ultimele puteri, ție ți le dedic mamă, așa cum tot ție îți dedic jurnalul acesta, jurnalul lui Ștefan, am deja senzația că am spus totul, probabil că e ultima, simt un soi de ușurare, nu pentru că m-am c. . . pe mine, văd și eu că a început să dea afară și sîngele, îi simt mirosul, am un nas excelent, mi s-a făcut frig... „nu ceda băiatul lu’ mama, nu ceda, te roagă mama, mama te iubește și o să aibă grijă de tine, mama o să te ia în brațe și o să-ți țină de cald, n-o să mori niciodată pentru că mama o să te țină în brațe și o să-ți dea căldură, mama o să te hrănească ca pe un copil, bibeloul lu’ mama! să nu mori, ascult-o pe mama ta, să nu mori, rezistă băiatu’ lu mama, te rog eu să rezisti...” e bine mamă, poate doar puțin frig. . . frig. . .

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 152 din 158

Înapoi

Întregul ecran

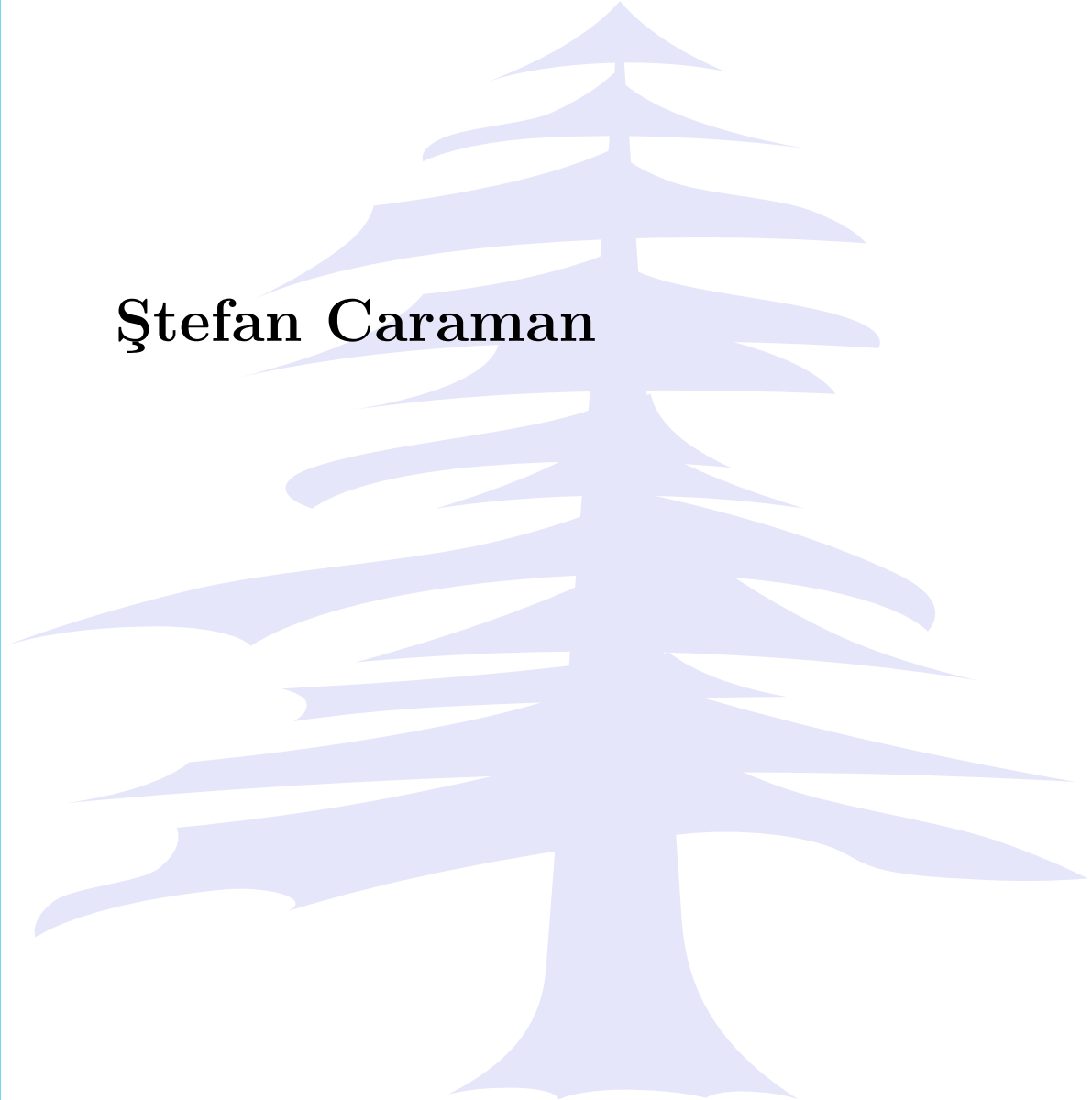
Închide

Ieșire

Ștefan Caraman

Profil

1967 născut la 2 ianuarie, în Tulcea

1994 debut literar în revista *Flacăra*

- prozator, dramaturg, eseist; **publicații** (proză, teatru) în periodice literare: *Apokalipsa* (Slovenia), *Arca*, *Art Panorama*, *Contemporanul*, *Convorbiri literare*, *Cronica*, *Cuvîntul*, *Euphorion*, *Familia*, *Flacăra*, *Limba română* (Chișinău), *Literatorul*, *Luceafărul*, *Metafora*, *România literară*, *Sinteze*, *Timpul*, *Tomis*, *Tribuna*, *Vatra* și în antologii colective (*Chef cu femei urîte*, *Iubiri subversive* și *Plaja nudiștilor*, la editura ALL, București 1995–1996, 1997, 1998); texte selecționate la Festivalul internațional al noii dramaturgii DRAMA-FEST (Tîrgu Mureș): *Zapp...*, *Sosiile* (1998) și *Epilog* (1999)
- *premiu literare*:
  - Premiul revistei *Tomis* și al Uniunii Scriitorilor (filiala Dobrogea) pentru debut în proză (*Suflet de rocker*, 1996)
  - Premiul I la Festivalul de literatură *Moștenirea Văcăreștilor*, secțiunea de teatru (Tîrgoviște 1996)
  - Premiul revistei *Art Panorama*, pentru teatru (1998)
  - *Premiul Sudului* (cel mai bun volum de proză) pentru *Sîmbătă după amiază la țară* (Călărași 1998)

Bibliografie selectivă

volume

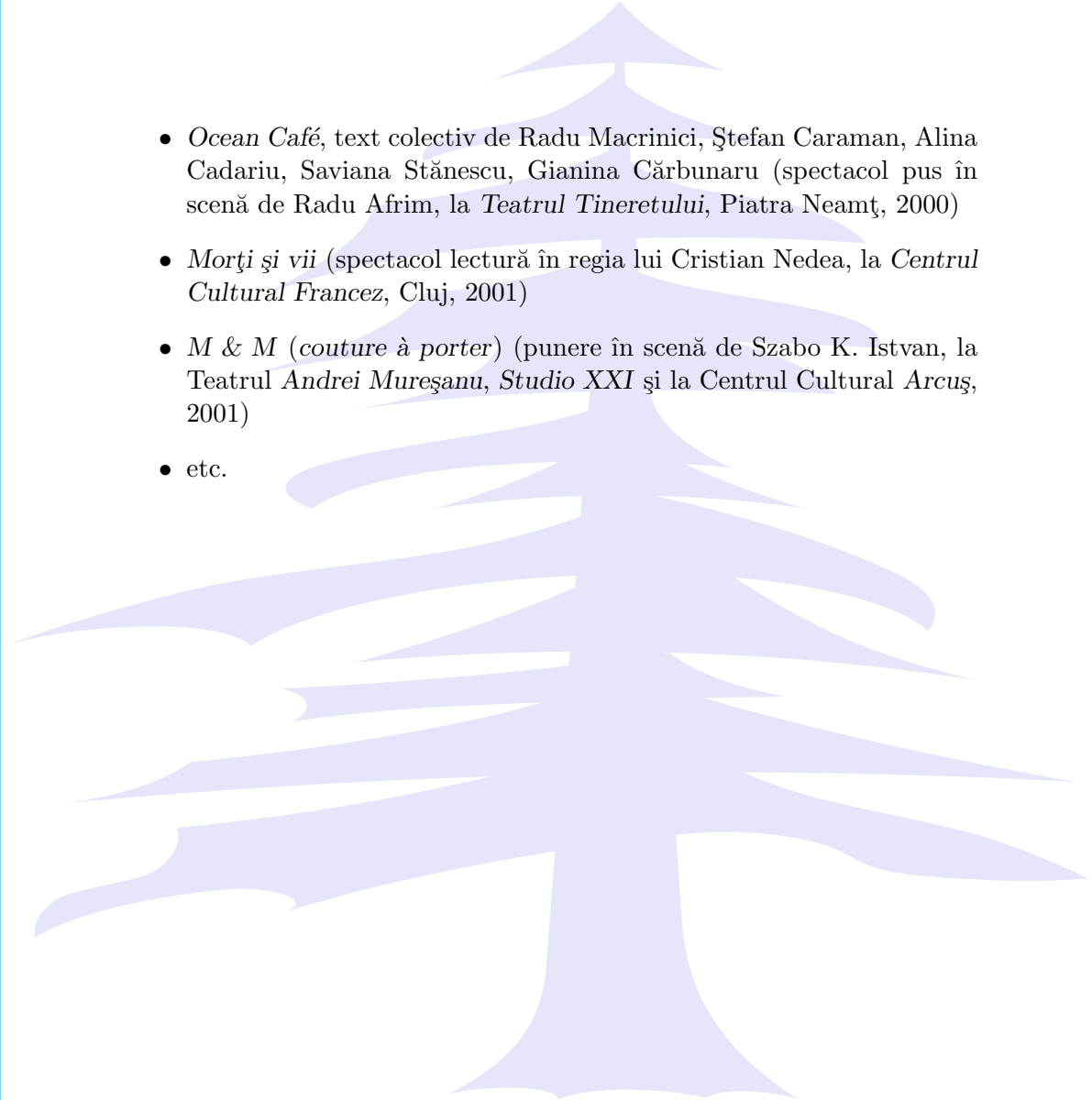
- **Suflet de rocker** (proze scurte), MIRADOR, Arad 1996
- **Zapp...** (teatru), EX PONTO, Constanța 1997
- **Simbătă după amiază la țară** (proze scurte), ALL, București 1998
- **Trei starturi ratate** (proze scurte), ED. REGALA, București 1999
- **Piano man** (roman & proze scurte), PARALELA 45, Pitești &c 2000
- **XXI de scene din viața lui Ștefan** (teatru), EX PONTO, Constanța 2001

piese de teatru, spectacole

- *Zapp...* (punere în scenă de Theodor Smeu Stermin, la teatrul *Andrei Mureșanu*, Sfintu Gheorghe, 1998 și, mai recent – examen de diplomă, 2000 –, în regia lui Cristian Nedea, la Teatrul Național din Cluj)
- *Fapt divers* (montaj – regim de atelier – de Andreea Văleanu, la ALTFEST, Bistrița, 1999)
- *Epilog* (montaj de Gavril Pinte, pentru Teatrul Național Radiofonic, 1999 și – în regim de atelier –, la DRAMAFEST, Tîrgu Mureș, 1999; punere în scenă – același regizor –, la teatrul *Urmuz*, Tulcea, 2000)

- *Ocean Café*, text colectiv de Radu Macrinici, Ștefan Caraman, Alina Cadariu, Saviana Stănescu, Gianina Cărbunaru (spectacol pus în scenă de Radu Afrim, la *Teatrul Tineretului*, Piatra Neamț, 2000)
- *Morți și vii* (spectacol lectură în regia lui Cristian Nedea, la *Centrul Cultural Francez*, Cluj, 2001)
- *M & M (couture à porter)* (punere în scenă de Szabo K. Istvan, la *Teatrul Andrei Mureșanu*, *Studio XXI* și la *Centrul Cultural Arcuș*, 2001)
- etc.

Cuprins

Piano Man – <i>Roman</i>	6
Ștefan Caraman	153
<i>Profil</i>	154
<i>Bibliografie selectivă</i>	155

revista respiro

Pagina de titlu

Pagina 158 din 158

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire